

မိမိတို့အတွက်
ပထမဆုံး စာပေဖန်တီးရေး
စာအုပ်အဖြစ် ထွက်ပေါ်ခဲ့ရမည်

မိုးအောက်ဖြူဖြူ မင်းအောင်

မိုးအောက်မြေပြင်

ပုဂ္ဂိုလ်ချုပ်အမှတ်	•	•	၆၁၉/၉၉ (၇)
အောက်မှူးချုပ်အမှတ်	•	•	၇၇၀/၉၉ (၁၂)
	•	•	
ပိုင်ရှင်	•	•	၁၀၀၀ အုပ်
အုပ်စု	•	•	၃၀၀ ကျပ်
ကလ	•	•	၂၀၀၂-ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊
တံဆိပ်	•	•	ဦးဖိုးသန့် ဒုတိယအကြိမ်
			မြန်မာနိုင်ငံစာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့
			အမှတ်(၅၉) ကုန်သည်လမ်း
			ရန်ကုန်မြို့
ပုံနှိပ်သူ	•	•	ခေါ်အေးသန့် (၀၄၅၉၃)
			အမှတ်(၃၉) ဦးကြွယ်ဟိုးလမ်း
			ကြည့်မြင်တိုင်
			ရန်ကုန်မြို့
			ဖုန်း - ၅၃၁၈၅၁၊ ၆၈၁၉၅၈
အုပ်စု	•	•	တင်ငွေစာပေ
			အမှတ်(၃၉) ဦးကြွယ်ဟိုးလမ်း
			ဖုန်း - ၅၃၁၈၅၁၊ ၆၈၁၉၅၈

မင်းအောင်၏
မိုးအောက်မြေပြင်

စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့၊ ဗဟိုမှထုတ်ဝေပါသည်။

ဦးမျိုးသန့် (ဗဟိုစာပေနှင့်စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့)
စာအုပ်ထုတ်လုပ်ရေးဆပ်ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ

၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဝတ္ထုရှည်ဆု

မိုးအောက်မြေပြင်မှစသော စာပေဆုမှတ်တိုင်

စာပေဆုများ ချီးမြှင့်ခြင်းသည် မြန်မာစာပေ ဖွံ့ဖြိုးရေးအတွက် ပြုလုပ်ပေးသော အစီအမံတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ လက်ရှိ အမျိုးသားစာပေဆု များ၏ ရှေ့တော်ပြေးမှာ ၁၉၄၈ ခုနှစ်အတွက် စတင် ချီးမြှင့်သော စာပေဗိမာန်စာမူဆုဖြစ်သည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ် သြဂုတ်လ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ဖွဲ့စည်းခဲ့သော မြန်မာနိုင်ငံ ဘာသာပြန်စာပေအသင်း (စာပေဗိမာန်) က ချီးမြှင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စာပေဗိမာန် စာမူဆုများတွင် ပထမဦးဆုံး ပွဲဦးထွက်ခဲ့သည်မှာ မင်းအောင်၏ “မိုးအောက်မြေပြင်” ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဝတ္ထုဆု တစ်မျိုးတည်းသာ ချီးမြှင့်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မှ ဘာသာပြန်ဆု () နှင့် စာပဒေသာဆု (၁၉၅၂)၊ သုတပဒေသာဆု (၁၉၅၃) ဟူ၍ တိုးချဲ့ လာခဲ့သည်။

စာပေဗိမာန်၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထုဆု ချီးမြှင့်သော အခမ်းအနားကို ၁၉-၆-၄၉ (မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၃၁၁ ခု၊ နယုန်လပြည့်ကျော် ၉ ရက်) နေ့တွင် ကျင်းပသည်။ ပြည်လမ်း စာပေဗိမာန်၌ ကျင်းပသော ထိုအခမ်း

အနားတွင် ဆရာသူ ဆရာမင်းအောင်အား ဆုငွေတစ်ထောင် ချီးမြှင့်ပြီး နောက် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဒေါက်တာ ထင်အောင် က “ဝတ္ထုဆိုတာ ဘာလဲ” ဟူသော အကြောင်းအရာကို ဟောပြောခဲ့သည်။

ဆရာမင်းအောင် ရရှိသော ဝတ္ထုဆုမှာ ၁၉၄၈ ခုနှစ်အတွင်း လွတ်လပ်ရေးရစ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည့် ဝတ္ထုစာအုပ်များထဲမှ ရွေးချယ် ချီးမြှင့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုနှစ်က ဖတ်ရှု စိစစ်ရသော ဝတ္ထုရှည် ၆၆ အုပ် ရှိသည်။ ယင်းစာအုပ်များအနက် ဆန်ခါတင် ဝတ္ထု ခုနစ်အုပ် ကျန်ရာမှ “မိုးအောက်မြေပြင်” သည် ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့၏ အဆုံး အဖြတ်ဖြင့် အောင်ပန်းဆွတ်ခူးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့၏ မှတ်ချက်မှာ “မိုးအောက်မြေပြင် ဝတ္ထုသည် တောရွာအဖွဲ့ ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်၍ ရေးသားသူ မင်းအောင်သည် အထက်အညာတောရွာ၏ သဘောတစ်ခုကို ထင်ရှားစွာ ဖွဲ့နိုင်သည်။ ဇာတ်လမ်းမှာ ငြီးငွေ့ဖွယ်မရှိ။ ရိုးရိုးကလေးနှင့် သဘာဝကျသည်။ လောက၌ ဖြစ်ပျက်တတ်သော သဘောများကိုလည်း ထင်ရှားစေသည်။ ဝတ္ထုလုပ်ငန်း မဟုတ်လှသည့် အလွန် အကျွံ အနည်းငယ် ပါသော်လည်း အဆင့်အတန်းမီသည်။ အတွေးအခေါ်နှင့် အရေးအသား တစ်ခုကိုတစ်ခု မလွန်။ နွားပြေးနွားလိုက် ညီသည်” ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

ထိုဝတ္ထုနှင့် ပတ်သက်၍ မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်း ကျမ်းတွဲများကို ရေးသားသူ မလိခက သုံးသပ်ဖော်ပြရာ၌ “မိုးအောက်မြေပြင်သည် ဦးတည် ချက်ကို အသားပေးသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်၍ မြန်မာဝတ္ထုသမိုင်းတွင် မမေ့ မလျော့ ထည့်သွင်း ပြောဆိုကြရသည်” ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ထိုဝတ္ထုသည် “၁၉၄၈ ခုနှစ်ဝန်းကျင် နိုင်ငံရေး အခြေအနေ၊ စာပေအရို အမှန်နှင့် ချိန်ထိုးကြည့်လျှင်မူ ပြောစမှတ် ပြုထိုက်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပေသည်” ဟူ၍ သူ၏ ဝေဖန်သုံးသပ်ချက်တွင် ဖော်ပြထားသည်။

အင်္ဂလိပ် အုပ်ချုပ်ရေးစနစ်၏ အကာပြုပြု အနှစ်မဲ့သော သဘော ကို ရေးဖွဲ့ဖော်ပြရာတွင် အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး ဆမ်းမာဆက်မွမ်၏ အချို့ဝတ္ထုကလေးများနှင့် တူသည်။ မွမ်သည် မကွယ်လွန်မီ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်စဉ်က ဆရာနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပုံအကြောင်းကို ဆောင်းပါးရေးဖူး သည်ဟု မှတ်မိပါသည်။

“မင်းမှုထမ်း” ဝတ္ထု၌ ချစ်သူနှစ်ဦး၏ မေတ္တာဇာတ်လမ်းတွင် အနာဂတ်အတွက် ပြင်ဆင် အားထုတ်သော မေတ္တာလမ်းကြောင်းကို ချသည်။ သူတို့တွင် ကူးစက်တတ်သောရောဂါများမရှိကြောင်း ပွင့်လင်းစွာ ပြောကြသည်။ တဏှာရာဂ နှိုးဆွခြင်း မဟုတ်သော ပညာပေး လိင်စာအုပ် များကို ဖတ်ရှု လေ့လာကြသည်။ ဤအမြင်များမှာ စာရေးသူ၏ လက်ခံ သဘောပေါက်ချက်များဖြစ်၍ ထိုမျှ စောစီးသော အချိန်က လူငယ်တို့အား ခေတ်မီအောင် ပြုလိုခြင်း သဘောတို့ကို ရိုဝံ့စားရသည်။

“မင်းမှုထမ်း” ပထမအကြိမ် ပုံနှိပ်ခြင်း၌ ဒဂုန်တာရာ၏ အမှာ ပါဝင်သည်။ ထိုအမှာ၌ “စာပေ အနုပညာသည် လူမှုဆက်ဆံရေးမှ တင်းကျပ်မရ ဟူသော အချက်ကို တက်တိုးက ပခုံးတွန်းခဲ့သည်။ ယခုကား သူသည် ဗျူရိုကရေစီစနစ်ကို ရှုတ်ချဝေဖန်သောဝတ္ထု ရေးလေပြီ” စသည် ဖြင့် သုံးသပ်ထားသည်။ မင်းမှုထမ်းဝတ္ထု ဆုရပြီးနောက် ဒဂုန်တာရာက ဝေဖန်ချက် ထပ်ရေးသည်။ တက်တိုးက ပြန်လည်ချေပ ရေးသားသည်။ ငွေဥခေါင်းက ကြားဝင်ရေးသားသည်။ “အယူအဆရေးရာများ ပါဝင်သဖြင့် စာပေလှုပ်ရှားမှုကလေးသဖွယ် ဖြစ်ရသည်” ဟူ၍ မလိခက မြန်မာဝတ္ထု အညွှန်း စာအုပ်အမှတ် (၂) တွင် ရေးသားထားသည်။

မလိခကပင် “မင်းမှုထမ်းကား ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် အဆန်း တကြယ် ရက်ဖောက်၍လည်းကောင်း၊ အရေးအသား လှုပ်လီ နွဲ့နောင်း၍ လည်းကောင်း ပရိသတ်ကို ဖမ်းစားခြင်းမပြုဘဲ အင်မတန် ဆိုးသွမ်း ရွံရှာ ဖွယ်သော ဗျူရိုကရေစီယန္တရားကြီးကို ချေမှုန်း တိုက်ဖျက်ရန် ဦးတည်ချက်

ကောင်းကောင်း၊ စေတနာသန်သန်နှင့် ပေါ်လွင် ပီသနိုင်သမျှ ပီသစွာ အားထုတ် ရေးသားထားသော တိုင်းပြည်ပြုဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပေသည်။ တက်တိုးသည် မင်းမူထမ်းဇာတ်ကို အတော်ကြီး နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် သိသည့်အလျောက် ဖုံးကွယ်ခြင်း၊ ထောက်ညှာခြင်း အလျဉ်းမရှိဘဲ စာပေ ကို တိုက်ပွဲလက်နက်ပမာ ကျင်လည်စွာကိုင်တွယ် အသုံးပြုထားပေသည်” ဟူ၍ ချီးမွမ်းထောက်ခံသည်။

သို့ရာတွင် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲ၌ ကိုယ်ထိ လက်ရောက် ဆောင်ရွက်သူ ခေတ်ပြိုင်လူငယ်များအကြောင်း မပါဝင် ခြင်း၊ ဗျူရိုကရေစီယန္တရားကို တိုက်ခိုက်ရာတွင် နယ်ချဲ့နှင့် အရင်းရှင် အဖွဲ့ အစည်းကို မတိုက်ခိုက်ဘဲရှိခြင်း၊ ဂျပန်ခေတ် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကာလ မှေးမှိန်နေခြင်းတို့ကိုမူ အားမရကြောင်း ဝေဖန်ထားသည်။

ဆရာ ဦးအုန်းဖေ (တက်တိုး) ကို ယခုအခါ စာပေတွေ့ဆုံပွဲများ၊ အခမ်းအနားများတွင် ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏ တွေ့ရသည်။ ၁၀-၅-၉၂ နေ့တွင် မှော်ဘီတွင် ဒဂုန်တက္ကသိုလ်မှ နေ့၌ သူနှင့် ဒေါ်နုယဉ်တို့ ဇနီးမောင်နှံ ကို တွေ့ခဲ့သည်။ သူ့ကို ဆူးလေဘုရားလမ်း ပတ်ဝန်းကျင်၌ နံနက်ပိုင်း လမ်းလျှောက်နေသည်ကို တွေ့ရတတ်သဖြင့် “ဆရာ လမ်းလျှောက်သေး လား” ဟု မေးရာ “ဝေးဝေးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်နဲ့ မနီးမဝေး နည်းနည်း တော့ လျှောက်တယ်” ဟု ပြန်ဆိုပါသည်။

ဆရာတို့ အသက် ၄၀ ပြည့်စ အရွယ်က ဆရာနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ကျွန်တော်တို့ဌာနမှ ဆရာ သိပ္ပံစိုးလှက “ကိုအုန်းဖေကြီးတော့ လေဖြတ် မယ် အန္တရာယ် ကာကွယ်နိုင်အောင်လို့ သံပုရာရည် အမြဲတမ်း သောက် သဗျ” ဟူ၍ ကျွန်တော်တို့ကို ပြောကြားသော ၁၉၅၅ ခုနှစ် ဆီက စကားကို ကြားယောင်နေမိသည်။ ဆရာသည် ဝတ္ထုထက် ဆောင်းပါး အရေးများ သည်။ ဂန္ထဝင်စာပေများစွာကိုလည်း ရေးသားခဲ့သည်။ စစ်ပြီးစက တရုတ်

စာရေးဆရာ “လောင်ရှိုင်း” (လောရှေ) ၏ “လန်ချားသမား” ဝတ္ထု ထွက်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ ဝယ်ဖတ်ခဲ့ရသည်ကို မှတ်မိသေးသည်။ ဆရာသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၌ အရေးကောင်းသည်။ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများ ထုတ်ဖူးသည်။ မဂ္ဂဇင်းနှင့် သတင်းစာများ၌ ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင်အဖြစ် နှစ်ပေါင်းများစွာ ရေးသားခဲ့ရာ ယခုအထိ ကလောင်ကို လက်ကမချသေး။

တက်တိုးဟူသော ကလောင်အမည်အပြင် မောင်လှသွင် ဟူသော အမည်ကိုလည်း စောစောပိုင်းက တော်တော်များများ သုံးခဲ့သည်။ တက်တိုး ဟူသော ကလောင်အမည်ကို ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် ပန်းစာနော် ဦးခန့် ထုတ်ဝေ သော “စာဆိုတော်မဂ္ဂဇင်း” ၌ စတင်သုံးစွဲခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း၊ စာပေလုပ်သားဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီ၊ အမျိုးသား စာပေဆု ရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့၊ စာပေဗိမာန် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့တို့တွင် အဓိက တာဝန်များကို ယူခဲ့သည်။ သမားနှင့် စာနယ်ဇင်းလုပ်ငန်း ဦးဆောင် ညွှန်ကြားရေးမှူး တာဝန်ယူခဲ့သည်။ စစ်ကြိုခေတ်ကပင် ပြန်ကြားရေး လုပ်ငန်းများနှင့် နီးစပ်နေသောပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်။ ဆရာသည် နည်းပြ သင်တန်း ဖွင့်လှစ်၍ “စာသင်သားဂျာနယ်” ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ အဘိဓာန် ပညာရှင်လည်း ဖြစ်သည်။

ဆရာသော “မင်းမူထမ်း” ဝတ္ထု နိဂုံးပိုင်း၌ ဇာတ်လိုက် တင်သိန်းအား ဇနီးသည် ခင်ခင်မြင့်က “အင်း ... မောင်လဲ တစ်သက်လုံး တရားဟော ဆရာကြီး လုပ်လာတာ အခုထက်ထိပဲနော်” ဟူ၍ပြောရာ တင်သိန်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး သူ့ဇနီးကို ပြုံးကြည့်ရင်း “မြင့်ပြောသလို မောင်လဲ တစ်သက်လုံး တရားဟောဆရာ ဖြစ်နေတာပဲကွယ်” ဟု ဆိုလိုက် လေသည်။ ဆရာ၏ စာပေဘဝကို သုံးသပ် ခံစားကြည့်မိသောအခါ ထိုအဖြစ်မျိုးနှင့်ပင် တူသေးတော့သည်ဟု ထင်ယောင်မိပါသည်။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဝိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ဝတ္ထုနှင့်စာရေးသူ

မိုးအောက်မြေပြင်သည် လူတန်းစားအသီးသီး၊ အလွှာအသီးသီး၏ သဘောသကန်ကို ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ပြသော ဇာတ်ဆောင် အသားပေး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် မဟုတ်ချေ။ ထိုအတူ လူအများ ရင်သပ်ရုံမော စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်အောင် အဆန်းဆန်း အကြယ်ကြယ်၊ အသွယ်သွယ်၊ အလှလှ ရက်ဖောက်ထားသော ဇာတ်လမ်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လည်း မဟုတ်ချေ။ ဤဝတ္ထုတွင်ပါဝင်သော ဇာတ်ဆောင်များသည် စာရေးဆရာက ခိုင်းစေသလောက် တာဝန်ကျေလှုပ်ရှားသွားကြသည်။ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်မှာလည်း အချိတ်အဆက်မိရုံလောက်သာရှိသည်။ သို့သော် မိုးအောက်မြေပြင်သည် ဦးတည်ချက်ကို အသားပေးထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်၍ မြန်မာဝတ္ထုသမိုင်းတွင် မမေ့မလျော့ ထည့်သွင်းပြောဆိုကြရသည်။

မိုးအောက်မြေပြင်၏ ဦးတည်ချက်သည် တောလက်ကျေးရွာ ပြုပြင်ရေးဖြစ်သည်။ ယင်းဦးတည်ချက်ကို ဖော်ကျူးရာတွင် စာရေးဆရာသည် ဇာတ်ဆောင်နှင့်ဇာတ်လမ်းကို အားမပြုဘဲ တရားဟောကြားမှုကို အားပြုလေသည်။

၁၉၄၈-ခု ဝန်းကျင်တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော နိုင်ငံရေးခံယူချက် တစ်ရပ်ကို ဝတ္ထုတွင် အဓိက ဦးတည်ချက်ပြုထားသည်။ ယင်းကား မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရပြီး၊ ရှေ့တွင်နိုင်ငံရေး လှုပ်လှိုသုများသည်

ဟောလက်ကျားများသို့ဆင်းပြီး လယ်ယာအလုပ်သမားများ၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို ကိုယ်ကျိုးစွန့် ဆောင်ရွက်ကြရမည်ဟူ၍ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ကျေးလက်ဖွံ့ဖြိုးရေးကို ဆောင်ရွက်ရာတွင် အများစုပေါင်း လုပ်ဆောင်ခြင်းနည်းဖြစ်သော ဆိုရှယ်လစ် လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကို တစ်ပါတည်း ညွှန်ပြထားသည်။ ထို့ပြင် ဝတ္ထုထွက်ပေါ်ချိန်က ခေတ်စားနေသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒနှင့် ဗုဒ္ဓဝါဒ ညှိနှိုင်းမှုကိုလည်း စာရေးဆရာက မမေ့မလျော့ လုံ့လထုတ်ထားသည်။

ထို့ကြောင့် မိုးအောက်မြေပြင်ဆရာ၏ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ပေါင်းချုပ်ကြည့်လျှင် ပညာတတ်အနွယ်ဝင် လူလတ်တန်းတို ခေါင်းဆောင်မှုပြုသော ဗုဒ္ဓဝါဒနှင့် ပေါင်းကူးဆက်စပ်ခြင်းရှိသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒဖြစ်ပေသည်။ ယင်းကြောင့်ပင် အဓိက ဇာတ်ဆောင် အောင်စိုးသည် အင်မတန် ကိုယ်ကျိုးစွန့်သူ၊ အင်မတန် သဘော ကောင်းသူ၊ အင်မတန် ရဲရင့်သူအဖြစ် ထင်းထင်းကြီးပေါ်နေသည်။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ဆိုရှယ်လစ် သူရဲကောင်းဝါဒ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဤဆိုရှယ်လစ် တရားဟောဝတ္ထုတွင် အောက်မျက်ခမ်း များထူပ်ခြင်းကို အလေးပေးသော အယူသည်းမှုများ ရောစွက်နေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မိုးအောက်မြေပြင်သည် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် အကြာတွင် ပြန်လည်ကြည့်မြင်သောအခါ အယူအဆရေးရာ မရှင်းလင်းမှုများနှင့် စာရေးသားမှု အတတ်ပညာ အားနည်းချက်များကို တွေ့ရသည်။ ဤအကြောင်းကို စာပေဗိမာန်ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့ကလည်း ဤသို့ မှတ်ချက်ချထားသည်။

မိုးအောက်မြေပြင်သည် ဟောများပွဲပတ္တမြောက် ပာစိ ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ရေးသားသူသည် အထက်အညာတောရွာ၏ သဘောတစ်ခုကို ထင်ရှားစွာဖွဲ့နိုင်ခဲ့ပေသည်။ ဇာတ်ကွက်ဇာတ် လမ်းများမှာ ငြိမ့်ငြိမ့် ဖွယ်မရှိ။ ရိုးရိုးလေးနှင့်သာတာဝကျသည်။ လောက၌ ဖြစ်တတ်သော သဘောများကိုလည်း ထင်ရှားစေ သည်။ ဝတ္ထုလုပ်ငန်းမဟုတ်သည့် အလွန်အကျွံ အနည်းငယ်ပါ သော်လည်း အဆင့်အတန်းမီသည်။

ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးက ရှည်လျားစွာ တရားဟောခြင်း၊ သင်တန်းပို့ခြင်းသာမက စာရေးဆရာ၏ အာဘော်ကို တထွေးတပိုက် ကြီးကြားညှပ်ထည့်သွင်းထားခြင်းများသည် ဝတ္ထုကောင်းတို့၏ အင်္ဂါတစ်ရပ် မဟုတ်ချေ။

သို့သော် မိုးအောက်မြေပြင်ကို ၁၉၄၈-ခု ဝန်းကျင် နိုင်ငံရေး အခြေအနေစာပေ အရှိအမှန်နှင့် ချိန်ထိုးကြည့်လျှင်မူ ပြောစမှတ်ပြုထိုက် သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပေသည်။

စစ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဝတ္ထုများဩတိုက်၍ ထွက်လာ သော်လည်း အရည်အချင်းမဝါဘဲ အပျော်ဖတ်ဝတ္ထုများသာ ဖြစ်ပေ သည်။ နောင်အခါတွင် စာပေသစ် (ဝါ) ပြည်သူ့စာပေ (ဝါ) ဆိုရှယ်လစ်သရုပ်ဖော်စာပေကို ကြွေးကြော်ခေါင်းဆောင်ကြသည်။ တော်လှန်ရေးအတွေ့အကြုံရှိသော လူငယ်များပင်လျှင် အချစ်၊ စိတ်ကူးယဉ်၊ အလှအပနှင့် စိတ္တဇနယ်တွင် နစ်မြုပ်နေကြသည်။ တော်လှန်ရေးကာလကို အခြေခံပြီး တော်လှန်ရေးသမားတို့၏ အကြောင်းကို ရေးသည့်တိုင်အောင်ပင် တော်လှန်ရေးဝတ္ထုဖြစ်မလာဘဲ တော်လှန်ရေးသမားဆိုသူများ၏ အချစ်အလွမ်းတို့သာ ဖြစ်နေတတ် သည်။

ဤကာလတွင် မိုးအောက်မြေပြင်သည် အချစ်အလွမ်းကို ဦးစားမပြုဘဲ တိုင်းပြုပြည်ပြုဝတ္ထုအဖြစ်၊ ဆိုရှယ်လစ်ကြွေးကြော်သံ ဝတ္ထုအဖြစ် တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ခံယူကာ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုထွက်ပေါ်ချိန်ကာလ၏ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုနှင့် လူနေမှုစနစ်ကို အပြန်ကျယ်စွာ ဖော်ပြနိုင်ခြင်းမရှိသည့်တိုင် အညာကျေးလက် အငွေ့အသက်ကို ပေးနိုင်သည့် နိုင်ငံရေးအယူအဆတစ်ရပ်ကို တင်ပြ နိုင်သည်။ စာရေးသူ၏ ဦးတည်ချက် ပေါ်လွင်ထင်ရှားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်စွမ်းရှိသည်။

မိုးအောက်မြေပြင်သည် ပထမဆုံး စာပေဗိမာန်ဆုရဝတ္ထုဖြစ် ၏။ ၁၉၄၈-ခုနှစ်တွင် ဝတ္ထုစာအုပ်ပေါင်း ခြောက်ဆယ့်ခြောက်အုပ် ထွက်သည့်အနက်မှ ရွေးချယ်ဆုပေးခံရခြင်းဖြစ်သည်။ ဆုမရမီက ဝတ္ထုရော ဝတ္ထုရေးသူပါ သာမန်အလယ်အလတ်အဆင့်တွင်ရှိသည်။ ဆုရသောအခါ အများစိတ်ဝင်စားခြင်း၊ ဝေဖန်ဆွေးနွေးခြင်းပြုကြ၍ ရှေ့တန်းနေရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုးပျောက်လာသည်။

မိုးအောက်မြေပြင်ကို ထူထောင်ရေးတိုက်မှ ၁၉၄၈-ခု ဖော်ဖော် ဝါရီလတွင် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဈေးကွက်တွင် မစွံချေ။ သို့သော် ဆုရပြီးသောအခါ ရှုမဝမှ ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်နှိပ်သည်။ သုံးရက်အတွင်းကုန်သည်။ တတိယအကြိမ်ရိုက်နှိပ်သည်။ ကုန်ပြန် သည်။ စတုတ္ထအကြိမ်ရိုက်ရပြန်သည်။ သို့ဖြင့် ဆယ့်ရှစ်ရက်အတွင်း သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ရိုက်နှိပ်ရသော စံချိန်ကိုရရှိသည်။ မင်းအောင်သည် ရွှေဘိုခရိုင် ခင်ဦးမြို့အပိုင် ဆန်ဆွဲရွာ ဇာတိဖြစ်သည်။ အဖ ဦးစံပွင့်၊ အမိ ဒေါ်ငွေမတို့မှ ၁၂၇၈ ခု၊ ဝါဆိုလဆန်း ၇ ရက် နေ့တွင်ဖွားမြင်သည်။ ငယ်စဉ်က ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် စာသင်ခဲ့ ရသည်။ ဆယ့်လေးနှစ်သားတွင် ဆရာဘုန်းကြီးနှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ရန်ကုန်မှာပင် သာတစ်လှည့် နာတစ်ခါဖြင့် သောင်တင် နေခဲ့သည်။

အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ်တွင် အဖွယ်မှစ၍ ပညာရရှိခဲ့ပြီးနောက်၊ စာရေးကာ စာနယ်ဇင်းတိုက်များသို့ ပို့ခဲ့သော်လည်း တစ်ပုဒ်တစ်လေမှ ရွေးချယ်ခြင်း မခံရသဖြင့် အသက် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်တွင် သက်နိုး စည်းပြီး ရွာပြန်သည်။ လောကုတ္တရာစာပေများကို သုံးနှစ်ကြာလေ့လာ ဆည်းပူးပြီးနောက် လူထွက်သည်။

၁၉၄၅-ခုနှစ်တွင် ဂျစ်သခင်ဝတ္ထုကို ပထမဆုံး ထုတ်ဝေသည်။ ထို့နောက် တစ်ခေတ်ပြောင်းပြီး ငွေလူပြည်၊ သား၊ လက်ဝဲဗိုလ်၊ ကျားမ၊ နှစ်ကိုယ့်တစ်ကိုယ်၊ ချစ်မြင့်မိုရ်၊ ချစ်သွေးနှစ်စက်၊ ရူပါစသော ဝတ္ထုများကို ဆက်လက်ရေးသားခဲ့သည်။

သူ၏ အခြားထင်ရှားသော ဝတ္ထုများမှာ ဥတုသုံ့လီ (၁၉၅၀)၊ စာရေးဆရာ (၁၉၅၅)၊ ဘုံလယ်မြေ (၁၉၆၄) နှင့် အင် (၁၉၆၅) တို့ဖြစ်သည်။ အင်ကို ပန်ချင်သူပျို၊ ချစ်ဦးရယ် အမည်ဖြင့် ရုပ်ရှင်ရိုက် သည်။

မင်းအောင်သည် မိုးအောက်မြေပြင်ကို ရုပ်ရှင်အဖြစ်ကူးပြောင်း ရာတွင် ကိုယ်တိုင်ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ သည်။ ထို့နောက်တွင် သူသည် ရုပ်ရှင်လောကတွင် သရုပ်ဆောင်သူ၊ ဇာတ်ညွှန်းရေးသူ၊ ဒါရိုက်တာစသည်ဖြင့် သံသရာလည်ပြန်သည်။

မင်းအောင်သည် မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းတွင် အမှုဆောင်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။

မင်းအောင်

မင်းအောင်ကို ရွှေဘိုခရိုင် ခင်ဦးမြို့အပိုင် ဆန်ဆွဲရွာတွင် ဦးစံပွင့်-ဒေါ်မယ်မတို့မှ (၁၂၇၈) ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားသည်။

ငယ်စဉ်က ရွာဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် စာသင်ရသည်။ ၁၄ နှစ်သားတွင် ဆရာဘုန်းကြီးနှင့်အတူ ရန်ကုန်သို့ရောက်လာခဲ့ရာမှ ရန်ကုန်တွင်ပင်-သောင်တင်လျက်-သာတစ်လှည့် နာတစ်ခါနှင့် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

၁၄-၅ နှစ်သား၌ မင်းအောင်သည် ခေတ်မညာ အင်္ဂလိပ်စာပေကို သင်ကြားလိုလှသော်လည်း၊ ဆရာဘုန်းကြီးက ခွင့်မပြုသဖြင့်၊ မသင်ကြားခဲ့ရရှာပေ။ ၁၇ နှစ်သားအရွယ်ကစ၍ ဝတ္ထုတိုရှည်မြောက်မြားစွာတို့ကို ရေးသားကာ စာနယ်ဇင်းတိုက်တို့သို့ ပို့ခဲ့သော်လည်း တစ်ပုဒ်တစ်လေမျှပင် ရွေးချယ်ခြင်းကို မခံရသဖြင့် အသက်၂၃-နှစ်၌ သက်နိုးစည်းလျက် နေရင်းဒေသသို့ ပြန်၍လောကုတ္တရာစာပေများကို သင်ကြားလေ့လာပြီးနောက် အသက် ၂၆ နှစ်တွင် လူဝတ်လဲလိုက်လေသည်။

၁၉၄၅-ခုနှစ်၌ “ဂျစ်သခင်” ဟူသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို စတင် ထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။ ၎င်းနောက် တစ်ခေတ်ပြောင်းပြီး လူ့ငွေပြည်၊ သား လက်ဝဲဗိုလ်၊ ကျားမ၊ နှစ်ကိုယ့်တစ်ကိုယ်၊ မိုးအောက်မြေပြင်၊ ချစ်မြင့်မိုရ်၊ ချစ်သွေးနှစ်စက် စသော ဝတ္ထုများကို အဆက်မပြတ် ရေးသားခဲ့လေသည်။

မိုးအောက်မြေပြင်မှာ ၁၉၄၈-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်းက ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ဘာသာပြန် စာပေအသင်းမှ ၁၉၄၈-ခုနှစ်အတွက် စာပေဗိမာန်ဆုအဖြစ်ဖြင့် ၎င်းနှစ်အတွင်း ထုတ်ဝေခဲ့သော ဝတ္ထုပေါင်း ၆၆-အုပ်အနက်မှ ရွေးချယ်ခြင်းကို ခံယူရသူဖြစ်၏။

ငွေ့ဒေါင်း၏အမှာ

မိုးအောက်မြေပြင်အစ

ချစ်မြင့်မိုရ်၊ ချစ်သွေးနှစ်စက်၊ နှစ်ကိုယ့်တစ်ကိုယ်၊/ကျားမ၊ လက်ဝဲဗိုလ်၊ ရူပါစသော ပေါ်ပင်အမည်များနှင့် မင်းအောင်၏ လုံးချင်းဝတ္ထုဆယ့်တစ်ပုဒ်တို့အကြားမှ “မိုးအောက်မြေပြင်” ဟူသော ရိုးရိုးနှင့်ဘဝကိုရည်ညွှန်းပြသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မှာ ၁၉၄၈-ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလလောက်တွင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှာ လုံးချင်းဝတ္ထုများ လှိုင်လှိုင်ကြီးထွက်နေသော အချိန်ဖြစ်၍ “ယခုခေတ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထုတ်လျှင်၊ “ချစ်” သော်လည်း ပါရမည်၊ သုံးရောင်ခြယ်နှင့် မိန်းမရုပ်ပါရမည်” စသည်ဖြင့် အချို့သော သူများ၏ ငေါ့လုံး၊ ထော့လုံးများနှင့် လှိုင်းဂယက်များ ထကြွနေချိန်လည်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် “မိုးအောက်မြေပြင်” ဟု အမည်ရိုးရိုးနှင့် ဝတ္ထုမှာ ထူးခြား၍နေသဖြင့် ထွက်လျှင်ထွက်ချင်း စိတ်ပါလက်ပါ ဖတ်ခဲ့မိပါသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေသည့်ထုတ်ဝေသည့်ဌာနမှာ ထူထောင်ရေးစာအုပ်တိုက်ဖြစ်၍ ထိုစာအုပ်တိုက်ပိုင်ရှင်မှာ ကွယ်လွန် သွားရှာသူ စာရေးဆရာရဲထွတ်ကြီးဖြစ်ကာ ရဲထွတ်မှာ ယခု မိုးအောက်မြေပြင် စာရေးဆရာမင်းအောင်၏ ဆရာဖြစ်ပေသည်။

မင်းအောင်၏ စာအုပ် ၁၁-အုပ်အနက်တွင် မိုးအောက်မြေပြင် မှာ အကောင်းဆုံးဟု ကျွန်တော်ယူဆခဲ့သည်။ ယူဆသည့်အလျောက်လည်း မင်းအောင်နှင့်တွေ့သောအခါ “ခင်ဗျားရေးသမျှထဲမှဖြင့် ဒီဝတ္ထုဟာ အကောင်းဆုံးပဲဗျို့” ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့အဖို့လည်း အမေ့ရင်ဆုံးယားမေးတဲ့ ပတ္တပေါ့ပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ကျွန်တော်ရေးချင်သလိုလည်း ရေးရတယ်။ ဆရာရဲ့ထွတ်ကလည်း အများဆုံး နည်းညွှန်လမ်းပြလုပ်ပေးတဲ့ ဝတ္ထုကိုးဗျ...”

“ခါတိုင်းဝတ္ထုတွေတော့ ခင်ဗျားရေးချင်သလို မရေးရဘူးလား။”

“ခါတိုင်းလည်း ရေးချင်သလိုရေးတာပါပဲ။ နို့ပေမယ့် ဝတ္ထုတစ်ခုကို ရေးတဲ့အခါမှာ “ငါ့ဝတ္ထုစွဲမှ စွဲပါ့မလား၊ လူမှုကြိုက်ပါ့မလား၊ ထုတ်ဝေသူကလည်း အချစ်ခန်းလေးများများ ဆရာလို ဆိုထားတယ်” အဲဒီလိုစိတ်ကလေးတွေက ကလောင်ကို ချုပ်ချယ်မှန်း မသိ ချုပ်ချယ်ထားတတ်ကြတယ်ဗျ...။ ဒီဝတ္ထုမှာတော့ ဆရာရဲ့ထွတ်ကိုယ်တိုင်က မင်းကောင်းမယ်ထင်တာကို ရေးပေး၊ ဘာကိုမှမနေနဲ့ လို့ အစွမ်းကုန်အားပေးထားတာကိုးဗျ...” ဟု မင်းအောင်က ပြောလေသည်။

ထိုဝတ္ထုထွက်စဉ်က ကျွန်တော် မန္တလေး ရှုမဝတိုက်ခွဲ ရဲရင့်စာပေဌာနတွင် ရောက်နေသည်။ မန္တလေးတွင် အခြားဝတ္ထုများ နှစ်ရာငါးဆယ်၊ သုံးရာအထက်ကုန်ကြရာမှ ထိုဝတ္ထုမှာကား အုပ်ရေတစ်ရာတည်းသာ ကုန်သည်။ ဒါတောင် တဖြည်းဖြည်း မနည်းရောင်းယူခဲ့ရသည်။

စာပေလှိုင်းတစ်ခု

စာပေသစ်၊ စာပေဟောင်း၊ ကုန်သည်စာပေ၊ ဘဝစာပေ၊ စိတ်ကူးယဉ်စာပေ စသည်ဖြင့် စာပေနှင့်ပတ်သက်သော လှိုင်းဂယက်များ လှုပ်ရှားနေကြသည် အလားတူ ဘာသာပြန်စာပေ အသင်းကြီးမှ ၁၉၄၈-ခုနှစ်အတွက် ဆုငွေ ၁၀၀၀ ပေးပွဲ၊ ရွေးပွဲကိစ္စမှာလည်း စာပေလှိုင်းတစ်ခုဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်လေရာ လူမှုမိပိုင်၊ စကားစပ်မိပိုင်၊ ဘယ်စာအုပ်ရမယ်ထင်သလဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်စာအုပ် ဘယ်စာအုပ်တွေ ထင်တာပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ဘယ်စာအုပ်သာရသွားရင်၊ သေသေချာချာ ဝေဖန်ပြီးသားပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ တကယ့်ဖောက်ပြန်ရေး စာအုပ်ပဲ စသည်ဖြင့် ထင်ကြေးအမျိုးမျိုး ဆွေးနွေးချက်အပုံအတိုင်းမှာ အချိန်နီးကပ်လာလေ၊ ကျယ်သည်ထက် ကျယ်လာလေဖြစ်ခဲ့ရာ၊ သို့နှင့် ရွေးချယ်ဖို့ရန် အလွန်နီးကပ်လာသောအချိန်တွင် စာပေဆုကို မှန်းနိုင်သည့် ဝတ္ထုဟူ၍ ထင်ကြေးနှင့် စာပေလောကသမားတို့က တစ်ပေး၍ထားသော စာအုပ်ခြောက်အုပ်ခန့် ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။ ထိုအထဲတွင် မိုးအောက်မြေပြင်မပါ။

မျှော်လင့်ချက်

အင်းလျားလမ်းရှိ ဆရာ ဦးသိန်းဟန် (ဇော်ဂျီ)တို့ အိမ်သို့ ကျွန်တော်သွားရောက်၍၊ စာရေးဆရာများအကြောင်း ဆွေးနွေးရာတွင် မင်းအောင်အကြောင်းကို ဆရာ ဦးသိန်းဟန်က မေးကာ၊ မင်းအောင်အရေးအသားများ သင့်လျော်ကြောင်းပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်မှာ ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ်၊ စာပေဆုကို မင်းအောင်ချိန်နိုင်နေပြီလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။ အကြောင်းမှာ မြို့မမောင်ဇနီး မြစ်ကြီးနားအမာ၊ အသုဘကိစ္စတွင် စာပေအကြောင်းဆွေးနွေးမိကြရာက၊ မြို့မဆရာဟိန် က ပထမအကြိမ် ဤအလားတူ ပြောဖူးလေပြီ။ ဆရာ ဦးသိန်းဟန်နှင့် ဆရာဟိန်တို့မှာ စာပေဆုရွေးချယ်ရေး ကော်မတီလူကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။

ဆရာဦးသိန်းဟန်တို့က မင်းအောင်ကို မေးသည်။ မင်းအောင် ဝတ္ထုကို ချီးကျူးလိုက်သည်ဟူသော သတင်း၊ စာပေနယ်အတွင်းသို့

၆၇၁။ လောကောပေါ များနိုင်သည်ဟု ယင်ကြော့နှင့် ဟစ်ပေးထားသော စာအုပ်များစာရင်းတွင် မိုးအောက်မြေပြင်မှာ နောက်ဆုံးနားမှ ချိတ်၍ပါလာတော့သည်။

မေလ အလယ်ရက်လောက်တွင် ရှုမဝတိုက် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ ဘာသာပြန်အသင်းမှ စာတည်းမျိုး ဦးစံထွားကိုယ်တိုင် လာရောက်ကာ မင်းအောင်နှင့်တွေ့လိုပါသည်ဟု ဆိုလာသည်။ ကျွန်တော်က ချက်ချင်း တွေ့ဆုံရန် အလျဉ်းမသင့်သဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ဘာသာပြန် အသင်းသို့ လာခဲ့ကြပါမည်ဟုပြောကာ၊ နောက်တစ်နေ့တွင် ဦးစံထွား ထံသို့ ကျွန်တော်နှင့်မင်းအောင်တို့ သွားရောက်ကြသည်။

“မိုးအောက်မြေပြင်ဝတ္ထုဟာ၊ ဘယ်ကမှ မိုးတာမဟုတ်ဘူးပေါ့နော်” ဟု ဦးစံထွားကမေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့....ဘယ်ကမှ မမိုးမိဘူး။ ဘယ်တုန်းကမှလည်း မမိုးခဲ့ပါဘူး။ မိုးဖို့လည်း ဝါသနာမပါပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့နယ်က ကျွန်တော့်မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကလေးတွေ အခြေခံပြီး ရေးလိုက်တာပါပဲ” ဟု မင်းအောင်ကပြန်ပြောသည်။

“မင်းအောင်က ဘယ်ဇာတိပါလဲ”

“ရွာဘိုနယ် ကျေးလက်ကပါ”

“အသက်လည်း ၃၀ လောက်ရှိလိမ့်ဦးမယ် နှုတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ၃၃ နှစ်ပါ”

ကျွန်တော်က “စာပေဆုအတွက် မိုးအောက်မြေပြင်ဟာ သေချာနေပြီလား” ဟု မအောင်နိုင်သဖြင့် စပ်စပ်စုစု မေးလိုက်မိသည်။

“သေချာဟယ်လို့ဟော့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ကောင်းစိတ် ဆုံးပြန်ပါလိမ့်မယ်။ နို့ပေမယ် ချိန်တဲ့ဝတ္ထုဖြစ်လေတော့၊ စည်းကမ်းချက်အတိုင်း မိုးတဲ့ဝတ္ထုဖြစ်နေမှာစိုးလို့ အခုလို သေသေချာချာ ခေါ်မေးရခြင်းဖြစ်ပါတယ်” ဟု ဦးစံထွားက ပြောသည်။

မေလ ၂၇ ရက်နေ့တွင် မင်းအောင်၏ မိုးအောက်မြေပြင်ဝတ္ထုကို ၁၉၄၈-ခုနှစ်တွင် ထွက်သော ဝတ္ထုပေါင်း ၆၆ အုပ်အနက်မှ စာပေဆုအဖြစ်ဖြင့် ဘာသာပြန်အသင်း ကောင်စီအစည်းအဝေးက ရွေးချယ်လိုက်ပြီဟု ကြေညာလေသည်။ ရွေးချယ်ရေးကော်မတီ လူကြီးများ၏ မှတ်ချက်တွင်-

မိုးအောက်မြေပြင်ဝတ္ထုသည်၊ တောရွာဘွဲ့ဝတ္ထုကောင်းတံဆိပ်ပုဒ်ဖြစ်၍၊ ရေးသားသူ (မင်းအောင်)သည် အထက်အညာတော်ရွာ၏ သဘာဝတစ်ခုကို ထင်ရှားစွာဖွဲ့နိုင်ခဲ့ပေသည်။ ဇာတ်ကွက် ဇာတ်လမ်းမှာ ငြီးငွေ့ဖွယ်မရှိ၊ ရိုးရိုးကလေးနှင့် သဘာဝကျသည်။ လောက၌ ဖြစ်ပျက်တတ်သော သဘောများကိုလည်း ထင်ရှားစေသည်။ ဝတ္ထုလုပ်ငန်းမဟုတ်လှသည့် အလွန်အကျွံ အနည်းငယ်ပါသော်လည်း အဆင့်အတန်းမီသည်။ အတွေးအခေါ်နှင့် အရေးအသားမှာ တစ်ခုကို တစ်ခုမလွန်။ နားပြေ နားလိုက်ညီသည်။ ဤသို့ ရေးသားထားကြောင်း သိရှိရပေသည်။

ဇွန်လ ၁၉ ရက်နေ့တွင် တက္ကသိုလ်ဘွဲ့နှင်းသဘင် အခမ်းအနားကဲ့သို့ ပညာရှင်ပေါင်းစုံတို့ကို ဖိတ်ကြားကာ၊ စာရေးဆရာ မင်းအောင်အား၊ ၁၉၄၈-ခုနှစ်အတွက် စာပေဆုကို အပ်နှင်းလိုက်ပြီဖြစ်ရာ.... မိုးအောက်မြေပြင်ဝတ္ထုမှာ မြန်မာစာပေသမိုင်းတွင် ထင်ရှားသော မှတ်တိုင်ကြီးတစ်ခုအဖြစ်ဖြင့် တည်ရှိရပေတော့မည်။

ဆုနှင်းသဘင် ကျင်းပသည့် ၁၉-၆-၄၉ မနုၤၤ မိုးအောက်မြေပြင်
 ပြင်ဝတ္ထု ဒုတိယနှိပ်ခြင်းကို ရှုမဝတိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့ရာ၊ မြန်မာစာပေ
 ပရိသတ်ကြီးသည် အားတက်သရော ဝယ်ယူဖတ်ရှုကြသဖြင့်၊ ၃ ရက်
 အတွင်း ကုန်စင်သွားသည့်အတွက် ၂၈-၆-၄၉ တွင် တတိယနှိပ်ခြင်း
 ကို (၇-၇-၄၉) တွင် စတုတ္ထနှိပ်ခြင်းများကို တဖန် ထုတ်ဝေသောအခါ
 ဦးလည်း၊ မလောက်မင ဖြစ်နေခြင်းကြောင့်၊ ယခုထပ်မံ၍ ပဉ္စမနှိပ်ခြင်း
 ကို ဆက်သလိုက်ရပါသတည်း။

ဧည့်ခေါင်း
 ရှုမဝစာတည်းအဖွဲ့ဝင်
 ၂၃-၆-၄၉

မိုးအောက်မြေပြင်

ဆုငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်
 ဧည့်ခေါင်းရေးသည်။

မြန်မာပြည်၌ ဝတ္ထုများအတွက် ဆုငွေချီးမြှင့်ခြင်းတည်းဟူသော
 အလုပ်မှာ မကြားဖူး မကြုံဖူးသလောက် ရှိနေခဲ့ပေရကား။ ဘာသာပြန်
 မြန်မာစာပေအသင်းကြီးက မင်းအောင်ရေးသားသော မိုးအောက်မြေ
 ပြင် ဝတ္ထုအတွက် (၁၉၄၈-ခုနှစ်အတွင်းက ပေါ်ထွက်ခဲ့ကြသော
 ဝတ္ထုများအနက်) အကောင်းဆုံးဆို၍ ဆုငွေ ၁၀၀၀ ချီးမြှင့်လိုက်ရာတွင်
 ဝတ္ထုလောက၌ အတော်ကလေး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားခဲ့၏။
 “ဒီလို ဝတ္ထုလောက်ဖြင့် ဆုငွေတစ်ထောင် တန်တယ်မထင်ပေါင်”
 ဟု ပြောသူကပြော၍ “ဝတ္ထုရွေးချယ်တယ်ဆိုတာ၊ ထိပေါက်သလို
 ကံကောင်းတဲ့လူ ရတာထင်ပါရဲ့” ဟု ဆိုကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ
 ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးနှင့်ရေးသော ဝတ္ထုများအနက်၊ အနောက်တိုင်းမှ
 အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများကို မိုး၍မြန်မာပြည်နှင့်သင့်တော်အောင် ဇာတ်လမ်း
 ဇာတ်ကွက်ဆင်၍ ရေးခဲ့ခြင်းသည်သာလျှင် များသည်မှန်သော်လည်း၊
 မြန်မာဝတ္ထုရေးဆရာများအနက်တွင် ဝါအရင့်ဆုံး တစ်ယောက်
 ဖြစ်သည့်အလျောက်၊ ဆုရသောဝတ္ထုကို အကဲဖြတ်၍ မိမိ၏
 ဝေဖန်ချက်ကို တိုင်းပြည်အားသိစေရန် တာဝန်ရှိသည်ဟု စိတ်ကူး
 ဖြစ်ပေါ်မိ၏။ သို့ဖြစ်၍ (ဇနီးသည်၏ တိုက်တွန်းချက်အရ) ၎င်း
 ကိုယ်တိုင် စာအုပ်ဖြန့်ချိရေးကိုယ်စားလှယ် မောင်ဘစ်၏ဆိုင်မှ
 ယူလာခဲ့သော မိုးအောက်မြေပြင် ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုဖတ်ရှုရန် ဆုံးဖြတ်
 လိုက်လေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကျောင်းမှာယူကာသင်မှစ၍ အသက် ၄၀ မှန်းအရွယ် တိုင်အောင် အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများကို နေ့ရောညဉ့်ပါ အခါမရွေး ဖတ်ရှုလာ ခဲ့သည်ဖြစ်၍ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာကြီးများ၏ ဝတ္ထုဆိုလျှင် မဖတ်ဖူးသော ဝတ္ထုမရှိသလောက် နှံ့စပ်ခဲ့ပါ၏။ ဝတ္ထုများဖတ်ရှု ခြင်းသည် အကျိုးမည်သို့ရှိသည်ကိုလည်း ရံဖန်ရံခါ လူထုသတင်းစာ ခေါင်းကြီးပိုင်းနှင့် ဝေဖန်ချက်ခန်းတွင် ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါ၏။ သို့သော် အသက် ၄၀ ကျော်သည့် နောက်၌ကား၊ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ကျမ်းစာအုပ်များနှင့် အနောက်တိုင်းမှ ဗဟုသုတနှင့်ပတ်သက်သော စာနယ်ဇင်းနှင့် စာအုပ်များအတွက် အချိန်ပေးရသေးသည်ဖြစ်သော ကြောင့် ဝတ္ထုဖတ်ခြင်းအလုပ်တွင် အချိန်လျော့ပေါ့ခဲ့ရ၏။

ဝတ္ထုများကို အချိန်အများဆုံး ဖတ်ခဲ့သော အခါကလည်း၊ မြန်မာပုံဝတ္ထုများမှာ ရည်းစားထားခန်းလောက်ကိုသာ ရစ်ပတ်ချဲ့ ထွင်ရေးသားထားကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထု များကိုသာ ဖတ်ရှုခဲ့၏။ ဤအကြောင်းကိုသိသဖြင့်လည်း၊ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် ဝတ္ထုရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်လာ၍၊ အနောက်တိုင်း စနစ်အရ သဘာဝကျစေမှုနှင့် အသည်းနှလုံးတုန်လှုပ်ဖွယ်သော စွန့်စားခန်းများ ပါစေမှုအတွက် ကြိုးစားခဲ့၏။ ကောင်းသည်ထင်သော အင်္ဂလိပ် ဝတ္ထုများကိုလည်း (တိတ်တဆိတ် ခိုးယူခြင်းမဟုတ်ဘဲ) စုံထောက်ဦးရဲစားနှင့် ဂျမဒါကိုကိုကြီးစသောဝတ္ထုများကို မြန်မာပြည်နှင့် အဆင်ပြေအောင် တစ်မျိုးတစ်မည် လှည့်ပတ်ရေးသားခဲ့လေသည်။

၎င်းနောက် မြန်မာဝတ္ထုအမြောက်အမြား ပေါ်ထွက်လာ၍၊ အဆင့်အတန်းမြင့်လာသည်ဟု ပြောကြသော်လည်း၊ ကိုယ်တိုင်မြီးစမ်း သည့်အခါ၊ များသောအားဖြင့် အနောက်တိုင်းမှ ပထမတန်းဝတ္ထုကြီး များ၏ စံချိန်ကိုမမှီဘဲ၊ ဒုတိယတန်း၊ တတိယတန်းမျှလောက်သာ

ရှိကြသည်ကို ပေ့၊ ရယ်ဖြင့်၊ မြန်မာပတ္တမြားမှာ အင်္ဂလိပ်လို မဖတ်နိုင် သော စာဖတ်ပရိသတ်အတွက်သာ သင့်သည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့ဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုများကိုပင် အချိန်မဖြုန်းနိုင်ဆို၍ ပယ်ချထား ခဲ့သော ကျွန်ုပ်တို့မှာ မြန်မာဝတ္ထုများနှင့် ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံ အလွန်နည်းခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံရပေမည်။ တိုက်ရိုက်ရေးရသော် ကျွန်ုပ် သည် မြန်မာဝတ္ထုများအပေါ်၌ အထင်အမြင်သေးသော လူများအနက်တွင် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်ပေ၏။

ယင်းသို့ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲသို့ မိုးအောက်မြေပြင် ဝတ္ထု စာအုပ်ရောက်လာခဲ့ရာ၊ ကျွန်ုပ်မှာ အရသာခံစားဖို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ပြုသင့်ပြုထိုက်သော အလုပ်ဝတ္တရားတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်ရပေအံ့ ဟူသော စိတ်ထားမျိုးနှင့် စာအုပ်ကို ကောက်လှန်လိုက်၏။ ရှေ့ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်၏ တပည့် 'ငွေဥဒေါင်း' ၏ 'အမှာ' ဆိုသော စာ ၆ မျက်နှာကို ဖတ်လိုက်ရလျှင် 'အတော်ဆိုသော စာပေတည်း' ဟု စိတ်ထဲ၌ အောက်မေ့လိုက်မိ၏။ ၎င်းနောက် စာရွက်များကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လှန်၍ ဖတ်လိုက်မိရာတွင် မြစ်ကမ်းဘေးတွင် ထိုင်လျက် သဲများကို အပျင်းပြေယက်ခြစ်နေသော လူတစ်ယောက်သည် သိုးမွေးမျှင်အစအန ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရသောအခါ လက်စွပ်တွင် ရစ်ပတ်ထားသော သိုးမွေးမျှင်ကလေးဖြစ်လေသလောဟု သိချင်စေနှင့် စိတ်အား ထက်သန်စွာ ဆက်လက်ယက်ဖော်ခြင်းကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်မှာလည်း စာအုပ် ကိုမချဘဲ ဆက်လက်၍ ဖတ်ရှုလေတော့သည်။ အချို့နေရာတွင် လက်စွပ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ချက်ကျောက်ကိုကွင်းထားသည့် လက်စွပ် ပေလောဟု စိတ်ခပ်ပေါ့ပေါ့ ဖြစ်သွားခြင်းများလည်း ကြုံခဲ့ရပေ၏။ သို့ရာတွင် ဆက်လက်၍ ဖတ်ရှုသဖြင့် ပြီးဆုံးသွားသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ဖြစ်ရပ် အခြေအနေမှာ လက်စွပ်ဆိုမှ ရွှေနှင့်ကွင်း

ယားသော လက်စွပ်ဖြစ်ရုံမျှမဟုတ်၊ စိတ်ယဉ်း ဟွင်းယားသည့် စိန်ပင်စွပ်ကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသော သဲခြစ်သမားကဲ့သို့ ရှိနေပေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ပြီးဆုံးသွားသောခါ၌ ပျော်ရသည်ဟု မကြုံခဲ့ရဘူးချေ။ မိုးအောက်မြေပြင်ဝတ္ထု ပြီးဆုံးသွားသောခါ၌မူကား၊ ကျွန်ုပ်မှာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဆုဋ္ဌေ ၁၀၀၀ ရခြင်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်ဖော်ပြရတာနန်း ပျော်ခဲ့မိ၏။ အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာပြည်တွင်လည်း တောနယ်အကြောင်းကိုရေးသည့်အခါ 'ချွတ်၍စွပ်' သည်ဟု ခေါ်ရလောက်အောင် သဘာဝကျလှသည့် ဝတ္ထုမျိုး ရေးသားနိုင်သော ဝတ္ထုရေးဆရာတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာပြီဟု အသိအမှတ်ပြုလိုက်မိသောကြောင့်ပေတည်း။

တော်ပါပေသည်။ အကြီးအကျယ်တော်ပါပေသည်။ မိုးအောက်မြေပြင်ဝတ္ထုရှေးချယ်သော လူကြီးများလည်း တော်ကြပါပေသည်။ သို့သော် တော်ပါပေသည်ဟု ချီးကျူးရုံနှင့်မပြီးသေး။ အဘယ်ကြောင့်ထိုကဲ့သို့ ချီးကျူးရသည်ကိုလည်း ဖော်ပြဖို့လိုပေလိမ့်မည်။

ပထမအချက်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၎င်းတို့အထဲတွင် အပြန်အလှန်ပြောဆိုကြသော စကားလုံးများ (Dialogues)၏ သဘာဝကျပုံကို ချီးကျူးလိုက်၏။ အချို့သော စာရေးဆရာများသည် စကားပြောခြင်းများကို စကားပြောသည့်အတိုင်း ပီပီသသ မရေးတတ်ဘဲ၊ စာတစ်ပိုင်းစကားတစ်ပိုင်း ဖြစ်နေသည်ဟု တွေ့ရတတ်၏။ မိုးအောက်မြေပြင်တွင် တောသူဆိုလျှင် 'အနီအနော' စသော စကားလုံးများသာမက၊ စကားပြတ်ပုံတောက်ပုံ လေယူလေသိမ်းတို့သည်ပင်လျှင် အဟုတ်တကယ် ရွှေဘိုနယ်သားများ ပြောဆိုကြသည့်အတိုင်း တိတိရိရိ၊ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်၊ လေးလေးပင်ပင်ရှိလှတော့သည်။ ကျွန်ုပ်အဖို့မှာ လင့်စင်ကုန်း ရွာသားများပြောကြပုံနှင့်၊ မြို့သား (ဇာတ်လိုက်)

အောင်စိုးပြောပုံဆိုပုံပို၍ ပြောကြားပုံကို သရုပ်ပေါ်အောင် စကားလုံးဆင်၍ ရေးသားဖော်ပြထားခြင်းများသည် အံ့မဆုံးနိုင်အောင် ရှိတော့၏။ ၎င်းနယ်သို့ ကိုယ်တိုင်ရောက်ခဲ့ဖူးသောကြောင့် ဤမျှလောက် ကျကျနန သဘောကျတတ်ချေသလော မပြောနိုင်ပေ။ ကျွန်ုပ်၏ နားထဲတွင် နင်းန၏ 'တော်'လုံးကလေးများ၊ လူရည်တတ် ဦးကျော်စွာ၏ မောက်မာကြမ်းတမ်းသော "ဟေ့" လုံးကြီးများ၊ အောင်စိုး၏ 'ခင်ဗျာ' လုံးကလေးများသည် အလွန်တရာ သဘာဝကျလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် မီးရထားလမ်း မပေါက်သော ဤခေတ်တွင် ရွှေဘိုနယ်သို့ တစ်ခေါက်တစ်ခေါက် ရောက်သွားမိသကဲ့သို့ အောက်မေ့မိလေတော့သည်။

ဒုတိယအချက်၌ ဝတ္ထုအကြောင်းကို ရံဖန်ရံခါ ရပ်ဆိုင်းထား၍၊ ရာသီဥတုအနေအထားအကြောင်း ရေးသားချက်များမှာ မယုတ်မလွန် ရှိလှသည့်အပြင် ရွေးချယ်လိုက်သော စကားလုံးကလေးများမှာလည်း သူ၏ဇာတ်လိုက် အောင်စိုးကဲ့သို့ ရွက်ကြမ်းရည်ကြိုနှင့် အလွန်တရာ အဆင်ပြေလှ၏။ အချို့သော စာရေးဆရာများသည် စကားတတ်တိုင်း နေရာတကာ ဖွဲ့ချင်ဖွဲ့ချင်တတ်ရပေကား။ ဘိုင်စကုတ်သွားရာတွင် အလှူမင်္ဂလာ အခမ်းအနားသွားခြင်းကဲ့သို့ စိန်တွေသီးနေအောင် ဝတ်ဆင်တတ်သော ဓနရှင်သမီးကဲ့သို့ အတော်ခွကျ၏။ အချို့မှာလည်း စကားမတတ်ဘဲလျက်နှင့် ကြိုးစား၍ဖွဲ့ဖွဲ့ကြရာ ၎င်းတို့သည် ထိပေါက်၍ ပိုက်ဆံပေါသဖြင့် အထည်အသစ်တွေချည်းဝတ်ဆင်နိုင်သော်လည်း၊ ဂိုက်ဆိုက်ကျအောင် မဖိမလိမ်းတတ်သော အမျိုးသမီးနှင့်တူ၏။ 'မိုးအောက်မြေပြင်'၌ စီကုံးဖွဲ့ဖွဲ့ပုံများမှာ၊ ဖက်ရှင်နောက်သို့ အလွန်အမင်းမလိုက်ဘဲ၊ အမျိုးကောင်း၊ အသွေးတည့်၊ ပုံကျပန်းကျ ချုပ်လုပ်ထားသော အထည်အဝတ်များကို သပ်ရပ်သိုက်မြိုက်စွာ

ပတ်ဆင်ယားသည့် သူတို့သားကိုးသို့ အပွန်ပာရာ အဆင်ပြေလှပေ
တော့သည်။ စကားကြွယ်သောစာရေးဆရာများသည် နေရာတက်
ထိုင်း လက်စွမ်းမပြကြဖို့ သတိပြုကြရမည်။

တတိယအချက်၌ တောသူတောင်သားများ၏ အနေအထိုင်
အသုံးအနှုန်း အမူအရာအပြောအဆိုများနှင့် ပတ်သက်၍ ရေးသားဖော်
ပြသော အခန်းများတွင် မျက်စိထဲတွင် ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်
ပေါ်လာရုံသာမက ထိုသို့သောနေရာများသို့ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်သွား၍
စူးစမ်းချင်သောဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်တိုင်အောင် ရေးသား
ဖော်ပြနိုင်အောင် အစွမ်းသတ္တိရှိပေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကမ္ဘာကျော်
အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီး ဂိုးလ်ဆမစ်၏ ဝတ္ထုကြီး (Vicar of
Wakefield) နှင့် နှိုင်းယှဉ်သင့်ပေ၏။ တစ်ခုသောနေရာကို
မျက်စိထဲ၌ ထင်မြင်လာစေရန် သရုပ်ပါအောင်ရေးခြင်းသည် ခဲယဉ်းလှ
ပြီဖြစ်သော်လည်း ၎င်းနေရာသို့ ကိုယ်တိုင်ရောက်ချင်သော
ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်အောင် ရေးသားခြင်းအလုပ်မှာ ပထမတန်းကလောင်ရှင်
များသာလျှင် တတ်နိုင်သည်ဖြစ်ပေကား။ မိုးအောက်မြေပြင်မှ
(အပြစ်များကိုမရှုဘဲ အကောင်းသက်သက်ကွက်၍ကြည့်ရှုမည်ဆိုပါက)
ကမ္ဘာ၏ ပထမတန်းစံချိန်ကိုပင် မှီတော့မလောက်ချီးကျူးပေတော့
မည်။ စာရေးဆရာကြီး ဂိုးလ်ဆမစ်သည် တောရွာအနေအထိုင်နှင့်
ပတ်သက်၍ ပေါ်လွင်ထင်မြင်အောင်ရေးသားဖော်ပြခြင်းအတတ်တွင်
ကမ္ဘာ၌ ထိပ်တန်းကျသည်ဟု သံမှတ်ကြရသည့်နည်းတူ မင်းအောင်မှာ
လည်း 'မိုးအောက်မြေပြင်' ဝတ္ထုမှတစ်ပါး မည်သည့်ဝတ္ထုကိုမျှမရေးဘဲ
နေစေကာမူ (တကယ်သိနားလည်သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏မျက်စိထဲ၌)
မြန်မာပြည်တွင် ထိပ်တန်းကျသည်ဟု သံမှတ်ကြရပေလိမ့်မည်။

စပျာဉ်အချက်၌ မပျာဉ်မည်သည် ဗဟိုသားနည်းယူရန် သင်ခန်း
စာများပါခြင်း မပါခြင်းထက် ဖတ်ရှုသူတို့ပျင်းရိငြီးငွေ့ခြင်း ဖြစ်စေရန်
ရှေ့အဖို့တွင် 'အမျှော်' ကလေးနှင့်မက်လုံးပေးလျက် လက်ငင်းဖတ်ရှု
သော အကွက်အခန်းတွင်လည်း စိတ်ဝင်စားစေလောက်သည့် အဖြစ်
အပျက်၊ အချင်းအရာတို့ကို ယုတ်စွာအဆုံး စကားလုံးပီသစွာနှင့်ရေးသား
ဖော်ပြခြင်းသည် (၁) နံပါတ် ရည်ရွယ်ချက် ဖြစ်သင့်ပေရာ
မိုးအောက်မြေပြင်တွင် မင်းအောင်သည် ကိုယ်အင်္ဂါရပ်နှင့် အပြည့်စုံကြီး
ပြည့်စုံပါပေသည်။ အကောင်းဆုံးသော ဝတ္ထုများ၌ပင် တစ်ခါတစ်ရံ
စာရေးဆရာ၏ လက်စွမ်းပြလိုမှုကြောင့် ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့်
'ဘတ်သန့်ငံနဲ့' ရှိသော စာပိုဒ်များပါရှိတတ်ပေရာ မိုးအောက်မြေပြင်မှာ
(ကျွန်ုပ်မျက်စိ၌) မဆိုစလောက်သော နေရာကလေးများမှတစ်ပါး
တရုတ်စားပွဲ စားရခြင်းကဲ့သို့ ကောင်းသောဟင်းခွက်များနှင့်သာ
ပြည့်လျှံလျက်ရှိပါပေသည်။

ပဉ္စမအချက်၌ ဝတ္ထုဖတ်တတ်သူတို့သည် 'ဇာတ်လိုက်' ဆိုလျှင်
ခင်မင်ဖိုစိတ်ထဲက ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သည့် အလျောက် လှသည်ဖြစ်စေ၊
မလှသည်ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊ ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ၊
၎င်းတို့အပေါ်၌ မေတ္တာထားကြပြီး ဖြစ်သည်မှန်၏။ မိုးအောက်မြေပြင်
၌ နှင်းနုသည် ဇာတ်လိုက်ဖြစ်ရမည်ဟု အခန်း (၁) ကတည်းက
ဝတ္ထုပါးဝသူတို့ ရိပ်မိကြပြီးဖြစ်၍ ထိုမိန်းကလေးအား ချစ်ခင်ရန်
ပြင်ဆင်ကြပြီးဖြစ်သည်လည်းမှန်၏။ သို့ရာတွင် နှင်းနုမှာ ဇာတ်လိုက်
မဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် ခံယူရရှိသော စာဖတ်ပရိသတ်၏
မေတ္တာထက် မင်းအောင်လက်စွမ်းဖြင့် ပေါ်လွင်ထင်ရှားလာခဲ့သော
စိတ်နေသဘောထားနှင့်ကိုယ်အမူအရာ နှုတ်အမူ အရာတို့ကြောင့်
မဖြစ်ဘဲမနေနိုင်သည့် စာဖတ်ပရိသတ်၏ မေတ္တာသည် ဆယ်ဆထမ်းပိုး

၇၇၂ နှစ်ပိုမော့၍ သည်ပု ဆိုရာမေမည်။ အချို့မသာ ဟော၍ သာရာများ၏
ဝတ္ထုတွင် ဇာတ်လိုက်နှင့်ဇာတ်လိုက်မ၊ တို့သည် ဇာတ်လိုက်ဆိုသည့်
အလျောက် ချောခြင်း၊ လှခြင်း၊ လိမ္မာယဉ်ကျေးခြင်း တည်းဟူသော
အရည်အချင်းတို့ကြောင့် စာဖတ်သူတို့က မေတ္တာထားကြရ
သည်ဖြစ်ရာ၊ မင်းအောင်၏ နှင်းနုမှာ တောသူရိုးရိုးကလေးဖြစ်ပါလျက်၊
ဖက်ရှင်ခေါင်းဆောင်ဟုခေါ်ကြသော သူဌေးသမီးဇာတ်လိုက်မကြီး
များက မေတ္တာထားကြသည့်ပြင် ကရုဏာပင် ဖြည့်စွက်ကြရပေ
သေး၏။ နှင်းနုက ညီမကလေးများအပေါ်၌ သြဝါဒပေးပုံ၊ ဝဂ် နှစ်
သမီးအရွယ်ကလေးများနှင့် အိမ်ထောင်ဦးစီးအုပ်ချုပ်ပုံ ညီမကလေး
မောင်ကလေးများအပေါ်၌ တာဝန်ယူ အခွံအတာခံပုံများမှာ ပဟုသုတ
မရှိပါဘဲလျက် ဘာသာအလျောက် စဉ်းစားဉာဏ်ကလေးဖြင့် ဖြစ်သလို
ဖန်တီးရရာသော တောသူမိန်းမလိမ္မာလေးတစ်ယောက်၏ သဘာဝကို
ပေါ်လွင်စေသည်ဖြစ်၍ နှင်းနုအပေါ်၌သာမက ၎င်းကိုဖန်ဆင်း
လိုက်သော မင်းအောင်အပေါ်၌ပါ မေတ္တာမရောက်ဘဲ မနေနိုင်အောင်
ရှိပေတော့၏။

ဆဋ္ဌမအချက်၌ ကျွန်ုပ်အဖို့ အထူးတလည်အံ့သြခြင်းဖြစ်စေ
သော အချင်းအရာတစ်ခုသည်ကား ဇာတ်လိုက်အောင်စိုး၏ အပြု
အမူများပင်ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အတိအလင်းရေးရလျှင်
မဟုတ်လျှင် တဆိပ်မျှမခံသော ရွန်းရွန်းတောက် ဇာတ်ဇာတ်ကြံ
လူငယ်များကိုသာလျှင် ဇာတ်လိုက်အဖြစ်နှင့် ရေးသားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်
ကိုယ်တိုင်စိတ်ကူးနှင့်ရေးခဲ့သော ဇာတ်လိုက်များမှာ အနောက်တိုင်း
နမူနာအတိုင်း 'ဗီလိန်'နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရသော အခါများတွင်
'သူတစ်ချက်ချလျှင် ငါတစ်ချက်တုန့်ပြန်ရမည်' ဆိုသော စိတ်ထားမျိုး
ရှိကြသည်သာဖြစ်၏။ သူတော်ကောင်းတစ်ယောက်ကို ဇာတ်လိုက်

အဖြစ်နှင့်ဖော်ပြရန် ဘယ်အခါမှ ပြောရမည်ဟု မရှိခဲ့ပေ။ သို့ဖြစ်ရာဘာ
မိုးအောက်မြေပြင်၌ ဇာတ်လိုက်အောင်စိုးသည် 'ဗီလိန်' သီဟနှင့်
ဆုံမိကြသောအခါ၌ ပြုမူပုံများမှာ ကျွန်ုပ်အဖို့၌ တအံ့တကြား
ဖြစ်နေတော့၏။ 'ဗီလိန်' သီဟက လုံလောက်သောအကြောင်းမရှိဘဲ
စော်ကားခြင်းကို သည်းခံရုံမျှမက ဓားနှင့်ခုတ်ခြင်းကိုပင် အောင်စိုးက
လက်ဖြင့်ကာကွယ်ခဲ့၏။ ပထမ၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်အောင်စိုး၏
အပြုအမူကို သဘောမကျနိုင်ခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ တစ်မျိုးတစ်
မည် အနိုင်ရအောင်ဖန်တီးလိုက်ပုံမှာ တော်ပါပေသည်ဟု ဝန်ခံရပေ
မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မင်းအောင်သည် ဇာတ်လိုက် (ဟီးရိုး)
တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ဖန်ဆင်းခြင်းအရာ၌ အစဉ်အလာကို
ဖောက်ဖျက်၍ အရည်အချင်းအသစ်အဆန်းတစ်ခု ဖြည့်စွက်ထည့်သွင်း
ပေးလိုက်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ထိုအရည်အချင်းကား 'ရန်ကိုရန်ချင်း
မတုံ့နှင်းလေနှင့်' ဟူသော သြဝါဒကို လက်ကိုင်ထား၍ သည်းခံခြင်း
သဘောနှင့်ပြည့်စုံခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ လူငယ်များအဖို့၌ ၎င်းအရည်
အချင်းသည် အားကျနည်းယူဖွယ် ကောင်းသည်ဟု ထင်မှတ်ရန်
ခဲယဉ်းသော်လည်း နောက်ဆုံး၌ သည်းခံသောသူသည်ပင် အနိုင်ရသည်
ဟု ဖော်ပြပါရှိသည့်အတွက်ကြောင့် မင်းအောင်၏ ကျင့်လည်ပုံကို
ချီးကျူးမိ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မင်းအောင်သည် မဟုတ်မခံတတ်သော
ဇာတ်လိုက်အစဉ်အလာအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ သည်းခံခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသော
ဇာတ်လိုက်တစ်ယောက်ကို ဖန်ဆင်းရာတွင် သဘာဝတို့လည်း
အရပ်ဆိုး လောက်အောင် မပျက်စေဘဲ သည်းခံသောလူက အနိုင်ရ၍
စာဖတ်သူသဘောကျလောက်အောင် ဇာတ်ကွက်ဆင်နိုင်ခြင်းအတွက်
၎င်း၏စိတ်ကူးကလေးကို ကျွန်ုပ်ကြည်ညိုမိပေ၏။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် လူညံလူနံ မဖြစ်စေဘဲ သည်းခံခြင်းသဘောနှင့် ပြည့်စုံသည်

သို့သော်လည်း ပုဂံပင်များကို ဖန်ဆင်းပျံ့နှံ့စေရန် မလွယ်ကူပေ။
ကြောင့်ပင်တည်း။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းများတွင် သူတော်ကောင်းဆိုသူ
များသည် စိတ်လိုက်အဖြစ်နှင့် နေရာရရှိ လွန်စွာခဲယဉ်းလှပေရာ
မင်းအောင်သည် အောင်စိုးတည်းဟူသော ဇာတ်လိုက်တွင်
စွန့်စားခြင်းတည်းဟူသော သတ္တိနှင့် သည်းခံခြင်းတည်းဟူသော
သူတော်ကောင်းအင်္ဂါတို့ပူးတွဲထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော်
တိတိကျကျ သဘာဝကျ မကျကိုမူ ဆိုင်ရာနေရာ၌ ဖော်ပြဦးမည်
ဖြစ်ပေသည်။ သတ္တမအချက်၌ အချို့သော ခေတ်လူငယ် များသည်
ကဗျာဘက်တွင် အတော်အတန်နိုင်နင်း၍ နုယဉ်သော စကားလုံး
များဖြင့် လင်္ကာများ စီကုံးနှုန်းဖွဲ့ကြသည်ကို တွေ့ဖူးသော်လည်း
စကားပြင်ရိုးရိုး၌ ကာရန်ကလေးများ ဖြည့်ညှပ်လျက် ဖတ်၍
အလွန်ချောသောစာမျိုး ရေးသားနိုင်သူတို့ကား အလွန်နည်းပါး၏။
(ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် စာဖတ်မစုံခြင်းကိုလည်း ဝန်ခံမိ၏) မည်သို့ပင်
ဖြစ်စေ မင်းအောင်၏အရေးအသားမှာ (ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ ရိုးရိုးကြီး
မဟုတ်ဘဲ) ဖွဲ့နွဲ့သင့်သောနေရာများ၌ ဖွဲ့တန်သလောက် ဖွဲ့နွဲ့
နိုင်လောက်အောင် စကားလုံးအတော်ပင် ကြွယ်လှပေသည်
ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်အဖို့ မှာ တအံ့တဩကြီး ဖြစ်နေပေတော့သည်။
ဗဟုသုတစုံလင်၍ စဉ်းစားဉာဏ်ရင့်သန်လာသော တစ်နေ့၌
အများကြီးမျှော်လင့်ဖွယ်ရှိသော စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟူ၍
အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရပေမည်။

အဋ္ဌမအချက်၌ မင်းအောင်၏ မိုးအောက်မြေပြင်တွင် 'အသော'
(Humour) ဘက်၌ ထူးကဲသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း အလွမ်းဘက်
၌ အလွန်လာဘ်မြင်သည်ကို တွေ့ရ၏။ မှတ်ထူး သေဆုံးရသောအခန်း
၌ နေရှင်တစ်ယောက်က တတ်နိုင်သဖြင့် အလှူကြီးပေးရာတွင်

မှတ်ထူးမှာအဆစ်လိုက်၍ အသက်ဆုံးရှုံးရသည်အထိ နစ်နာရရှာ၏။
ဘုန်းတော်ကြီးက အလှူအတွက် ရွှေထီးငှားရန်လေ့လိုက်သည်တွင်
နေပူကြဲကြဲ၌ ထီးဖိနပ်မပါ သွားရရှာသော မှတ်ထူးမှာ အပူရုပ်၍
အဖျားကြီးဖျားလျက် အသက်ကုန်ရရှာ၏။ ဆေးဖိုးဝါးခ မတတ်နိုင်
သဖြင့် ဆရာကောင်း သမားကောင်းကို အချိန်မှီအောင် မပင့်ခေါ်နိုင်
ရှာခြင်းသည်လည်း ရင်ထုမနာဖြစ်ဖို့ကောင်းလှ၏။ ထိုထက်ကြေကွဲ
ဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှာ မှတ်ထူးသည် ရွှေထီးငှား
ရန်သွားသောအခါ၌ ယောက်ဖလောင်းအောင်စိုးပေးထားသော အဝတ်
သစ်ကလေးတစ်စုံကို ဝတ်လိုရ၏။ သို့သော်လည်း အစ်မကြီး
နှင်းနုက ယခုဝတ်ခဲ့လျှင် နွမ်းကုန်မည်စိုးသောကြောင့် အလှူပွဲထိုင်
ရောက်သောအခါမှ ဝတ်ဆင်ဖို့ ချောမော့ထားသဖြင့် မဝတ်ရရှာချေ။
အလှူပွဲနေ့၌ပင် မှတ်ထူးမှာ အဖျားကြီးဖျား၍ အသက်ကုန်လွန်ရှာ
သည်တွင် အစ်မကြီး နှင်းနုသည် အသက်ရှင်စဉ်က တစ်ကြိမ်မျှ
မဝတ်ခဲ့ရဖူးရှာသည့် ထိုအဝတ်သစ်ကလေးတစ်စုံကို မှတ်ထူး၏
အလောင်း၌ လွှမ်းပေးရင်း.....

“သူအင်မတန် ဝတ်ချင်နေရာတဲ့ အင်္ကျီလုံချည် မသေခင်ကမ
ဝတ်ရရှာဘူး။ သေမှပင် ဝတ်ရတော့တယ် မောင်လေးရေ မင်းဝတ်ချင်လှ
တဲ့ အင်္ကျီလုံချည် ဝတ်ပေတော့ကွဲ့” ဟု ဖွဲ့နွဲ့ငိုယိုပုံများကို ဖတ်ရသည့်
အခါ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ဇာတ်ကွက်ဆင်ရာ၌
အတော်ကျွမ်းကျင်သော မင်းအောင်ပါပေတည်း။

သို့ရာတွင် လူတို့စီမံသောအလုပ် မည်သည့်စာအုပ်ဖြစ်စေ၊
တိုက်တာနေအိမ်စသော အဆောက်အအုံဖြစ်စေ၊ လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု
ဖြစ်စေ၊ အပြစ်အနာအဆာလုံးဝကင်းလွတ်သည်ဟူ၍ မဖြစ်နိုင်ဘဲ
တစ်နေရာရာတွင် တစ်နည်းနည်းအားဖြင့် ချွတ်ယွင်းချက်ကလေးများ

ပါရီရမည်သာဖြစ်ပည့်အပိုင်၊ မိုးအောက်မြေပြင်မှာလည်း မယို
စလောက်သော အပြစ်ကလေးများရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အချစ်နှင့်ပတ်သက်သော ဝတ္ထုကောင်းမွန်ခဲ့လျှင် ဇာတ်လိုက်
(Hero) ၌ဖြစ်စေ၊ ဇာတ်လိုက်မ (Heroine) ၌ဖြစ်စေ၊ တစ်ဦး
အပေါ်၌တစ်ဦး ချစ်ကြိုက်စုံမက်သော ဓာတ်ဗျာဓိတစ်ပေါ်လာပုံနှင့်
ပတ်သက်၍ မျိုးစေ့ကျပုံ၊ အညောက်ကလေးပေါက်လာပုံ၊ အပင်ဖြစ်ပုံ
စသော အချင်းအရာတို့ကို တစ်ဆင့်မှတစ်ဆင့် တိုးတက်ရင့်သန်
လာပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြလေ့ရှိကြ၏။ မိုးအောက်မြေပြင်တွင် နှင်းနု၏
အချစ်စိတ်ဓာတ်နှင့် ပတ်သက်၍ အတော်အတန် ဖော်ပြပါရှိသော်လည်း
အောင်စိုးက ဖွင့်ဟပြောဆိုသောအခါ၌ နှင်းနုကိုယ်တိုင်က အံ့ဩရ
မလောက်ဖြစ်နေ၏။ မည်သည့်အချိန် မည်သည့်နေရာ၌ အောင်စိုး၏
စိတ်ထဲတွင် အချစ်မျိုးစေ့ ကျသွားလေသည်ကိုပင် မတွေးနိုင်အောင်
ရှိတော့၏။ ဇာတ်လိုက်နှင့် ဇာတ်လိုက်မဟူ၍ ရိပ်မိကြသည့်အတွက်
ကြောင့် တစ်နေ့နေ့၌ ချစ်ကြိုက်စကား ပြောလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်
ပြင်ဆင်ထားကြသောကြောင့်သာလျှင် ကျေနပ်ကြရတော့သည်။

ဇာတ်လိုက်အောင်စိုးသည် 'ဗီလိန်' သီဟကို 'ရန်ချင်းမတုန်နှင်း
ငဲ' သည့်ခံခြင်းဖြင့်သာ အောင်မြင်စေသည်မှာ ကောင်းလှပါ၏။
သို့သော် သီဟက ငှက်ကြီးတောင်စားကြီးနှင့် ထ၍ခတ်ပိုင်းလိုက်ခြင်းကို
လက်ပိုက်လျက်ကြည့်နေသော အောင်စိုးက ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့်
အနိုင်ရအောင် လုပ်ကိုင်သည်ဟူ၍လည်း အသေးစိတ်ဖော်ပြသင့်၏။
ခတ်ပိုင်းခံရသူကား အမွှေးတစ်ပင်မျှမကျွတ်ဘဲ ခတ်ပိုင်းလိုက်သော
သီဟသည်သာလျှင် ကြမ်းပေါ်သို့ မိုင်းကနဲလဲကျသွားတော့သည်ဆို
သောအချင်းအရာမှာ အသေးစိတ်ဖော်ပြခြင်းမပြုဘဲ စဉ်းစားတတ်သော
စာဖတ်ပရိသတ်က ကျေနပ်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ မှော်အတတ်ဖြင့်

ပြုစားလိုက်ခြင်းမဟုတ်လျှင် အောင်စိုးသည် သိုင်းဆရာကြီး
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ဖော်ပြ၍ သီဟ၏လက်မှစားကို ဘယ်ပုံ
ဘယ်နည်းဖြင့်ရအောင် ယူလိုက်သည်ကို အသေးစိတ်၍ ဖော်ပြသင့်
သည်ထင်၏။ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်သည်မသိ ဆိုရုံနှင့် သဘာဝသမား
တစ်ယောက်က ကျေနပ်ဖို့ ခဲယဉ်းလှပေသည်။ ဝတ္ထုရေးဆရာ
များသည် မိမိတို့၏ဇာတ်လိုက်၌ ထူးကဲသော အရည်အချင်းတစ်စုံ
တစ်ခု ပေးအပ်ထားလိုကြလျှင် ယုတ္တိရှိအောင် အကျယ်တဝင့်
ဖော်ပြရန် တာဝန်ရှိကြောင်း သတိပြုသင့်ကြပေသည်။ သို့မဟုတ်လျှင်
ကိုယ်ဖျောက်တတ်သည်ဆိုသော ဝတ္ထုမျိုးကဲ့သို့ ရှော်တော်တော်
ဖြစ်သွားတတ်ပေသည်။

တတိယချွတ်ယွင်းချက်တစ်ခုမှာ မြတ်စွာဘုရားသခင်သည်
ဝဋ်တော် ၁၂ ပါး ခံတော်မူရာ၌ သတ္တဝါ ဝေနေယျတို့ သံဝေဂ
ဖြစ်စေဖို့အတွက်မျှသာ ခံတော်မူသည်။ တန်ခိုးတော်ဖြင့် ရောင်တိုင်း
လျှင်ဖြစ်နိုင်သည်ဆိုသော စကားကဲ့သို့ သဘာဝမကျနိုင်သော
အချက်ကလေး အနည်းငယ်ပါရှိခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ငယ်ရွယ်
နုနယ်သောစာရေးဆရာကလေးများသည် နက်နဲသော သဘာဝဓမ္မနှင့်
ပတ်သက်သည့် အကြောင်းအရာများတွင် ဆရာမလုပ်ချင်လျှင်
သာ၍ကောင်းပေလိမ့်မည်။ သို့သော် မြတ်စွာဘုရားနှင့်ပတ်သက်၍
ရေးသားရာတွင် မြှောက်ချင်တိုင်းမြှောက်သော်လည်း မလွန်ဆန်နိုင်
သောလူစုမူကား မင်းအောင်၏ အယူအဆကို ထောက်ခံကြပေလိမ့်
မည်။

ချွတ်ယွင်းချက်တစ်ခုအနေဖြင့် ဖော်ပြလိုသည့် အခြားသော
အချက်တစ်ခုမှာ မင်းအောင်သည် မိုးအောက်မြေပြင်ကို ရေးသားရာ၌
ဘုံဝါဒနှင့် ပတ်သက်၍ ဝါဒဖြန့်လိုသော ဆန္ဒရှိဟန်တူ၏။ အဖြစ်

အပျက်အားဖြင့် ဖော်ပြရလျှင် အပြစ်မဆိုသာသော်လည်း ဗုဒ္ဓဘုရားများ ထုတ်နုတ်၍ တစ်နေရာမက ဖော်ပြခြင်းမှာ ဝတ္ထုစာအုပ်အဖို့ များလွန်း၏။ သို့သော် ဤသို့ရေးသားခြင်းအားဖြင့် သူ၏ဗုဒ္ဓစုက္ခလေး များသည် မကောင်းဟုဆိုလိုသည် မဟုတ်ချေ။

မိုးအောက်မြေပြင်ဝတ္ထုကို အလုံးစုံခြုံ၍ ကြည့်လိုက်သော် ဝတ္ထုကောင်းတစ်ခုဟူ၍ မဆိုင်းမတွ ရဲဝံ့စွာ ဝန်ခံလိုက်သည်။ ဝတ္ထု ကောင်းပုံမှာလည်း အနည်းနည်းရှိကြပေရာ 'She' ဆိုသော အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုမှ သင့်တော်အောင် ဖန်တီးရေးသားထားသည့် ကျွန်ုပ်၏ရုပ်နန္ဒီဝတ္ထုကဲ့သို့ အလွန်ဆန်းကြယ် အံ့ဩဖွယ်သော အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာများ ပါရှိသဖြင့် ကောင်းခြင်းလည်း တစ်မျိုး၊ ဇဝန၏ ကောလိပ်ကျောင်းသားကဲ့သို့ ရယ်ရမောရ၍ စိတ်နှလုံးရွှင်ပျသဖြင့် ကောင်းခြင်းလည်းတစ်မျိုး၊ စုံထောက်စံရာကဲ့သို့ ဉာဏ်ကစားသော အချက်အလက်များပါရှိသဖြင့် ကောင်းခြင်းလည်း တစ်မျိုး၊ အုတုန်သည်တုန်ဖြစ်ရ၍ ကောင်းခြင်းတစ်မျိုး၊ သီချင် လောက်သော အချင်းအရာများကို တမင်မြှုပ်ထား၍ စာဖတ်သူ၏ စိတ်ကို ယားကျိကျိဖြစ်အောင် ကလိထိုးသဖြင့် ကောင်းခြင်းလည်း တစ်မျိုး၊ အဖြစ်အပျက်များသည် အချိတ်အဆက်တည့်လှ၍ လွန်စွာ နေရာကျအောင် ဖန်တီးထားသဖြင့် ကောင်းခြင်းလည်းတစ်မျိုး၊ မြို့အကြောင်း၊ ရွာအကြောင်း၊ မြို့သားအကြောင်း၊ တောသား အကြောင်းများကို ဆေးရောင်စုံမပါဘဲ ကလောင်သက်သက်ဖြင့် ခြယ်လှယ်ထားရာတွင် ဖြစ်ဖြစ်မြည်အောင် သဘာဝကျလှသော ကြောင့် အာရုံထဲ၌ ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ပေါ်ထွက်လာပြီးလျှင် ရောက်ဖူးသူများအဖို့၌ ဟုတ်ပါပေသည်ဟု လက်ဖျားခါရ၍ မရောက်ဖူး သူများအဖို့၌ ရောက်ချင်စိတ်ဖြင့် သရည်ကျလောက်အောင် ရေးနိုင် သဖြင့် ကောင်းခြင်းလည်းတစ်မျိုး ရှိကြပေသည်။

မိုးအောက်မြေပြင်မှာ မကောင်းဆိုးပညာအမျိုးအစားပွင့် ယဉ် သွင်းရမည်ဖြစ်ရာ ဤသို့သော ကောင်းနည်းမျိုးမှာ စာဖတ်သူတို့ကို အရသာခံတတ်သည် မဟုတ်သောကြောင့် တချို့က "ဘာများထူးထူး ဆန်းဆန်းပါလို့ပါလိမ့်"ဟူ၍ပင် ရွေးချယ်သူများအား အပြစ်ဆိုကောင်း ဆိုကြပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မိုးအောက်မြေပြင်မှာ အလို အလျောက် တွင်ကျယ်စွာမရောင်းရဘဲ ဘာသာပြန်အသင်းကြီးက ဆုငွေ ၁၀၀၀ ချီးမြှင့်ရန် ရွေးချယ်လိုက်သည်ဆိုသောအခါမှ ယခု ပဉ္စမနှိပ်ခြင်းတိုင်အောင် ရောင်းစွဲသည်ဟု ကြားသိရ၏။ ၎င်းအသင်း ကြီးက မိုးအောက်မြေပြင်ကို ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းဖြင့် စာဖတ်ပရိသတ် အား မည်သို့သော စာအုပ်မျိုး ကောင် သည်ဟု နားလည်အောင် သင်ပြရာရောက်သည့်ပြင် စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ် တွင်ကျယ်စွာ ရောင်းရသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်ဝမ်းမြောက်မိ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွေးချယ်ထားသော လူကြီးများ၏ ကျွမ်းကျင်နားလည်မှုကို ချီးကျူးလိုက်ရသည့်ပြင် မင်းအောင်သည်လည်း နောင်အခါများ၌ ကျွန်ုပ်တို့ ညွှန်ပြခဲ့သော ချွတ်ယွင်းချက်ကလေးများ ကင်းလွတ်အောင် ရေးဖို့ ကြိုးစားပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရသတည်း။

ရွှေဇင်ဒေါင်း။

၁၉၄၉-ခုနှစ်၊လထုတ် ရှုမဝ မဂ္ဂဇင်းမှ ဆောင်းပါးစာမူကို ဆရာကြီး ရွှေဇင်ဒေါင်း၏ ဇနီး ဒေါ်စိုး၏ခွင့်ပြုချက်အရ ဖော်ပြပါသည်။

အခန်း (၁)

“ဟဲ့...နှင်းနု”

“တော်...ဘာလဲ ဦးကြီးထူး”

“မောသလား-မြန်မြန်လာ၊ ဟိုရှေ့က မြို့လှလှည်းစခန်းကျရင် နားကြရအောင်”

“မမောပါဘူး ဦးကြီးရဲ့။ မျက်စိထဲဈေးဝင်လို့ စပ်တာတစ်ခုပါ ပဲ”

မိန်းမသုံးယောက်တို့၏ ရှေ့ဆုံးမှာ လွယ်အိတ်ကို လွယ်၊ အိတ်မဲ၊ အထုပ်အံ့၊ အထုပ်မည်းကြီးများကို ထမ်းပိုးနှင့်လျှိုကာ တိုးလို့ တွဲလောင်းထမ်းလာသော အသက် ၆၀ တွင်းခန့်ရှိ ဦးဘိုးထူးက လှည့်ပြောလိုက်သဖြင့် နောက်ဆုံးမှပါလာသော အသက် ၁၈ နှစ် ခန့်ရှိ ရုပ်ရည်သနားကမားနှင့် မိန်းမပျိုက ပြန်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အလယ်တွင် အသက် ၄၀ ခန့် ဒေါ်စာတုတ်နှင့် အသက် ၃၀ ခန့် မသင်းကြိုင်တို့လည်းပါကြသေး၏။ သူတို့သည် ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူးလှသော ရိုးပြတ်လယ်ကွင်းကြီးများကို ဖြတ်ကျော်ကာ တလှုပ်လှုပ်နှင့် လှမ်းနေကြလေသည်။

မိန်းမသုံးယောက်တို့တွင် ခေါင်းပေါ်၌ တောင်းတစ်လုံးစီ ရွက်လာကြရ၏။ ဒေါ်စာတုတ်နှင့် မသင်းကြိုင်တို့မှာ သစ်ခေါက်ဆိုး ချည်ကြမ်းလုံချည်နှင့် ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီ ပွယောင်းယောင်းကြီးများကို တန်ဆာလွမ်း၍ ထားကြသည်။ ခြေထောက်များတွင်လည်း တရုပ်ရုပ် တိုက်၍စီးလာကြသော ခုံဖိနပ်များဖြင့် ခြစ်ခြစ်တောက်နေသော မြေပြင်ကို နင် လာကြရသည်။ နောက်ဆုံးမှ နှင်းနုက သူတို့ထက် တစ်ခုသာပေးသည်။ စုတ်လှတ်တဲဖြစ်နေသော ပိတ်ပါးအင်္ကျီနှင့်

နှစ်မေ့ သုံးမေ့ အနည်းဆုံးကျပြီးဖြစ်မည်ဟင်္ဂလိပ် အစိုးရပိုင် ပိုး
လုံချည်များကို ဝတ်ဆင်လာခဲ့နိုင်ပေသည်။ သို့သော် သူ့ခြေထောက်မှ
ခုံဖိနပ်များမှာ ဒေါ်စာတုတ်နှင့်မသင်းကြိုင်တို့ထက် ပိုမို၍ ဂုဏ်မမောက်
နိုင်ခဲ့ရာကြချေ။

ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဘိုးထူးမှာ ခေါင်းတွင်မဲညစ်သော ဗန်းမော်တဘက်
ကြီးကို ပေါင်းထား၏။*ခါးတွင် နှစ်ပေါင်းအစိတ် နှစ်ဆယ်ထက်
မနည်း ကြာမြင့်ခဲ့သည်ထင်ရသော ထားဝယ်လုံချည် ကွက်ထောက်ကျ
ကြီးကို မဲနေသော ထိုးကွင်းနှင့် ဒူးခေါင်းကြီးများပေါ်အောင်
ဝတ်ထားသည်။ အင်္ကျီမှာလည်း နက်ပြာရောင် သက္ကလပ်အင်္ကျီဟု
ဆိုရသည့်တိုင်အောင် ပကတိ အသွေးအရောင်များပျောက်ကာ
မွဲခြောက်ခြောက်နှင့် ဂုတ်ဆီမှ လက်လေးသစ်ခန့် ပြနေလေပြီ။
သို့သော် အတွင်းခံအင်္ကျီ မဝတ်နိုင်၍လည်း ညှိမဲသော ရင်အုပ်ကြီးများ
ကို အတိုင်းသားမြင်နေရ၏။ သူ့ခြေထောက်နှစ်ဖက်တွင်လည်း
နောက်မြီးတို့ ခုံဖိနပ်များသာ အဖက်လုပ်ဖော်ရတော့၏။

အခါမှာ ဆောင်းကျွတ်၍ နွေအကူး လေရူးနှင့် လေဗွေတို့
ထွေးလုံးရစ်ပတ် နပန်းသတ်နေကြသည့် ခြောက်ကပ်ပူပြင်းလှသော
တပေါင်းဆန်းစအခါ ဖြစ်လေသည်။ ရာသီအလိုက် သက်တမ်းစေ့၍
စုတေချိန်ဆိုက်ကြရပြီဖြစ်သော ရင်ရော်အိုစနာ ရွက်ဟောင်းဝါတို့
လည်း လေရေ့တိုင်း တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေ တဖွဲဖွဲနှင့် ဈာန်ယာဉ်လျှော
နေကြသည်။ ကွင်းပြင်တစ်ဝိုက်တွင်လည်း မင်းလွင်တွေ အရွေလိုက်
ကာ လေစကြာလှည့်ရမ်းသဖြင့် မြူမှုန်နှင့် ရွက်ဝါတွေ ရဟပ်စီးတန်း
ကစားနေကြ၏။ “ပူးတံစီထွေဆန်းလို့ အင်ကြင်းပန်းရွှေဖီ” ဟု စပ်ဆို
ကြသည့်အတိုင်း အင်ကြင်းနှင့်သရဖီတို့ နှစ်လီစစ်ခင်း ရနံ့ချင်း
ဂုဏ်ပြိုင်နေကြသည်။ လေးလေးတွဲတွဲ တေးတျာကို ဖွဲ့နွဲ့ကြွေးကြော်

ပာစာစာ ပာစံ၍ ပာစံ၍ အော်နေကြသော ဥဩသံပို့လည်း
နားခံမငြီး နဂိုစီးချက် အကွက်ကျလှ၏။ နေမှာမွန်းတည့်ချိန်ဖြစ်လေ
သည်။ သူ့ဒဏ်သည် ပူပြင်းလောင်မြိုက် တစ်လောကလုံးကို
မီးဆိုက်ပစ်တော့မလို ရှိနေသည်။ ဦးဘိုးထူးနှင့် သူ့နောက်ပါအဖော်
သုံးယောက်တို့သည် နဖူးမှ စီးဆင်း၍ မျက်စိထဲသို့ ဝင်လာသမျှ
ချွေးသီးချွေးပေါက်များကို မကြာမကြာသုတ်ရင်း လှမ်းနေကြရ၏။
“ဥစ္စာကိုကံစောင့် အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်” ဟု ဆိုရိုးစကား
ရှိသော်ငြားလည်း သူတို့တစ်တွေမှာ ကျောပူမှ ဝမ်းအေးကြရသူများ
ဖြစ်ကြသဖြင့် ထိုမျှလောက် အပူဒဏ်ကို တော်လှန်တိုက်ထုတ်
ထမင်းတစ်လုပ်အတွက် အသက်ကို ရေဖိတ်ခပါ့...ထားလာကြဟန်
တူလေသည်။

“က...ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ကြီးစားလာကြဟေ့၊ မြို့လှ
လည်းစခန်းကစရပ်ရောက်တော့ ရေကလေးများသောက်ပြီး
ခဏတစ်ဖြုတ်နားကြရအောင်။”

“ဟုတ်တယ် ဦးကြီးထူးရေ၊ လှည်းစခန်းကျတော့ ခဏ
တစ်ဖြုတ် တုံးလုံးပက်လက်လှဲပြီး တော်တော်နေအေးမှ ထသွားကြ
ရအောင်”

ဦးဘိုးထူးမှာ သူ့အဖော်များကို အားပေးကာ ရှေ့ဆုံးမှ
ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းလျက်ရှိ၏။ သူ့စကားကို ဒေါ်စာတုတ်ကပါ
ထောက်ခံရင်း အမှီလိုက်နေ၏။ မသင်းကြိုင်နှင့် နှင်းနုတို့လည်း
ပြတ်၍မကျန်ရစ်ကြ၊ မှီအောင်ကြီးစား၍ လိုက်နေကြလေသည်။

“ဟု-နောက်က သင်းကြိုင်နဲ့နှင်းနုတို့ကော မှီကြရဲ့လား”

“မှီပါတယ် ဦးကြီးထူးရဲ့” နှစ်ယောက်စလုံး သံပြိုင်ပြောလိုက်
ကြသည်။

“အေး...သလိပိယဟာ၊ နင်တို့ငါတို့မှာ နောက်ဘဝက ပုဗ္ဗေမ ကမ္မာဝစရကုသိုလ် အထောက်အပံ့နည်းခွဲကြလို့ အခုလို ပင်ပန်းတကြီး အဆင်းရဲခဲနေကြရတာ။ တို့ရွာထဲက မောင်ကျော်စွာတို့ကျတော့ ကြည့်ကြပါလားဟ၊ နောက်ဘဝက ဒါနမျိုးစေ စင်ကြယ်တဲ့လူဆိုတော့ နင်တို့ငါတို့လိုဆင်းရဲမခံရဘူးပဲ၊ အခုဆို ကြည့်လိုက်စမ်း၊ သာဂိတို့ သားကလေး စိန်ထွန်းဆိုတာနဲ့ သက်ခိုင်ရဲ့သား အော်င်ရဆိုတဲ့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကိုယူပြီး ရှင်ပြုပေးအုံးမလိုတဲ့။ သူတို့ ရှိတဲ့လူဆို တော့ ဘာမဆိုလုပ်နိုင်တာပဲ၊ သူ့သမီး အေးရင်ဆိုတာလည်း နင် တို့လို ဘာများပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ရသလဲ။ အဲဒါ ကုသိုလ်လို့ ခေါ်သဟ။ နင်တို့လည်း သူတို့လိုကုသိုလ်ကောင်းချင်ကြရင် ဒါနများ ပြုပြီး ဆုတောင်းကြ”

“သူတို့ချမ်းသာတာကို ကျုပ်တော့ ကုသိုလ်ချည်းပဲရယ်လို့ မဆိုချင်ပါဘူး ဦးကြီးထူးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကြည့်ပါလား တော့၊ သူများကို ငွေတိုးတွေပေး စပါးတိုးတွေပေး လုပ်ပြီး ယူထား တဲ့လူက ရုတ်တရက် သူတို့လိုချင်တုန်း ပြန်မပေးနိုင်ရင် ရှိတဲ့ လယ်ကလေး၊ အိမ်ကလေးတွေကို အတင်းသိမ်းတာ မြင်နေရတာပဲ ဟာ၊ ဒါလည်း ထည့်ပြောပါအုံး ဦးကြီးထူးရဲ့”

“ဒါပဲ ဒွေးစာတုတ်ရဲ့၊ သလိသူများကို အကြင်နာ ကရုဏာခေါင်းပါးတဲ့ လူတွေမို့လည်း အခုလို ခေတ်ကြီး ကပ်ကြီးထဲမှာ ဓားမြဲတွေကလည်း ကြောင်ချောင်းသလိချောင်း၊ သူတို့လည်း အိမ်ပေါ်မှာ မအိပ်ဝံ့နဲ့ တော်တဲ့ ကောက်ရိုးပုံကြားတို့ စီးရိုးကြားတို့ အိပ်နေရတာပ”

“အေး...အေး...သင်းကြိုင်ပြောတာရေ စာတုတ်ပြောတာရော မလွဲဘူးဟ၊ အနာပေမယ့် သူတို့ကိုတော့ နင်တို့ငါတို့က မဆွေရစိတ် မထားကောင်းဘူး၊ မေတ္တာသာပို့ကြ”

“ကျုပ်ပဉ္စိလည်း မဆွေမစိတ်ယာလို့ ပြောဟာမဟုတ်ပါဘူး တော်၊ သူတို့မတရားလုပ်ပုံကို ပြောပြတာပါ။ အနာပေမယ့် ဟိုလင့်စင် ကုန်းက ဦးလူကျော်ရယ်၊ ကျုပ်တို့ရွာက ဦးကျော်စွာရယ်၊ သူတို့က တော့ ကျုပ်တို့လို မရှိတဲ့လူတွေကို ဘာမှမညာဘူးတော့”

“အေး သူတို့မညာတာတော့ မပြောပါနဲ့တော့ စာတုတ်ရယ်၊ ဒီပြင် လူကိုမကြည့်ပါနဲ့ဟဲ့-ငါ့ကိုကြည့်ပါ၊ မောင်ကျော်စွာတို့များ အရင် ငါထွန်းလူနဲ့ မြေမှုဖြစ်တုန်းက ငွေလိုလို့ တစ်ရာတည်း သွားယူဘူးတာနဲ့ မနှစ်ကငါ့လယ်ကလေးကို အတိုးနဲ့ပါ ၆၀၀ ဆိုပြီး ဝရမ်းနဲ့ သိမ်းသွားတာ အဲဒါကြည့်ပါလားဟ”

“ဒါနဲ့ မောင်လူကျော်ဆီမှာ မောင်စံကဲ အမှုဖြစ်တုန်းက ယူသုံးထားခဲ့တဲ့ ကြေး ၂၀၀ ဟာ နှင်းနုတို့ပေးစရာ ကျန်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့...၊ ကျုပ်တို့လည်း ဖဲ့ဖဲ့ပေးနေတာ အဖေမဆုံးခင်က ပဲ ဦးကြီးထူးရဲ့၊ ကျုပ်တို့ပေးတာ အားလုံးပေါင်းဆိုရင် ၂၅၀ တောင်ရှိသွားပြီတော့၊ ဒါတောင် နောက်ကို ဘယ်လောက်ကြာ ပေးနေရအုံးမယ်မသိဘူး၊ ဘယ်တော့များမှ ကျေမှာလေလဲ”

နှင်းနုသည် ဦးဘိုးထူးက ဖောက်မေးလိုက်သဖြင့် သူတို့ အကြောင်းကလေးကို ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ ပြောရင်းဆိုရင်း နှင်းလည်း မြို့လှလည်းစခန်းကို ရောက်လာကြတော့သည်။ ဖြန့်မိုး အုပ်ကာ၊ နေရောင်ပြောက်မထိုးသာအောင် အရိပ်အာဝါသ ပေးနေကြသော ကုက္ကိုပင်ကြီးများနှင့် ညောင်သပြေပင်ကြီးများလည်း ထိုလည်းစခန်းကလေးများအား နှစ်သိမ့်အေးမြဖွယ်ကို ဖန်တီးနေတော့ သည်။ ထိုထက် လေးဘက်လုံး အကာမရှိ၊ အမိုးနှင့်အခင်းသာရှိသော သာလာယံဧရိပ်ကြီးသည်လည်း ခရီးသည်လေးဦးတို့ကို ဆီးကြိုင်လင့်၍

ကြည့်နေသလို ရှိပါသည်။ ဗုဒ္ဓိပာစိပဟ်ခန့် ပင်လုံးပဟ်သော
ညောင်သပြောပင်ကြီး၏ ခြေရင်းတွင် ရေချမ်းစင်တစ်ခုရှိ၏။
ဧရပ်ခါးပန်းတွင်ကား အရုပ်အမျိုးမျိုး၊ စာတမ်းအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့်
ပြည့်နှက်နေတော့သည်။

ထိုလှည်းစခန်းတွင် ပေါင်းမိုးပါသည့် လှည်းတစ်စီးလည်း
စခန်းချရပ်နားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လှည်းသမားနှင့် တူသူသည်
ခွားများကို အစာကျွေးနေ၏။ ဧရပ်ပေါ်တွင်ကား ထိုလှည်းနှင့်ပါလာ
ဟန်ရှိသော အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ လူရွယ်တစ်ယောက် ဖျာခင်းပြီး
တုံးလုံးလဲ့ကာ စာဖတ်နေသည်ကို မြင်ကြရလေသည်။ ဦးဘိုးထူး
အမျိုးပြုသော ခရီးသည်လေးဦးတို့သည် ပါလာသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး
များကို ဧရပ်ပေါ်တွင် အသာချကာ၊ မျက်နှာမှချွေးများကိုသုတ်ရင်း
ရေချမ်းစင်ရှိရာသို့သွား၍ နှစ်ခွက်၊ သုံးခွက်စီဆင့်၍ သောက်ကြ၏။
ပြီးမှ...ဧရပ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ကြကာ ခြေကုန်လက်ပန်း၊ နွမ်းနွမ်းနယ်
နယ် ထိုင်ချလိုက်ကြသည်။ ဦးဘိုးထူးသည် ပါလာသော ဆေးတံတိုကြီး
နှင့် ဆေးရွက်ကြီးကို ခြေ၍ထည့်လာသော ဆေးဘူးကိုထုတ်လိုက်၏။
ဒေါ်စာတုတ်နှင့် မသင်းကြိုင်တို့လည်း ဆေးလိပ်များကို မီးညှိပြီး
ဖွာရွိုက်နေကြသည်။ နှင်းနုမှာ ဆေးလိပ်မသောက်တတ်သူဖြစ်၍
ခေါင်းခုလုပ်လာသော အဝတ်ကလေးနှင့်မျက်နှာမှ ချွေးများကိုသုတ်
ရင်း သူတောင်း၌ပါလာသော ပဲလှော်ထုပ်ကလေးကိုယူ၍ တစ်စုံစေ့ချင်း
ဝါး၍နေလေသည်။

“က...အေးအေး ဆေးဆေးပဟာ နေချိုမှ သွားကြတာပ။
တုံးလုံးပက်လက် အညောင်းဆန်ချင်ကြရင်လည်း ဒီအပေါ်မှာ လှဲဖယ်
ပြီးနေကြအုံး၊ ရွာကိုလည်း နီးပါပြီ။ အခုဆို ခရီးသုံးပုံတစ်ပုံတောင်
ကျိုးနေပြီ”

ဒေါ်စာပဟ်နှင့် မသင်းကြိုင်တို့သည် ဦးဘိုးထူးပြုပါပေး
သည့်အတိုင်း နေရာရွေ့၍ ခေါင်းခုအဝတ်နှင့် ဖုတ်များကိုလှဲပြီး
ခါးပန်းကိုခေါင်းအုံးကာ တုံးလုံးလှဲလိုက်ကြလေသည်။ နှင်းနုမှာ
နေရာတွင် ပဲလှော်စားမြဲစားနေ၏။ ဦးဘိုးထူးမှာ ဆေးတံကြီးကို
ခဲ၍ စာဖတ်နေသောလူရွယ်ရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။
နှင်းနုလည်း ထိုလူရွယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ ထိုသူမှာ ရုပ်ရည်သန့်
သန့်၊ လှပခန့်ခန့်နှင့်ကျယ်ပြန့်သော ရင်အုပ်ကြီးများကြောင့် ယောက်ျား
ပီသ၊ အချိုးအဆက်ကျလှ၏။ သူ့ကိုယ်တွင် ပလေကပ် အကွက်ကြ
ကြီးနှင့်ကော်လံပါသော ကာကိုရုပ်အင်္ကျီလက်တိုကို ဝတ်ထားလေ
သည်။ ထိုသူမှာ တခဏချင်းပင် ဖတ်နေသောစာအုပ်ကိုပိတ်၍
ထထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဦးတို့က ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲခင်ဗျာ”

ထိုသူ၏ သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေး၊ ချိုအေးသောအသံဖြင့် မမျှော်
လင့်ဘဲ မေးလိုက်သံကို ကြားရသည့်အတွက် ဦးဘိုးထူး၊ ဒေါ်စာတုတ်
နှင့် မသင်းကြိုင်၊ နှင်းနုတို့အကုန်လုံး ဝိုင်း၍ပြန်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဦးတို့က ကံကြီးစုရွာကို သွားမှာငါ့တူရေ ငါ့တူကကော
ဘယ်ကိုသွားမှာလည်း”

“ဪ ဦးတို့က ကံကြီးစုရွာကိုသွားကြမှာလား၊
ဟန်ကျလိုက်တာခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ကံကြီးစုရွာကို
သွားမယ်နဲ့ပဲ၊ ဦးတို့က ကံကြီးစုကပါလားခင်ဗျာ”

“အေး....ဟုတ်တယ်မောင်ရဲ့၊ ဦးတို့က ကံကြီးစုရွာကပဲ၊
ရွာထဲက ကုန်သည်တွေအိမ်မှာ ဝယ်စားရတော့ ဈေးကြီးတင်ရောင်း
လွန်းလို့ မတတ်နိုင်တာနဲ့ တစ်ပြားသက်သာ သက်သာဆိုပြီး
အပင်ပန်းခံပြီး မြို့ကိုသွား ဈေးဝယ်ကြရတာပဲ ငါ့တူရဲ့။ နို့ဒါနဲ့နေပါ
အုံး....ငါ့တူက ဘာကိစ္စနဲ့ ဦးတို့ရွာကို လာခဲ့တာလဲ”

“ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ကပါခင်ဗျာ၊ ဦးပုဂံကံကြီးမုဗ္ဗာမှာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဦးလေး ဦးသာဝဆိုတာရှိလို့ တမင်တကာလာခဲ့တာပါပဲ”

လူရွယ်၏စကားသည် ဦးဘိုးထူးတို့လေးဦးစလုံးအား အံ့အား သင့်၍သွားစေကာ စိတ်ဝင်စားခြင်း ဖြစ်လာကြတော့သည်။

“အို...ဘယ်နှယ် ထူးဆန်းလိုက်လေ...မောင်ရယ် မောင်က မောင်သာဝရဲ့တူဆိုတော့ ဘယ်သူ့သားမို့လဲ၊ တဆိတ်ဦးတို့ကို ပြောပြစမ်းပါအုံး၊ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် မေးစာယ်လို့လည်း စိတ်မရှိပါနဲ့”

ဦးဘိုးထူးသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထ၍သွားကာ လူရွယ်၏ အနီးတွင်ထိုင်ပြီး သေသေချာချာ ကြည့်နေလေသည်။ ဒေါ်စာတုတ် မသင်းကြိုင်နှင့် နှင်းနုတို့မှာ ဘာမျှထောက်၍ မမေးကြ။ ဦးဘိုးထူးနှင့် လူရွယ်တို့ အချိအချ အမေးအဖြေ လုပ်နေကြသည်ကိုသာ အာရုံစိုက်၍ နားထောင်နေကြ၏။

“ကျွန်တော်က ဦးသာလှရဲ့သားပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်အဖေကို တော့ ဦးတို့ သိကြပါလိမ့်မယ်”

“ဟာ...မင်း မောင်သာလှရဲ့သားလား။ မောင်သာလှကိုတော့ သိတာပတူရဲ့။ တို့နဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဟာပဲ။ ကြည့်စမ်းပါအုံး။ ထူးထူးဆန်းဆန်းရှိလိုက်တာ၊ နေစမ်းပါအုံး၊ မင့်အဖေကော ကျန်းကျန်းမာမာပဲလား။ အခု ဘာဖြစ်လို့ သူပါလိုက်မလာတာတဲ့လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ဖေဖေ ဆုံးပြီခင်ဗျာ”

“အို...ဆုံးပြီးပြီ မောင်သာလှလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“နေပါအုံးကွဲ့ ဘယ်တုန်းကဆုံးရှာတာလဲ”

“၆ လကျော်ကျော်ပဲရှိပါသေးတယ်ခင်ဗျာ”

“အို...မောင်သာလှရဲ့သားလား။ မောင်သာလှကိုတော့ သိတာပတူရဲ့။ တို့နဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းဟာပဲ။ ကြည့်စမ်းပါအုံး။ ထူးထူးဆန်းဆန်းရှိလိုက်တာ၊ နေစမ်းပါအုံး၊ မင့်အဖေကော ကျန်းကျန်းမာမာပဲလား။ အခု ဘာဖြစ်လို့ သူပါလိုက်မလာတာတဲ့လဲ”

“သုံးယောက်ပါခင်ဗျာ၊ ဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်ကအငယ်ဆုံးပါ။ အကြီးဆုံးတစ်ယောက်ကယောက်ျား၊ အလတ်တစ်ယောက်က မိန်းမပါ။ သူတို့ကတော့ အားလုံးအိမ်ထောင်သည်တွေချည်းပါပဲ”

ဒေါ်စာတုတ်နှင့် မသင်းကြိုင်တို့သည် လူရွယ်၏စကားကို ယုံရခက် မယုံရခက်ရှိသလိုနှင့် ကြည့်၍သာ နားထောင်နေကြသည်။ နှင်းနုမှာ လူရွယ်၏ ပြောပုံဆိုပုံနှင့် အင်္ဂါရုပ်အင်္ဂါရည်များကို နှစ်သက်သဘောကျလျက်ဖြစ်နေမိကာ မျက်တောင်မခတ်အား အောင်ပင် တွေကြည့်နေမိ၏။ ဦးဘိုးထူးမှာကား လူရွယ်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ၊ ဝမ်းသာအားရကြီးစကား အလွမ်းသင့်နေတော့လေသည်။

“ဟန်ကျလိုက်လေကွယ်၊ မင်းနဲ့တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အနာပေမယ် မင်းအဖေ မောင်သာလှဆုံးပြီကြားရတော့ စိတ်မကောင်းဘူးကွဲ့။ နို့တာနဲ့ အခုမင်းလာတဲ့အကြောင်းကိစ္စကလေးများကို ဦးတို့မသိရဘူးလား တူရယ်။ မင်းနာမည်ကတော့ ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ကျွန်တော့နာမည်ကတော့ အောင်စိုးလို့ ခေါ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။ လာခဲ့တဲ့အကြောင်းကတော့ ဦးလေး၊ ဦးမင်များနဲ့ တွေ့ချင်တာလည်း တစ်ကြောင်း၊ တခြားကျွန်တော်ဝါသနာပါလို့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတဲ့ လုပ်ငန်းကလေးတွေလည်း လုပ်ချင်တာတစ်ကြောင်းနဲ့ တမင်တကာ ကြိုးစားပြီး မရောက်ရောက်အောင် လာခဲ့တာပါပဲ”

“သလိုဆို နေမင်းပါ အုံး ဟူရယ်၊ မင်းကို စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်အောင်စစ်ကြောမေးမြန်းတယ်တော့ မထင်ပါနဲ့၊ မင်းလာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ထဲမှာ မင်းဦးလေး မောင်သာဝတို့ကို နည်းနည်းပါးပါး များ ထောက်ပံ့ကြည့်ရှုဖို့ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကလေးများ မပါဘူးလား။ မောင်သာဝတို့က အတော်ဒုက္ခရောက်နေတာ တူရဲ့။ မနှစ်က သားလူပျိုဖြန်းကလေးတစ်ယောက် ဆုံးရှာတယ်။ ပြီးတော့ ဒီနှစ် သီတင်းကျွတ်လထဲမှာ သမီးအပျိုဖြန်းကလေးတစ်ယောက်ဆုံးရှာ တယ်။ သူ့မိန်းမ မိသဲကလည်း မမာလိုက်တာ အခုမှနာလန်ထခါ ရှိသေးတယ်တူရဲ့။ ဒါကြောင့် မေးမိတာနော် စိတ်မဆိုးနဲ့”

“မဆိုးပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်မှာလည်း တတ်နိုင် သလောက် ထောက်ပံ့ဖို့ရည်ရွယ်ချက် ပါပါတယ်”

အဲ...ဝမ်းသာလိုက်တလေ တူရယ်၊ ကြားရတာ၊ ဒါမှ ညာတကာနဉ္စသင်္ဂဟောဆိုတဲ့ မင်္ဂလာတရားတော်နဲ့ ညီတော့မပါ ကောင်းပါလေကွယ်။ မင်းဦးလေးများတော့ သိကြားလာမသလို ဝမ်းသာရာကြမှာပဲဟေ့”

ထိုအခိုက်တွင် လှည်းသမားကြီးသည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းအိုး ကြီးနှင့် ပန်းကန်များယူ၍ တက်လာလေသည်။ ဦးဘိုးထူး အောင်စိုး နှင့် လှည်းသမားကြီးတို့သည် လက်ဖက်ရည်ကြမ်းကိုသောက်ရင်း စကားလက်ဆုံကျလာကြ၏။ ထွေရာလေးပါး စကားစပ်ရာကို ဦးတန်း၍ (မြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေး) ရသည့်အကြောင်း တောသူတောင်သားများ ဆင်းရဲကျပ်တည်းကြသည့် အကြောင်းများကို ဦးဘိုးထူးနှင့် လှည်းသမားကြီးတို့က မေးသမျှအောင်စိုးက ဒိုင်ခံ ပြောဆိုဖြေကြားနေလေသည်။

အခန်း (၂)

နေမင်းသည် အနောက်ဘက် မိုးကုပ်စက်တိုင်းသို့နိမ့်ဆင်းသွား လေပြီ။ ပူပြင်းလှသော သူ့ဒဏ်ချက်သည် တစ်နေ့တာလုံး မီးအုံး၍ထား သလိုရှိခဲ့ရာ တဖြည်းဖြည်းတန်ခိုးမိုန် အပူရှိန်တစ်ဝက်ပျော ဒီဂရီလျော့ ၍သွားလေပြီ။ ဒေါ်စာတုတ်နှင့် မသင်းကြိုင်တို့သည် မောမောနှင့် အိပ်ပျော်နေကြ၏။ နှင်းနုမှာ အောင်စိုးကိုကြည့်၍ အောင်စိုးပြောသမျှ ကိုနားထောင်နေရသဖြင့် အိပ်ချင်ရမှန်းပင်မသိတော့။ စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးသလို ဖြစ်၍နေမိသည်။ အောင်စိုးကလည်း သူ့ကိုမကြာ ကြာပြန်၍ ကြည့်လိုက်၏။ “ဪ...သနားစရာနော် ရုပ်ရည်ကလေးက ချောပါတီနဲ့ သူ့ခမျာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ဖြစ်နေတာတယ်”ဟူသော အဓိပ္ပါယ်မျိုးသည် နှင်းနုသာ လက်ခတ်တတ်ပါဘိမ့် အောင်စိုး၏ မျက်နှာ၌ ဝင်းကနဲ ထင်းကနဲဖြစ်၍သွားသည်ကို သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။

သို့နှင့်ပင် လှည်းသမားကြီးက နေကိုတိမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီး “ကဲ-နေတော်တော် ချိုသွားပြီဗျာ၊ ရောက်မှအေးမှာ၊ သွားကြအုံးစို့ရဲ့” ဟုပြောလိုက်လေသည်။ ဦးဘိုးထူးကလည်း “ဟုတ်တယ် နေအေးပြီ၊ သွားကြအုံးမှပဲ”ဟု ထောက်ခံလိုက်လေသည်။ အောင်စိုးကလည်း လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်ကာ “ဟုတ်ကဲ့ သုံးနာရီတောင် ထိုးတော့မယ် သွားဖို့ပြင်မှပဲ”ဟု သဘောတူလိုက်သည်။

“လှည်းသမားကြီးသည် နွားများကို ရေကန်ရှိရာသို့ ရေတိုက် ရန် ဆွဲသွား၏။ ဦးဘိုးထူးသည် နှင်းနုအား ဒေါ်စာတုတ်နှင့် မသင်းကြိုင်တို့ကို အနီးခိုင်းလေသည်။ အောင်စိုးသည် သူ့အိပ်နေသော ဖျာကိုလိပ်၍ လှည်းပေါ်သို့ သွားတင်လေ၏။ ဦးဘိုးထူး၊ ဒေါ်စာတုတ်နှင့် မသင်းကြိုင်၊ နှင်းနုတို့သည် သူတို့ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများကို ပြင်ဆင်ကြတော့၏။

“ဦးတို့ပစ္စည်းတွေ ငြိမ့်ညားနေတဲ့အခါ လိုက်ကြပါလားခင်ဗျာ”
အောင်စိုး၏ ပရိယာယ်မပါ သာယာချိုအေးသော ပြောဆို
လိုက်သံသည် ဦးဘိုးထူးတို့ လေးဦးသားတွင် အားနာစရာကြီးဖြစ်သွား
ကြသည်။ မိန်းမလူလူခေတ် ငွေငါးစင်း၊ ငွေငါးစင်း၊ ငွေငါးစင်း ပြီးလား
ဗျာခရီးကုန်ရောင်း နေပါစေ၊ မောင်အောင်စိုးရယ်၊ သိပ်လေးတာမှမဟုတ်
မဲ့၊ တို့ဟာတို့သား လူပစ္စည်းပါမယ်” ဝန်ထုပ်ထုပ်စားစား “ပြီးဘေးလှည်း
ပွဲလှည်း မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဦးတို့ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ သက်သက်သာ
သာသွားကြရတာပေါ့၊ တင်သာတင်လိုက်ကြပါ၊ လှည်းပေါ်မှာကျွန်
တို့ကလေးတွေတစ်လုံးနဲ့ ကျွန်တော်ကလွဲလို့ ဘာမှမပါတာမှ မဟုတ်ဘဲ
ပိုမလေးပါဘူးပဲ၊ ယခုခဲကြပါခင်ဗျာ” ဟု “အောင်စိုးတို့ ငြိမ့်ညား
မသင်းကြိုင်သည် နှင်းနှစ်မျက်နှာကို အဓိပ္ပာယ်ပါစွာနှင့်ကြည့်
ရှုပြီးလိုက်သည်။ နှင်းနှစ်မျက်နှာလည်း စိတ်မလုံနိုင်။ ရက်စနိုးသလို
မျက်နှာလေးငဲ့၍ ခုသိမသာပြီးလိုက်လေသည်။ ဦးဘိုးထူးမှာ
အောင်စိုး၏စကားကို ငြင်းပယ်ရန် စက်နေသကဲ့သို့ “မောင်အောင်စိုးရဲ့
လှည်းသမားက ကျေနပ်ပါမလား” ဟု ပြန်မေးလိုက်လေ၏။
“ဟီး” “မကျေနပ်စရာ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောပါမယ်၊
တင်သာတင်လိုက်ကြပါ” ဟု ငွေငါးစင်း၊ ငွေငါးစင်း၊ ငွေငါးစင်း
ပွဲပွဲလှည်းထိုအခိုက်တွင် လှည်းသမားကြီးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ
နားနှစ်ကောင်ကို ဆွဲ၍လာနေသည်ကိုမြင်ကြရ၏။ သူကလည်း
ဦးဘိုးထူးတို့လူစုအား လှမ်းကြည့်ကာ “ဘယ်နှယ် ဆရာကြီးတို့
ပစ္စည်းတွေ လှည်းပေါ်တင်လိုက်ကြပါလား (လှည်းပေါ်မှာ ဘာပါတာ
မှတ်လို့)” ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။ ဝန်ထုပ်ထုပ်စားစား ပိုမလေး
ဦးဘိုးထူးတို့လူစုမှာ ထိုအခါ မှအားရဝမ်းသာစွာနှင့် လှည်းမှာ
သို့ကျပ်လာကြတော့သည်။ သူတို့ပစ္စည်းများကို အောင်စိုးသည်
လှည်းပေါ်မှ ဆီး၍ဆီး၍ယူကာ နေရာတကျ တင်ပေး၏။

ဝန်ထုပ်ထုပ်စားစား မောင်အောင်စိုးရယ်၊ ငွေငါးစင်း၊ ငွေငါးစင်း၊ ငွေငါးစင်း ပြီးလား
ဗျာခရီးကုန်ရောင်း နေပါစေ၊ မောင်အောင်စိုးရယ်၊ သိပ်လေးတာမှမဟုတ်
မဲ့၊ တို့ဟာတို့သား လူပစ္စည်းပါမယ်” ဝန်ထုပ်ထုပ်စားစား “ပြီးဘေးလှည်း
ပွဲလှည်း မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဦးတို့ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ သက်သက်သာ
သာသွားကြရတာပေါ့၊ တင်သာတင်လိုက်ကြပါ၊ လှည်းပေါ်မှာကျွန်
တို့ကလေးတွေတစ်လုံးနဲ့ ကျွန်တော်ကလွဲလို့ ဘာမှမပါတာမှ မဟုတ်ဘဲ
ပိုမလေးပါဘူးပဲ၊ ယခုခဲကြပါခင်ဗျာ” ဟု “အောင်စိုးတို့ ငြိမ့်ညား
မသင်းကြိုင်သည် နှင်းနှစ်မျက်နှာကို အဓိပ္ပာယ်ပါစွာနှင့်ကြည့်
ရှုပြီးလိုက်သည်။ နှင်းနှစ်မျက်နှာလည်း စိတ်မလုံနိုင်။ ရက်စနိုးသလို
မျက်နှာလေးငဲ့၍ ခုသိမသာပြီးလိုက်လေသည်။ ဦးဘိုးထူးမှာ
အောင်စိုး၏စကားကို ငြင်းပယ်ရန် စက်နေသကဲ့သို့ “မောင်အောင်စိုးရဲ့
လှည်းသမားက ကျေနပ်ပါမလား” ဟု ပြန်မေးလိုက်လေ၏။
“ဟီး” “မကျေနပ်စရာ မရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ပြောပါမယ်၊
တင်သာတင်လိုက်ကြပါ” ဟု ငွေငါးစင်း၊ ငွေငါးစင်း၊ ငွေငါးစင်း
ပွဲပွဲလှည်းထိုအခိုက်တွင် လှည်းသမားကြီးသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ
နားနှစ်ကောင်ကို ဆွဲ၍လာနေသည်ကိုမြင်ကြရ၏။ သူကလည်း
ဦးဘိုးထူးတို့လူစုအား လှမ်းကြည့်ကာ “ဘယ်နှယ် ဆရာကြီးတို့
ပစ္စည်းတွေ လှည်းပေါ်တင်လိုက်ကြပါလား (လှည်းပေါ်မှာ ဘာပါတာ
မှတ်လို့)” ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။ ဝန်ထုပ်ထုပ်စားစား ပိုမလေး
ဦးဘိုးထူးတို့လူစုမှာ ထိုအခါ မှအားရဝမ်းသာစွာနှင့် လှည်းမှာ
သို့ကျပ်လာကြတော့သည်။ သူတို့ပစ္စည်းများကို အောင်စိုးသည်
လှည်းပေါ်မှ ဆီး၍ဆီး၍ယူကာ နေရာတကျ တင်ပေး၏။

“အေးဟဲ့...။ သင်းကြိုင်ကမှ သိတတ်သေးတယ်။ စာတုတ်ဆို တာကလည်း ငါပြောတာကတစ်မျိုး၊ သူပြောလိုက်တာတစ်မျိုးနဲ့ ဟန်မကျလိုက်တာ”

“ကျုပ်ပြောတာလည်း မလွဲပါဘူးတော်...။ ကျုပ်တို့ရွာထဲက ထွန်းတင်တို့ ပေါက်စတို့များ မရိုင်းဘူးလား။ လူမြင်ပြောင်ဖို့ နောက်ဖို့နဲ့၊ သူများကို မခိုးမခန့်လုပ်ဖို့ပဲ တတ်တယ်မဟုတ်လား။”

“ဒါကတော့ သူတို့မိဘရိုးရာကိုက ကြည့်ပါလားဟဲ့။ ထွန်းတင် အဖေ ဘိုးကောင်းဆိုတာလည်း ထန်းရည် အရက်သောက်ပြီး နွား ကုန်သည်လုပ်၊ သူများ လျှောက်လိမ်နေတဲ့ အကောင်ပဲ။ ပြီးတော့ ပေါက်စအဖေ ပေ့ဆိုတာလည်း ဝက်မွေး-ကြက်မွေးပြီး အမဲသားထမ်း ရောင်းနေတဲ့အကောင်...သား-သမီးကိုလည်း တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမှ ဆုံးမတာမှတ်လို့”

“ဟုတ်သားပဲ။ ဒွေးစာတုတ်ကလည်း။ တစ်ယောက်တစ်လေ စုံးပြူးနေတဲ့ဟာကိုပဲ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်-ရှာပြောတတ်တယ်”

“ကဲ-ကဲ တော်ကြပါတော့ဟယ်။ ဒါတွေပြောလို့ ဘာမှအကျိုး မရှိပါဘူး။ အရေးကြီးတာက မောင်သာဝတို့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲဟ။ ကောင်ကလေးက ပြောလိုက်တယ်။ သူတို့မှာ မအေဆုံး တာကတော့ ဂျပန်ခေတ်ကပဲ။ ပြီးတော့ ဖအေလုပ်တဲ့ မောင်သာလှ ဆုံးတာကတော့ ၆-လောက်ပဲရှိသေးတယ်တဲ့။ ဒါကို သားသမီး သုံးယောက်ရှိတဲ့အနက် အမွေအနှစ်တွေကို ခွဲလိုက်တော့ တစ်ယောက် ကို ၂-သောင်းခင်းလောက်စီရကြတယ်တဲ့။ အဲဒီ ၂-သောင်းခင်း လောက်ရတဲ့အနက် သူ့အတွက်ကို အကုန်ရောင်းတန်တဲ့ဟာရောင်း။ ချတန်တဲ့ဟာချပြီး ယူလှာခဲ့တာပဲတဲ့။ ဒါတွေ ဘာလုပ်မလည်းဆိုရင် သူ့ဦးလေးမောင်သာဝတို့ကို ထောက်ပံ့မယ်တဲ့။ ကျန်တာကိုတော့

ဘာဆိုလည်း...။ ကျေးလက်ပြုပြင်ရေးဆိုလား။ ထူထောင်ရေးဆိုလား။ ငါလည်းနားရွပ်သွားပါတယ်။ အဲဒီအတွက် သုံးပစ်မှာကဲ့၊ ပြောတဲ့ ပုံကတော့ သူ့ဟာတို့ရွာမှာကို တော်တော်ကြာ နေမှာနဲ့တူတယ်။

“အင်း...။ သလိုဆို အင်မတန်တော်တဲ့လူကလေးပါလားတော့။ ကြားရတာဖြင့် ဝမ်းသာစရာကြီးပါလား။”

“ပြီးတော့ ဒါတင်ဘာကအုံးမလည်း။ သူက အင်္ဂလိပ်ကို တိုက်တုန်းကရော ဂျပန်ကိုတိုက်တုန်းကရော စစ်ထဲဝင်တိုက်လာတဲ့ သူငယ်တဲ့။ သူ့စေတနာကို တောသူတောင်သားတွေ နိုးကြားထကြွမှု နဲ့ လှစဉ်မို့တဲ့ဘဝကို ရောက်မှုအတွက် အမြဲလိုလားတဲ့ သူငယ်တဲ့။ ဒီလို စေတနာရှိတဲ့ သူငယ်မို့လည်း သူ့အဖေက သေခါနီးမှာ-

“လူကလေး ဖေဖေရဲ့ မွေးရပ်ဇာတိဖြစ်တဲ့ မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းရှိ ကျေးလက်တောရွာဟာ အင်မတန် အောက်ကျချောက်ကျ ဖြစ်နေ တဲ့နယ်တွေ။ မင်းဟာတကယ်နိုင်ငံရေးလုပ်မယ်စိတ်ကူးရင်၊ အဲဒီနယ် တွေကိုသွားပြီး ဆိထိရောက်ရောက်ကယ်ဆယ်ပါ။ လူတွေရဲ့ နေမှုတိုင် မှု ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုတွေကို ဖေးမကူညီပါ။ အဲဒါမှ နိုင်ငံရေးအစစ်ကွ လို့မှာသွားသတဲ့။ သူကလည်းဒါကို သဘောကျပြီး အခုလိုတို့ရွာကို မရောက်ရောက်အောင် ဘူတာကလည်းငှားလာခဲ့တာဆိုပဲ”

ဦးဘိုးထူးနှင့် ဒေါ်စာတုတ်တို့ အတိုင်အဖောက်ပြောဆိုလိုက် သော နောက်ဆုံးစကားများကို နှင်းနုတွင်ပို၍နားဝင်ချိုကာ အလိုလို ဝမ်းသာလာခဲ့မိသကဲ့သို့ ရှိတော့သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် အောင်စိုးကို ကြည့်ညိုအားထား လေးစားလာမိသလိုရှိရာမှ “ဪ တော်တော် သဘောကောင်းတဲ့လူပဲနော်” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်မိလေသည်။ သို့ဖြင့် လမ်းတလျှောက်လုံး အောင်စိုး၏ အကြောင်းတွေနှင့်သာ ဖောင်လောက် အောင်ပြောလာကြ၏။ နှင်းနုမှာ ဘာမျှဝင်မပြော၊ နားထောင်၍လိုက်ပါ လာခဲ့ပါ၏။

သူငယ်သည် စိတ်ကောက်၍ထသွား၏။ နှင်းနုမှာ စိတ်မကောင်းနိုင်တော့ပေ။ အမှန်မှာ မုန့်ကိုဝယ်မရ၍ မဝယ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ ယူသွားနိုင်သည့်ပိုက်ဆံက ငါးပိကလေး၊ ဆားကလေးနှင့် ဆီကလေး၊ ကြက်သွန်ကလေးမှ အနိုင်နိုင်အဝဝ၊ လောကီအောင် တိုင်းထွာ၍ဝယ်လာရသည်ဖြစ်ရာ ဈေးကြီးပေးဝယ်မှ နည်းနည်းမဖြစ်စလောက်ရသော မုန့်များကိုအဘယ်မှာ ဝယ်နိုင်ခဲ့ပါအံ့နည်း။ သူတို့အဖို့ ဈေးပေါပေါနှင့် များများရအောင် ပဲကြားလှော်ကလေးများသာ ဝယ်ခဲ့နိုင်ရာ၏။

သို့သော် ကလေးတို့မည်သည် ရှိသည်မရှိသည်ကို နားမလည်၊ စားဖို့၊ ဝတ်ဖို့နှင့်ပျော်ဖို့လောက်သာ သိကြသည်။ စားချင်တာမစားရ၍ ဝတ်ချင်တာမဝတ်ရလျှင် ကလေးများသည် မရမကင့်၍ ဘောင်းတတ်ကြသည်။ သူတို့တောင်းတိုင်း ပူဆာတိုင်းကို တတ်နိုင်သောမိဘများ အဖို့ အရေးမကြီး။ မတတ်နိုင်သောမိဘများအဖို့တွင် ရင်တွင်းမီးတောက် နှလုံးသွေးနောက်ကာ ငိုချင်စိတ်ပေါက်သပေါက်ကြ၏။ ဒေါသစိတ်ပေါက်ကာ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်း ပြုမိသူပြုမိကြတော့သည်။

လောကဓံသည် သတ္တိမရှိဘဲ နိုင်ကွက်ကိုကြည့်ကာ၊ သူနှင့် ရင်မဆိုင်သူများကို ဖိထောင်းရန်ကြံတတ်သည့် သူရဲဘောကြောင်သူများ နှင့်တူလေသည်။ သူရဲဘောကြောင်သူတို့သည် သူ၏စော်ကားတိုက်ခိုက် မိုက်မိုက်ရမ်းရမ်းပြုမှုကိုမခံ၊ အနိုင်တွန်းလှန်၍ တုန့်ပြန်ချေမှုန်းအစတုန်းလုပ်စစ်မည့်သူများကို မျက်နှာချိုသွေးကာ၊ အရုံးပေးဒူးထောက် ပြားပြားဝပ်ကြောက်ကြ၏။

သို့သော် သူ့ခြောက်တိုင်းကြောက်၊ သူမောက်တိုင်းဒူးထောက်၍ နောက်ဆုတ်အရုံးပေးရသော သူများကိုမူကား အမြဲတစေနိုင်တိုင်းပိ၍ နှိပ်စက်နေတတ်၏။ ထို့အတူပင် လောကဓံတရားတို့သည် သူပြု

တိုင်းငဲ့မခံ၊ သူ့ကိုဟော်လှန်၍ မောက်ပြန်ဆန့်ကျင်၊ ထင်သလို စီးပွားလမ်းထွင်သူများကို စိစစ်မှုပြန်၍မကြည့်ရ၊ နောက်သို့ အမြဲတမ်း ဆုတ်ပေးနေ၏။

သူ့ကို လန့်ဖြန့် သူဟန်တိုင်းနောက်ဆုတ်ကာ သူလာလျှင် ပြေးတတ်သည့်သူများကိုကား သူရဲဘောမရှိသည့် လူရမ်းကားလို နိုင်ရာကိုနှိပ်စက်ကာ ငတ်တစ်ချက် ပြတ်တစ်ချက်ဖြစ်အောင် အမြဲတမ်း ချုပ်၍ထားတော့သည်။

ဤသဘောတရားမျိုးသာ နှင်းနု၏အသိဉာဏ်ကားချုပ်၍ အရုပ်ရေးပြသလို ထင်နိုင်သည့် သတ္တိထူးမျိုးရှိဘိမူ “ဟယ် လောကဓံ၊ သင်ကား မတရားဆီကံသက်နှင့် ရက်စက်ဆိုးယုတ် ဘာမဟုတ်တဲ့ အရှုပ်စောင်ပေတကား၊ သင်သည် ငါတို့အား အမြဲနှိပ်စက်နေခဲ့သည်။ သင်၏မကောင်းမှုသည် သင်ပြုတိုင်း ငါတို့ခံရသလို သင့်ကိုပြန်၍ ခံရပါစေသား”ဟု ရန်တွေ့ကြိမ်းမောင်း ကောင်းကောင်းကြီး ကျိန်ဆဲမည်မှာအမှန်ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် နှင်းနုမှာ ထိုအသိဉာဏ်မျိုး မျက်ကန်းမှောင်ကျသလို ဘာမျှကြားဘူးနားဝမရှိသောကြောင့် မသိနိုင်၊ မမြင်နိုင်၊ မောမောနှင့်ထိုင်၍ မှိုင်နေမိလေသည်။ သူ့ညီမနှင့် သူ့မောင်အလတ်လည်း အနားတွင် ထိုင်၍ စိတ်ကောက်နေသော အငယ်ဆုံးကလေးကို ကြိမ်းမောင်းနေကြ၏။

“ညီလေးကလည်းကွာ၊ အစ်မက မုန့်ဝယ်မရလို့ မဝယ်ခဲ့တာဘဲ ငိုရသလား”

“ဟုတ်သားပဲ... ဒီကောင်လေးဟာ ထစ်ကနဲရှိ မျက်ရည်ခဲလေး ထိုး ထစ်ကနဲရှိ မျက်ရည်ခဲလေးထိုးနဲ့ သိပ်မုန်းစရာကောင်းတာပဲ၊ အစ်မထရိုက်စမ်းပါ အစ်မရဲ့”

ဟာယိဒ် “နေပြီစေနှင်းဥရုယ်၊ သူဟာညီညိုချင်ငိုနေပါစေ၊ ထမင်းစားရ
အောင်သာ ခူးချည်ပါ။ သွားမှတ်ထား၊ မှီမိမိလည်း ပန်းကန်ပိုင်းစား
ချည်”

ဟာယိဒ် နှင်းဥနှင့် မှတ်ထူးတို့သည် ထိုင်ရာမှ ထမင်းသွားဖြင့်ကြ၏။
နှင်းဥမှာ အိမ်ပေါ်သို့တက်ကာ ချည်ကြမ်းထည်များကိုလဲ၍ သူဝတ်လာ
သော ပြိတ်ပါးအင်္ကျီနှင့် လုံချည်များကို ခြေရင်းဘက်ထဲရံတွင်ပြန်၍
လွှားထားခဲ့သည်။ မောင်နှမသုံးယောက် ။ ထမင်းပိုင်းစားကြ၏။
ဟောင်းများသည် အိမ်ပါး အတုခပ်၍ ကြိုထားသော လက်ပံခေါင်းနှင့်
ပုန်းရည်ကြီးတစ်ခွက် အစီအစဉ်တလေးများ ကြည့်နိုင်မှမြင်ရသော
ပုံပြုတ်တစ်ခွက်နှင့် မွှေးငါးလှိုက်မှ နှစ်ခွက်သာရှိလေသည်။ သို့သော်
မြန်ရေရတီစေနှင့် စားသောက်နေကြ၏။ ။ လောလပသိဒဇာခပ်ပူဇ
ဦးနိပိက္ကံ “ဟဲ့...နဲ့ကောင်စိလ်၊ ပေးသိဒ် ငိုနေတုန်းလာမယ်၊ ထမင်း
စားခွားရတာ” ဝီလောခးဝီလောခး ဝီလောခးမိတြိ၊ ငွေခနိာ ငှပ “လောစခါပာခ
ပေးသီးမှာ ဘာမျှပြန်မပြော၊ ငိုကြော့မပြတ်ဘဲ ဖြိုမြိဝိဇျာရိသော
ရှိနေစဉ် ဝီလောခးနီကင်္ဂါမှ မြိဝိဇျာရိသော လူနားဝီန ဝီလောခး

ဝီလောခး “အောင်မိမိ၊ အစ်မိမိ၊ အစ်လယ်ကခိတာ လင့်စင်ကြွန်းက
ဦးလူကျော်တို့ သားအဖလောကြွတယ်တော့။ မြင်းကြီးတွေစီးလို့
ကြွနား ဝီနင်းဥသည် ပုန်းရည်ကြီးပန်းကန်ထဲမှ လက်ပံခေါင်းတစ်ဖွဲ့ကို
ခွန်းနှင့်ခပ်ယူရင်း အရေးတကြီး သတိရလာသလိုနှင့် ပြောလိုက်သည်။
နှင်းဥမှာ တစ်စကားကြောင့် ခေါင်းနုပန်းကြီးကာ ကြက်သီးမွှေးညှင်းများ
ပျန်းကန်ထလာမိလေသည်။ မနည်း စိတ်တင်းလိုက်ရ၏။ ဟာယိဒ်
ဟာခင် “အစ်မိ... ဝီလောခးလည်း နှင်းဥ၊ ဘာတွေများပြောသွားသေး
သလဲ” ဝီလောခးက စားနိမိတ် နှင်းဥ ဟာခင် ဝီလောခး မှီ ဝီနီကစိထ ဝီလော

“ရှမစ်စေ ပေးမိဝင်ဂြိုထမစ်စေ

လူနား ဝီမိနပ်ဖြည့် ပေးအခြေမမက ဝီလောခး ဝီမိဟာယိဒ် ဝီလောခး ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ်
မြို့ကိုဈေးသွားတယ်တို့လို့ ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ်
ဦးလူကျော်ကြီးက ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ်
မြို့ကိုအားပြီ ဈေးဝယ်စရာရှိတယ်၊ ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ်
နှင့်တို့ဝယ်စားရင်ပြောလိုက်တို့တော့ ပေးစရာရှိတို့ အကြွေကို
ဒီလထဲမှာပေးရင်ပေးပုံနဲ့ မိသားစုရဲ့စားလှမ်းကုလေးကို ပေးစရာမဲ့နှင့်
လာသိမ့်မိပိုင်တဲ့တော့၊ ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ်
ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ်
ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ်
နှင်းဥ၏အစားကို ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ် ဝီမိဟာယိဒ်
စိတ်အလေးကြီးလေး၍ သွားတော့သည်။ ပြုလုပ်ထံမှ ထမင်းလှုပ်ကို
လည်း စားချင်စိတ်မရှိတော့၊ သို့သော် စိတ်ကို မနည်းချုပ်တည်း၍
စားလိုက်ရတော့သည်။

“ဟာ... ဒီလူကျော်ဆိုတဲ့ အကောင်ကြီးကလည်း တို့အဖေသူ
ဆီကယူတုန်းက ၂၀၀ ထဲဟာတဲ့။ သူ့ကို တို့ပေးရတာလည်း ၂၅၀
ရှိသွားပါပြီတဲ့။ ဟုတ်လားအစ်မ၊ ဒါတောင် နောက်ထပ်လိုချင်သေး
တယ်။ ဘယ်တော့များမှ ကျေမှာလေလဲ။ မပေးဘူးလို့ ပြောလိုက်တာ၊
နောက်တစ်ခါလာရင် ငါစားနဲ့ဆီးခတ်မယ်”

မှတ်ထူးသည် ကလေးပီပီ မခံချင်စိတ်ပေါက်လာသောကြောင့်၊
စိတ်အလျောက် ပါးလုပ်သံကြီးနှင့် ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။ ကံဆိုး
သော လူမမယ်ကလေးများမှာ စားစရာမရှိရသည့်အထဲ ကြွေနှင့်လူလာ
၍ ဖြစ်နေရတာသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထိုင်ငိုနေသော ပေးသီးကလည်း
မျက်ရည်များသုတ်ရင်း ထလာသည်။

“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ အကိုဘက်က ငါပါပိုင်ပြီး စားနဲ့ခတ်မယ်”

ပေသီးကလည်း သံဃာပင်လိုက်၍ ပင်ပြောသည်။ ယမင်းပွဲမှာ သို့ ထိုင်လိုက်၏။ နှင်းနုက ချဲ့၍ပေးလိုက်သည်။ ပေသီးမှာ ထိုအခါမှ စိတ်ကောက်ပြေ၍ ထမင်းစားတော့သည်။ နှင်းနုတွင် မှတ်ထူးနှင့်ပေသီးတို့စကားကြောင့် သက်သာရာမရှိသော်လည်း အားတက်သလို ဖြစ်လာမိလေသည်။ ငါ့မောင်တွေဟဲ့နော်၊ သူတို့ကြီးမှ တို့တကယ်အားကိုးရမှာဟု အောက်မေ့ရင်း နှင်းနုသည် ရေနစ်နေရာမှ သူ့မောင် လူမမယ်ကောက်ရိုးပင်ကလေးများကို အားကိုးမိရာသည်။ သို့သော် အကြွေးပူမှာအေး၍မသွား၊ စားရင်းသောက်ရင်း စိတ်လှေးပြီး ဗျာများလာတော့သည်။ ဗျာများသဖြင့်လည်း စဉ်းစားမှုလည်းပေါ်လာ ၏။ သူတို့ နောက်ကြောင်းတွေမှာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု သူ၏အာရုံထဲ၌ စာတ်ပွဲကသလို တခန်းပြီးတခန်း ထွက်လာကြ၏။

အခန်း (၄)

နှင်းနုတို့တွင် မအေဘက်ကရော၊ ဖအေဘက်ကပါ သားချင်း ဝမ်းထွက် အရင်းအချာဆို၍ အရပ်ရေးပြစရာပင် မရှိခဲ့။ တစ်ဝမ်းကွဲ နှစ်ဝမ်းကွဲ အမျိုးတွေသာရှိလေသည်။ သို့သော်လည်း ဘယ်ဆွေမျိုး မှ ကူပံ့ဖော်မရပေ။ ကိုယ့်ရိုမှု ကိုယ်စားရသည့်ဘဝနှင့်သာ နေထိုင် ခဲ့ရ၏။ သူတို့မိခင် ဒေါ်သညာသည် ပေသီးကိုမွေးပြီး၍ တစ်နှစ်ခန့် အကြာတွင် မမာမကျန်းဖြစ်ခဲ့၏။ ထိုအချိန်က ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးစံကဲမှာ မိုးခေါင်၍ ထိုနှစ်အတွက် စပါးများလုံလောက်အောင် မရခဲ့သောကြောင့် နွေဘက်တွင် တခြားတစ်နယ်သို့သွားကာ လွှအငှားတိုက်နေရ၏။

ဒေါ်သညာမှာ ခင်ပွန်းလည်းမရှိခိုက်၊ အိမ်တွင် မကျန်းမမာဖြစ် သော်လည်း ကြေးငွေများပြတ်လပ်နေသဖြင့် ဆရာမခေါ်နိုင်ခဲ့ပေ။ သူပြောလူပြော ဆေးမီးတိုအမျိုးမျိုးတို့နှင့်သာ ကောင်းသည်ဆိုတိုင်း ကုသခဲ့ရ၏။ သို့သော် ရောဂါမှာမသက်သာ၊ ရက်ကြာတိုင်း ဝေဒနာတိုး ၍ အခြေအနေဆိုးလာတော့လေသည်။ တကယ့် ဆေးကောင်းဝါး ကောင်း ဓာတ်စာကောင်းတို့သည် ဒေါ်သညာအား သနားညှာတာ ခြင်းမရှိသကဲ့သို့ အနားပင်မသိခဲ့။ “အဖေပြန်လာရင် ပေးပါမယ်။ ကျုပ်တို့အမေကို ပျောက်အောင်လိုက်ကုပေးပါ” ဟု နှင်းနုကိုယ်တိုင် ဆေးဆရာများထံ အောက်ကြို့ခံခဲ့သော်လည်း “ဆေးဖော်ပြီးကုန်နေလို့ ဆေးမရှိဘူး ကလေးမရဲ့” ဟု တော်သလို လှည့်ပတ်ပြောလိုက်၏။

သို့ဖြင့် ဒေါ်သညာမှာ လောကကြီး၏ ဆင်းရဲမှုအဖော် များနှင့်ခွဲကာ မရဏာသေမင်း၏ ရက်စက်စွာခေါ်ဆောင်ခြင်း နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါ လိုက်သွားရတော့သည်။ ထိုကိစ္စကို ဦးစံကဲထံ လူလွတ်ပြီး အကြောင်းကြားရ၏။ ဦးစံကဲပြန်လာသော်

လည်း အလုပ်အကိုင်ကြာကြာမလုပ်ရသေး၍ ငွေကြေးများဖွားပါ၍ မလာခဲ့။ ၁၀၊ ၉ ကျပ်လောက်သာ ပါခဲ့နိုင်လေ၏။ သို့သော်လည်း သူသည် သူ့ဇနီး၏အလောင်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သဂြိုဟ် ချင်ရှာသည်။ အနေဆင်းရဲခဲ့သမျှ အသေကလေးလှပါစေတော့ဟု ကံဆိုးသူ ဇနီးသည်အား နောက်ဆုံးပြုစုခြင်းဖြင့် ပြုစုလိုက်ရှာ၏။ ထိုငွေကလေးနှင့် ဒေါ်သညာ၏အလောင်းကို လျှောက်ပတ်စွာ ဖုံးလွှမ်းသဂြိုဟ်ခဲ့၏။ လယ်ပေါင်ခံသူမှာ သူတို့ရွာထဲက ဘုရားတကာ ဦးကျော်စွာပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုနောက်တွင် ဦးစံကမှာ အရွယ်မရောက် လူလားမမြောက် ကြသေးသော ပုလုသေးကွေး သားသမီးငယ်ရွယ်ကလေးများကို တစ်ယောက်တည်း အုပ်ထိန်းကာ ပေါင်လိုက်ရသော လယ်ယာကလေး ကို ပြန်ရွေးနိုင်ရန်အတွက် အလုပ်ကိုပို၍လုပ်၏။ ငွေကိုကြီးစား၍စုခဲ့ ၏။ အသုံးအစွဲကို ခြီးခြိနိုင်သမျှ ခြီးခြိခဲ့၏။ သို့နှင့် ၂နှစ်ခန့်အကြာ တွင် လက်ထဲ၌ ငွေ ၁၀၀ ကျော် ပို၍လာပေသည်။ ဘုရားတကာ ကြီးထံသို့ လယ်ရွေးရန်သွား၏။ သို့သော် မုသားမဆို၊ ကုသိုလ်ပွား များ၏။ စိတ်ထားမြင့်မြတ် စိတ်ပုတီးမပြတ် စိတ်နေသော ဘုရားတကာဦးကျော်စွာသည် လယ်ကိုအပေါင်ခံသည် မဟုတ်၊ အပိုင်ဝယ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ရင့်ကျက်သော သမားမိဖြင့် အမိန့်တော် ရှိလိုက်လေတော့သည်။ ပရောဂ်ပိုင်အောင်ဂုဏ် ဝိပဿနာ ဝိပဿနာ ဦးစံကသည် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာ၏။ ဆိုင်ရာရုံးသို့သွား၍ တရားမျှစီစေရန် အသနားခံလေသည်။ ရုံးမင်းသည်အမှုကို ရက်ရှည် လေများအားပါးတရ စစ်လေသည်။ ဘုရားတကာကြီးမှာ တကယ့် ဝတ်လုံထိပ်တန်းကို ငှား၍ထုချေနိုင်၏။ ဦးစံကမှာ လှေမျောလှေချင်း လိုက်ဆိုသကဲ့သို့ ရှိသည့်လယ်ကလေးများကို တခြားသူတစ်ဦးထံ နောက်ထပ်ပေါင်၍ အောက်တန်းရှေ့နေကလေးနှင့် ထုချေနိုင်ရှာ၏။

ပာပြည်းပြည်းနှင့် ရုံးစရိတ်များစားသဖြင့်လည်း လုံလုံးပါးပါးကာ၊ ရှိ သည့်လယ်ကလေး ၁၀ဧက၊ ၉ ဧကထဲမှ တစ်ဝက်လောက် ပြုတ်ရ ရှာပြန်သည်။ ဘုရားဒါယကာကြီးကား ပစ္စည်းဥစ္စာများစွာ ကြွယ်ဝသူ ဖြစ်သဖြင့် ဦးစံကဲ့သို့ လုပ်လုပ်စားစားနှင့် အားချင်းတန်သူမဟုတ် ပေ။ ဦးစံကမှာ အားမတန်သည့်အတိုင်း မာန်လျော့ရ၏။ မာန် မလျော့လျှင်လည်း နောက်ကျန်သည့် လယ်ကလေး ၅ ဧကပင် ဖြူကာပြောင်ဖို့ ရှိတော့သည်။

ဘုရားတကာကြီးသည် အမှုကိုငွေလုံးကြေးရုံးနှင့်ဖိ၍ စကား ပြော၏။ တရားကိုစောင့်သော နတ်တို့သည် ငွေနတ်ဖြစ်၍သွားကြလေ သည်။ ဦးစံကသည် ဘုရားတကာတည်းဟူသော ကျားကြီး၏ အန္တရာယ်ကြောင့် တရားဥပဒေတည်းဟူသော အရှင်ကြီးကို ကိုးကွယ်မိ ကာမှ ရှင်ကြီးကျားထက်ဆိုးအဖြစ်နှင့် ကြုံတွေ့ကာ၊ ဖွတ်မရဘဲနှင့် စားမဆုံးခဲ့ရလေသည်။ ငွေများရာ တရားနိုင်သည် မဟုတ်လော။

ဘုရားတကာကြီးမှာ တရားနိုင်သဖြင့် တဟားဟားပျော်နိုင်၏။ ဦးစံကမှာ တရားရှုံးသဖြင့် တဖားဖားဖြစ်ကာ ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ ပေသီး၊ မှတ်ထူး၊ နှင်းဥတို့ကလည်း ငယ်ကြသေး၏။ နှင်းနုကလည်း ထမင်းချက် နွားစာချက်ကျွေးဘော်သာ ရသေးသည်။ အရွယ်မရောက်သူကလေး ဖြစ်နေသည်။ လယ်ကလေးကလည်း တရားဖြစ်၍ ၅ ဧကလောက်သာကျန်တော့သည်။ လယ် ၅ ဧက လောက်ကရသော စပါးသည်လည်း သူတို့အိမ်ထောင်၏ ဝမ်းစာကို တစ်ဝက်မဖူလုံ၊ ဦးစံကတွင် လူပုံမဝင်နိုင်တော့ပေ။ သို့သော် သားသမီး လေးယောက်ကို မငတ်အောင်ကျွေးဖို့အတွက် နေ့ရက်နှင့် ညမအား ကြီးစား၍ အလုပ်လုပ်ရှာသည်။ မိုးတွင်းတွင် လယ်ကလေး ရှိသလောက်ကို ပြီးအောင်လုပ်ရ၏။ နွေဘက်တွင် လွှဲတိုက်ရ၏။

သို့သော်လည်း စားအိုးကမဝယ်သဖြင့် လှော်ရင်းနှင့်နစ်ကာ အရာခက် သလောက် အကုန်လွယ်ခဲ့သည်။ အပင်ပန်းခံသလောက် ပလောင်းပေါက် နှင့်ဖားကောက်သလို ရှိခဲ့ရလေသည်။ သို့ဖြင့် နှင်းနုမှာ အရွယ်ရောက် ၍ အပျိုပေါက်မှ ဆံတောက်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းခဲ့လေသည်။ စစ်ဒဏ် ကြောင့် အဝတ်ရှား အစားရှားသဖြင့် ဦးစံကဲမှာ သားသမီးတစ်စုနှင့် ပို၍နစ်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်သည် ဂျပန်တွေတပ်ပျက်၍ မဟာမိတ်တပ်များ တက်လာပြီးသည့်နောက် ၁ နှစ်ခန့်အကြာတွင် ဖြစ်လေသည်။ လောကခံ၏ မြေနိမ့်ရာလုံစိုက်မှုသည် ဦးစံကဲအပေါ်သို့ တည့်တည့် မတ်မတ်ရောက်လာပြန်လေသည်။

“ဗျို၊ ဦးစံကဲ...ခင်ဗျားကို သူကြီးအိမ်ကအဖေခိုင်းလိုက် တယ်။ ဂါတ်က ပုလိပ်တွေ ခင်ဗျားကိုဖမ်းဖို့ လာလို့တဲ့”

ဦးစံကဲသည် အံ့အားသင့်ကာ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးပြူး နှင့် ရုတ်တရက် မယုံနိုင်သလို ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟေ့...သာအေးရ၊ မင်းဘယ်နှယ်ဟာတွေ ငါ့လာပြော နေတာလဲ၊ ဂါတ်ကပုလိပ်တွေက ငါ့ကိုဘာအမှုရှိလို့ ဖမ်းမှာတဲ့တုန်း”

“မသိပါဘူးဗျာ...ကျုပ်တော့ သူကြီးက ခင်ဗျားကို သွားခေါ်ချည် ရမယ်ခိုင်းလို့သာ လာခဲ့ရတာ၊ ဟိုကျရင် ခင်ဗျား သိရမှာပဲ”

“အဟုတ်ပြောနေတာလား သာအေးရ”

“အို...ခက်ပါဘိ ဦးစံကဲရယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အလကား လာနောက်နေပါ့မလားဗျ၊ ဟို ဦးထွန်းညိုရဲ့ နွားကို ခိုးတဲ့အမှုထဲမှာ ခင်ဗျားပါ ပါတယ်လို့ ဘတုတ်ကြီးကဖော်နေလို့ဗျို၊ ကဲ...ခင်ဗျား သိပလား၊ ကျုပ်က အားနာတာနဲ့ မပြောရက်လို့ မပြောဘဲနေနေတာ၊ ခင်ဗျားက လူကို မယုံသလိုလို့ ဘာလို့လို့နဲ့”

ညိုနည်းဖြင့် ဦးစံကဲမှာ ဘုန်းကြီးမှုမှာပတ်သိုသလို ပိုမိုသိသာ၍ မသိရဘဲနှင့် နွားခိုးမှုထဲတွင် အဆစ်ပါခဲ့ရလေသည်။ အမှန်သော်ကား၊ ဘတုတ်ဆိုသူမှာ သူနှင့်မတည့်သည့်သူဖြစ်လေသည်။ အကြောင်းမှာ တစ်ခါက ဘတုတ်က တပည့်အဖြစ်၊ သူက ဆရာအဖြစ်နှင့်တွဲဖက်ပြီး လွှဲတိုက်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုစဉ်က ဘတုတ်မှာ လွှဲထောင်ဆရာထံမှ ငွေသုံး ဆယ်လိမ်ပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ဖူးလေသည်။ ထိုငွေကို ဦးစံကဲက စိုက်လျှော် ခဲ့ရ၏။ နောက် ဦးစံကဲက ဘတုတ်ကို “မင်းဒီလိုလုပ်သွားတာ တော်သလား” ဟု မေး၍ ဆရာတပည့် အနေဖြင့် ဆူပူမာန်မဲ၏။ ဘတုတ်ကလည်း ပြန်၍မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း တိုင်းထွာဆဲရေးသည်။ ဦးစံကဲသည် စိတ်ဆတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဘတုတ်ကို တွေ့ရာတုတ်နှင့်ဆွဲရိုက်လိုက်သည်။ မတော်တဆ ဘတုတ်မှာ ခေါင်း ပေါက်သွားလေသည်။ ဤအဆက်နှင့်ပတ်သက်၍ ဘတုတ်သည် ဦးစံကဲအား အခဲမကြေ၊ တစ်နည်းနည်းနှင့် လက်စားချေပြီး ဒုက္ခပေးရန် ကြံစည်နေခဲ့ဟန်တူ၏။

သို့အတွက် ဤနွားခိုးမှုတွင် ဦးစံကဲဘာမျှမသိရဘဲနှင့် အတင်း ဆွဲထည့်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် ဦးစံကဲမှာ မင်းအာဏာကို မတော်လှန်ခဲ့၍ လိုက်ပြီးအဖမ်းခံရတော့သည်။ ထိုအမှုတွင် ငွေကုန်စရာ မရှိဖြစ်နေသဖြင့် ဦးလူကျော်ထံတွင် ငွေ ၂၀၀ ကြွေးယူပြီး ကုန်ခဲ့ ရ၏။ သူ့ကို သနားကြသော သူများသည် ဘတုတ်နှင့် ဦးစံကဲတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လူချင်းမတည့်၍ အမှုထဲဆွဲထည့်ကြောင်း သက်သေလိုက်ကြပေ၏။ သို့ဖြင့် ထိုအမှုမှာ ကံအား လျော်စွာ လွတ်ခဲ့ရ၏။

သို့သော် ထိုအမှုကြောင့် ဦးလူကျော်ထံမှ ကြေး ၂၀၀ တင်ခဲ့ရ၏။ ဦးစံကဲမှာ အလုပ်နှင့်လက် မပြတ်အောင်လုပ်ကိုင်ရာကြံ့၍ နည်းနည်းချင်း ဖွဲ့၍ထိုထိုကြေးကို ဆာပ်ရရှာတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုကြေးကို တစ်ခါတည်း အကျေအပြီးဆပ်နိုင်ရန် အားခဲ၍ သားသမီးများကိုခွဲကာ တခြားတစ်နယ်သို့ လွှဲတိုက်ထွက်သွား၏။ ၃-လခန့်ကြာလေသည်။ သို့သော် ဦးစံကဲမှာ ပြန်မလာတော့။ သူနှင့်သွားသော အဖော်များကိုမေးကြည့်မှသာ၊ ရွာကိုပြန်ခါနီး ၁၈-ရက်လောက်ကမှ ရုတ်တရက် ပန်းဖျားဖျားပြီး ၃-ရက်ထဲနှင့် ဆုံးရစ်ရာသည်ဟု ပြော၍၊ ဦးစံကဲ၏ လုပ်ခငွေ ၇၀ ကို နှင်းနုတို့ လက်ထံထည့်ပေးကြလေ၏။ နှင်းနုတို့ မောင်နှမတစ်စုမှာ နေပူကြံကြံတွင် ပြည်ညောင်ပင်ကြီးလဲသလို တင့်တင့်ရီရီနှင့် အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်ကြရတော့သည်။ ဖခင်၏ လုပ်ခငွေ ၇၀ ကိုကား ဦးလူကျော်ထံ ၅၀-ဖွဲ့၍ဆပ်ကြရ၏။ ၂၀ ကို ဆွမ်းသွပ်၍ သူတို့ဖခင်အား အမျှဝေကြလေသည်။ နောက် မောင်နှမတစ်စုတိုင်ပင်၍ နှင်းဥနှင့်မှတ်ထူးတို့က စာရင်းငှားလုပ်ကြရ၏။ နှင်းနုက ကိုယ်ပိုင်လယ်ကလေး ၅ ဧကခန့်ကို သူများနှင့် လက်စားလိုက်ကာ ပြီးအောင်လုပ်ရသည်။ စပါးပေါ်သည့်အခါ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ကို ဖွဲ့ရောင်းပြီး ဦးလူကျော်အား တတ်နိုင်သလောက် ဆပ်ခဲ့ကြရသည်။

ဤနည်းဖြင့် တစ်ကောင်ရ ငါ့သမီး ရှင်ဒွေး ဈေးတင်ဖို့လုပ်ကာ မောင်နှမတစ်စုတို့ လုပ်ကိုင်၍ မဝတ်ရက်မစားရက် ဆပ်လာခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း ယခုအချိန်တွင် ၂၅၀ အထိ ပြေလည်နေလေပြီ။ သို့သော် ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေကြီးကား မကျေနပ်သေး၍ ယနေ့ပင် ကြွေးတောင်းလာနေပြန်သည်ကို သိရ၏။ နှင်းနုမှာ ကြံရာမရ

ဒီမင်း၊ ဒီစိုး၊ ဒီသူမိုးနဲ့ ဒီအခြေ၊ ဒီအကြွေး၊ ဒီသူမင်းနဲ့ မရှ၊ မရားကို တွေးလိုက်တိုင်း မအေးနိုင်ရာတော့ပေ။

ဦးလူကျော်ဆိုသူကား နယ်နယ်ရရမဟုတ်၊ ဤနယ်တစ်ဝိုက်တွင် တံခွန်စိုက် နာမည်ကြီးသူဖြစ်လေသည်။ လူမှာအပြောလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း အနေအထိုင်လည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းနှင့် သူ၏ ပြုမူကျင့်ကြံမှုတို့သည်လည်း လူတိုင်းလန့်လောက်အောင် စိတ်အလျောက် ကြမ်းတမ်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ “ဥစ္စာလွန်သော် ရာဂ” ဆိုသည့်အတိုင်း ထိုနယ်ကလေးတစ်ဝိုက်တွင် ပြိုင်ဘက်ကင်း ချမ်းသာနေသူဖြစ်ရာ မယားသုံးယောက်ယူထား၏။ သူ့ကြွေးကို ယူမိသူမှန်သမျှအပေါင်းသည် မွဲစာရင်းကို လက်မှတ်ထိုး စာချုပ်ရသည်နှင့် တူလေသည်။ သို့သော်လည်း သူနှင့်ကင်းအေးနေ၍ မဖြစ်ကြ။ တစ်စုံတစ်ခု မင်းပြစ် စိုးဒဏ်များနှင့် နာရေးသေရေးအတွက် အကျဉ်းအကြပ်ကျသည့်အခါ၊ ငွေမကုန်၍ မဖြစ်သောကြောင့် သူ့ထံကိုပြေး၍ ခြေသလုံး ဖက်ကြရလေသည်။ ထိုအမှုကိစ္စမျိုး များများပေါ်ပေါက်ခြင်းသည် သူ့စီးပွားရေးကို မြေတောင်မြှောက်ပေးသည်နှင့် တူတော့သည်။

တဖန် သူ့ကြွေးကို ယူမိသူများအား ရက်ကြာလများ အတိုးတွေ ဆယ်ဆ၊ ကိုးဆပွားအောင် ဖျားယောင်းသွေးဆောင်၍ “အို ရင်းနီးပါ အုံးတော့လား။ ကျုပ်တို့မှာ ဒီလောက်အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒီပြင် လူတွေအပေါ်သာ ကျုပ်ကဆိုးတာပါ။ ခင်ဗျားတို့လို ဒုက္ခဖြစ်နေတဲ့ လူတွေ အခုလို မှန်မှန်ကန်ကန် ပြန်ပြီးပေးရမယ်ဆိုတာကို သိတဲ့ လူတွေအဖို့တော့ အတိုးစားဖို့၊ မတရားယူဖို့ ကျုပ်နည်းနည်းမှ စိတ်မကူးပါဘူး။ ပြန်ယူသွားပါ၊ ရင်းပါနီးပါအုံး။ ဒီငွေနဲ့ ကြီးပွားအောင်လုပ်ကြပါအုံး။ နောက်မှ တဖြည်းဖြည်း ပေးတာပေါ့။ ပြီး

ပေဘုလည်း ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုဟာကယ်သနားလို့ စေတနာနဲ့နဲ့ ပြောတာကို ဒီပြင်လူတွေလည်း တစ်ဆင့်ပြန်မကြားစေနဲ့နော်”ဟု မြန်မြန်သွား၍ ဆပ်မိသူများကို ဈာန်နာချိုသွေးကာ ကျေးဇူးတင် လောက်အောင် ပြောဆို၍ လွှတ်တတ်၏။

ဤသို့ ပြောလွှတ်တိုင်း တကယ်ယုံစား၍ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် အားနာ၍ဖြစ်စေ၊ ပြန်ယူလာမိကြသူများကား ကျေးဇူးတင်နှင့် စားဦး စားဖျားများကို သွား၍မျက်နှာလုပ်ကြရ၏။ အကြောင်းရှိလျှင် မျက်နှာသာရအောင် သွား၍ ကိုယ်ဖိရင်ဖိဆောင်ရွက်ကြရ၏။ သို့သော် သူ့တွက်ကိန်း မိလောက်သည့်အချိန်ကျလာသောအခါတွင် “ကံ ဘယ်နယ်တုန်း။ ကျုပ်ဆီကယူသွားတဲ့ဟာ ဘယ်နှစ်နှစ်ရှိလို့ အတိုးက ဘယ်လောက်တက်နေပြီ။ ကျုပ်မှာလည်း အခုနည်းနည်းအရေးကြီး တယ်။ ဒါကြောင့် မြန်မြန်လိုချင်တယ်”ဟု မျက်နှာတည် မျက်နှာထား နှင့်လာ၍အပူကပ်တော့သည်။ မြန်မြန်မဆပ်နိုင်သူများအား လယ်ကို သိမ်း၏။ အိမ်ကိုသိမ်း၏။ နွား-လှည်း၊ အစရှိသော ပစ္စည်းများကိုသိမ်း ၏။ ဤနည်းဖြင့် သူ့မှာ တစ်နေ့တခြား ချမ်းသာခံ၏။ သို့ကြောင့် လူတွေမှာ ရာခိုင်နှုန်း ၈၅ လောက် မွဲပြာထိုင်ခဲ့ကြရလေသည်။

ဤသို့မှ သူ့အလိုရှိတိုင်းမပေးလျှင် ရုံးမှာတရားစွဲ၏။ အမှုကို ငွေနှင့် ပေါက်ပြီး ပိုင်ပိုင်ကြီးအနိုင်ယူလေသည်။ လူတိုင်းသူ့ကို မဖက်ပြိုင်ဝံ့ကြ။ အရုံးပေးရသူချည်းဖြစ်၏။ သူ၏ခေတ်မှီသော ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနည်းကြောင့် အစိုးရမင်းမှုထမ်းများနှင့်လည်း ရင်းနှီး၏။ သို့ကြောင့် သူသည် မည်သူ့မျှ ပမာမခန့်ပေ။ တိုင်းပြည် ဗရုတ်ဗရက်ဖြစ်စဉ်က ဓားပြနှစ်ခါ- သုံးခါအတိုက်ခံရ၏။ သို့သော် သူ့ကိုမမိ၍ အသက်လည်း ချမ်းသာ၊ ပစ္စည်းလည်း များများမပါဘဲ ယခုအချိန်တိုင်အောင် ကံကောင်းနေလေသည်။

ရှင်နယ် ယမင်းမားရင်းရှင် ညိုအကြောင်းများကို မပွားမန ရာ စားနေသည့် ထမင်းဟင်း၏အရသာကိုပင် ဘာမှန်းမသိလိုက်၊ နောက်ဆုံး ရင်ထဲတွင် ပြည့်လာ၍သာ လက်စသတ်ပြီး ထလိုက်ရတော့ သည်။

... (The text on this page is extremely faint and largely illegible due to fading and bleed-through from the reverse side. It appears to be a continuation of the narrative.)

အခန်း (၅)

မိုးချုပ်၍ မှောင်စပြုလေပြီ။

နှင်းနုသည် မှတ်ထူးအား အဖော်ခေါ်ကာ လှည်းကြိုကို တင်ပေးလိုက်သော တောင်းကိုသွားယူရန် ဦးသာဝတို့ အိမ်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့၏။ မှတ်ထူးသည် သူ့နောက်က သူသည် မှတ်ထူး၏ ရှေ့ကဖြစ်လေသည်။ ရွာထဲမှ လူသံ၊ သူသံတို့သည် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေကြ၏။ ခွေးသံတွေလည်း ကြားရသည်။ ကလေးငိုသံတွေလည်း ပါသေး၏။ သို့သော် နှင်းနုမှာ ကြားသာကြား၍ အမှတ်မထားမိ။ သူ့အာရုံထဲတွင် ဦးလူကျော်၏ ကြွေးကိစ္စကိုသာတွေး၍ တပူပူဖြစ် လာခဲ့လေသည်။

“အစ်မရေ....ကျုပ်တို့ကျောင်းက စိန်ထွန်းတို့ အောင်ရတို့များ ဗျာ ရှင်ပြုကြရတော့မှာတဲ့၊ ဦးကျော်စွာကြီးက ပြပေးမှာတဲ့ဗျ။ ဘုန်းကြီးဆီမှာတောင် သင်္ကန်းတောင်းတွေ သင်နေကြပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်တော့ပြုမှာတဲ့လဲ”

“မသိဘူး၊ သင်္ကန်းတောင်းတွေတော့ သင်နေကြတာပဲ အစ်မ ရယ်။ ကျုပ်လည်းရှင်ပြုချင်လိုက်တာ ကိုရင်ဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ကိုရင်ဆိုရင် ဟင်းကောင်းကောင်းစားရတယ်။ မုန့်တို့ ငှက်ပျောသီး တို့လည်း ဘုန်းကြီးကအများကြီးပေးတယ်”

နှင်းနုမှာ မဟစ်ဘဲနှင့် ငိုချင်လာလေသည်။ သူ့အမေကို သတိရလာ၏။ သူ့အဖေကိုလည်း လတ်တလောသေသွားသလို လွမ်းဆွတ်လာလေသည်။ သို့သော် မနည်းချုပ်တည်း၍ မငိုမိအောင် စိတ်တင်းလိုက်ရ၏။ “ဪ...အဖေအသေစောလို့ မှတ်ထူးတို့မှ ရှင်မပြုလိုက်ရဘူး။ အဖေသာရှိလျှင် အခုနေ မှတ်ထူးတို့ ပေးသီးတို့ ရှင်ပြုပြီးရောမယ်”

နှင်းနုသည် ဟဖြူဖြူမပွား၍ ရင်ယံပွင့် မခွေးသလိုဖြစ်ကာ၊ ကြိတ်ဆွေးဆွေးရင်း လှမ်းနေရတော့သည်။ သူ့ခြေထောက်များသည် နင်းရမုန်းမသိ၊ ကတုန်ကရိဖြစ်ကာ မသက်မသာ နင်းနေရလေသည်။

“အစ်မ၊ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်တော့ရှင်ပြုမှာလဲ”

“ကွယ်-ရှေ့နှစ်ခါတော့ ပြုတာပ”

မှတ်ထူး စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မည်စိုး၍သာ သင့်သလိုပြောလိုက် ရသည်။ သူ့အသံမှာ မူမမှန်၊ တစ်ဆိုဝမ်းနည်း လှိုက်လှဲ၍နေ၏။ သူ့စိတ်သည်လည်း သူ့ကိုယ်မှာမကပ်တော့။ လွင့်ချင်ရာလွင့်ကာ ရောက်ချင်ရာရောက်နေသည်။ သို့ဖြင့် ဦးသာဝတို့အိမ်ကို ရောက်လာ တော့သည်။ လူပေ့အတော်များ၏။ အိမ်ကပ်ကလေး၏။ မရှေ့မျက်နှာ စာတွင်ရှိသော ဒုံးတုတ် (သို့မဟုတ် ကျယ်ပြန့်သော ကုတင်ခြေတံ တိုကြီး) တစ်ခုပေါ်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြသည်။ အောက်နားမှာလည်း မိန်းမကြီးငယ် ၂၀ အစိတ်ခန့်စုထိုင်ပြီး ပြောသမျှစကားကို နားထောင် နေကြ၏။ နှင်းနုသည် မှတ်ထူး၏လက်ကိုဆွဲကာ ထိုမိန်းမများ အုပ်ထဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ ကုတင်ကြီးပေါ်တွင် အောင်စိုး သည် ယောက်ျားကြီးငယ်များနှင့် စကားကောင်းနေ၏။ ရွာထဲမှ သဂြိုဟ်ဆရာ ဦးနောက်တိုးသည် စကားထောက်လုပ်၍ မေးလိုက် မြန်းလိုက် စောတကတက်လိုက်ဖြင့်၊ အောင်စိုးနှင့် အမြီးအမောက် မတည့်ဘဲ ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း ဖြစ်နေကြ၏။

“နေပါအုံး ကိုယ့်လူရဲ့ အခုမြန်မာပြည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးတော့ ဘုံဝါဒထူထောင်မယ်လို့ ကျုပ်တို့ကြားနေတာ ဟုတ်သလား။ ဒီဘုံဝါဒ ဆိုတာဟာဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ကျုပ်တို့ ဘုရားဟောထားတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ ဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ဖြစ်နိုင်ပါဟယ် ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် အလှူအမာပီ ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဘုံဝါဒဆိုတာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဟောတော်မူခဲ့တဲ့ တရားတွေထဲ နားပြီးသားအတိုင်းပဲလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဟာ... ဘယ်နှယ်မဟုတ်တာဘဲ။ ကိုယ့်လူလွဲတော့မပါ ကျုပ်တို့ ဘုရားဟောထားခဲ့တာက ကမ္မံသတ္တေဝိပဇ္ဇတိလို့ ဟောထားတဲ့ ဟာ သတ္တဝါကို ကံကမှ ပြုပြင်နိုင်တာပဲ လူတွေက ပြုပြင်လို့ ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးအမိန့်ရှိတာကို ကျွန်တော်မပါယ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဒီကံတရားဟာလည်း ပြောမယ်ဆိုရင် အတော်ကျယ်ဝန်းပါတယ်။ ကံဆိုတာဟာ တကယ်ရှိ တကယ်ဟုတ်မှန်တယ် ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော်အများကြီး ယုံကြည်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျွန်တော် ကျကျနနအသေးစိတ်ပြီး အစီရင်ခံစာခိုင်သေးဘူးခင်ဗျာ။ ဘစ်ခဲပဲပြောချင်တာကတော့ ဘဝအတိတ်ကံကို တစ်ဘက်သတ် ယုံကြည်တဲ့ လူများဟာ “ပုဗ္ဗေကတ ဟေတုက ဒိဋ္ဌိ” ဖြစ်တယ်လို့ ဗုဒ္ဓဝင် ပါဠိတော်မှာ ဘုရားဟောထားခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော်ကြားဖူးတာ တစ်ခုရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ နည်းနည်းပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ဆိုတာလို သေသေချာချာ သုံးသပ်ပါအုံးခင်ဗျာ”

“အဲဒါ ဟုတ်တာပဲ ဆရာတိုးရဲ့၊ ဒီလိုဆိုတော့ အခုဆရာကလေးပြောတာတွေဟာ မှန်နေတယ်။ ဆရာတိုးက အလကားစာတွေ ကျက်ထားတာရတိုင်း ရွတ်ရွတ်ပြောနေလို့လည်း ဘယ်ဟုတ်အုံးမလဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်လည်း စဉ်းစားအုံးမှပ”

လူကြီးပာမိယောဟိတ ကြားပင်၍ အောင်ဖိုးတင်ဖူးမဟာဟိ ပြောလိုက်လေသည်။ ဦးနောက်ကိုးမှာ ခဏတွေ၍ တစ်စုံကစ်ခုကို စဉ်းစားသလို လုပ်နေ၏။ နောက်အတန်းကြားမှ “ဒါဖြင့် အခုဘုံပါဒ လုပ်ပြီးချမ်းသာတဲ့လူတွေဆိုက ပစ္စည်းတွေကို အတင်းသိမ်းပြီး ဆင်းရဲသားတွေကို ညီတူညီမျှပေးပေးရမယ်ဆိုတာ ဘုရားတယ်ဆိုချင်တဲ့သဘောလား” ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“ဒီလို အတင်းအဓမ္မသိမ်းရမယ်လို့ မဆိုလိုပေးပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဒီကိစ္စကို နောက်တော့မှ ကျွန်တော် တဖြည်းဖြည်း လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပြပါအုံးမယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်ရထားပေါ်မှာ အိပ်ရေးပျက်လာခဲ့တာ သစ်ဖက် ဘာဟစ်ဖက်မို့ သောင်ပြီး မှုနောက်နောက် ဖြစ်နေတယ်ခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့် တစ်ခုတည်း သတိပြုကြဖို့က အခုမြန်မာပြည်ဟာ အရင်ကလို သူများကျွန်မဟုတ်တော့ဘူးခင်ဗျာ။ တကယ် လွတ်လပ်တဲ့ သမ္မတနိုင်ငံတော်ကြီးဖြစ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် လူတိုင်း လူတိုင်းဟာ စိတ်သစ် လူသစ်တွေဖြစ်အောင် မွေးနိုင်ကြဖို့အရေးကြီးတယ်။ ဦးတို့ကျွန်တော်တို့ဟာ လွတ်လပ်ပြီဆိုတိုင်း ကောင်းစားလိမ့် မယ် မဟုတ်ကြသေးဘူး။ ဥစ္စာရင်လိုဥစ္စာရှင်ခဲဆိုသလို တကယ်လွတ်လပ်ရေးရဲ့ အရသာကို ခံစားချင်ကြရင် ပထမနိုင်ငံတော်ရဲ့ကျေးဇူး သူစွာကို စောင့်သိရုံသေပြီး ကိုယ်ဘာလုပ်လုပ် နိုင်ငံတော်ရဲ့ အကျိုး ကိုလုပ်တာပဲ။ ကိုယ်ဘာပြုပြု နိုင်ငံတော်မှာရှိကြတဲ့ လူတိုင်းလူတိုင်း ရဲ့ ခံစားမှုကို ပြုတာပဲဆိုတာအမြဲ ကိန်းအောင်းပြီး ကျရောက်တဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားကို နားလည်စွာ ထမ်းရွက်လုပ်ကိုင်နိုင်ကြဖို့ အရေးကြီးပါတယ်”

နှင်းနုသည် နားထောင်ကောင်းကောင်းနှင့် နားထောင်နေရာ အချိန်ဘယ်မျှကြာသွားသည်ကိုပင် သတိမပြုမိတော့ပေ။ သူ့ဘေးနားတွင် ထိုင်၏ နေသောမှတ်ထူးက “အစ်မ မိုးချုပ်လှပြီး ပြန်ကြပါစို့” ဟု ပြောလိုက်မှ “အေး” ဟုဆိုကာ ထလိုက်ရတော့၏။ ထိုနောက် ဦးသာဝသမီး ရွှေလွဲထိုင်နေရာသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့၏။ ရွှေလွဲရေ။ ငါ့တောင်း လှည်းပေါ်မှာလား အိပ်ပေါ်မှာလား” မေးလိုက်သည်။ ရွှေလွဲက အိပ်ပေါ်တင်ထားကြောင်း ပြော၍ သွားယူပေးသည်။ နှင်းနုယူ၍ ပြန်လာခဲ့၏။

အိမ်တွင် အိမ်နီးချင်းဖြစ်သော စိန်ရင်ရောက်နေနှင့်လေသည်။ နှင်းဥနှင့်စကားထိုင်ပြောနေ၏။ “ဟေ့ကောင်မ။ ညည်းဒီနေ့ဘာတွေ ဝယ်လာခဲ့သလဲ” ဟု စိန်ရင်က စကားဖြတ်၍ အရင်စမေးလိုက်သည်။

“ငါလား ဘာမှ မဝယ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး ကောင်မရယ်၊ ငါးပိကလေး၊ ဆားကလေးနဲ့ ငရုပ်သီး ကြက်သွန်ကလေးများပါပဲ၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံမှ များများစားစားယူမသွားနိုင်တဲ့ဟာ၊ ဘာများများစားစား ဝယ်နိုင်လိမ့် မှာလဲ” နှင်းနုသည် စိန်ရင်အား စကားပြန်ရင်း ရွက်လာသောတောင်းကို ခလောက်ဆွဲပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ ပဲလှော်ထုပ်ကလေးကို နှင်းဥနှင့် မှတ်ထူးတို့အား ပေးလိုက်၏။ တောင်းကိုအိမ်ပေါ်တင်၍ အုပ်ထားလိုက်၏။ အားလုံးစုထိုင်ပြီး ပဲလှော်စားကြသည်။ နှင်းနု၏စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်နေ၏။ အကြောင်းမှာ အောင်စိုး၏ပြောပုံဆိုပုံနှင့် ရုပ်ရည်ရူပကာယကို နေ့လည်ကတစ်ကြိမ်၊ ယခုတစ်ကြိမ် တွေ့ကြုံရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

နှင်းနုသည် အောင်စိုး၏ခန့်ညားတည်ကြည် ယောက်ျားပီသသော ရုပ်ရည်နှင့်သိမ်မွေ့ညက်ညော အတွင်းသဘောဖြူမြောင့်ပုံရှိ လှသော အပြောအဆိုများကို စဉ်းစားရင်း အပူဒုက္ခငွေ့ဖြင့် ခြောက်သွေ့လျက်ရှိသော သူ့ဘဝမှာ အောင်စိုး၏ တဒဂံပဟာန် အာရုံကြောင့် ဘာလိုလိုနှင့် စိုပြေသလိုဖြစ်နေတော့လေသည်။

“ဟင်...ဟင်...ဒါနဲ့နှင်းနုမရ။ ဦးသာဝပိုပေးပုံ ကံယူးပာပဲ အော့၊ ရန်ကုန်က သူ့တူက သူတို့ကို မစဖို့လာတာဆိုပဲ။ သူ့တူကလည်း လူချောအော့၊ စောစောက ငါတောင် သွားကြည့်ခဲ့သေးတယ်”

စိန်ရင်သည် ဘယ်ဘက်လက်ထဲတွင် ပဲလှော်များကို ထည့်၍ ညာဘက်လက်နှင့် တစ်စေ့ချင်းယူ၍ ဝါးနေရာမှ ဖြတ်ပြောလိုက်သည်။ နှင်းနုမှာ သဘောကျသလိုဖြစ်လာမိ၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်တောင် အခုမြင်ခဲ့ရသေးတယ်။ လူကြီးကသိပ်ချောတာပဲ။ ဦးကြီးနောက်တိုးနဲ့ စကားပြောနေတယ်။ သူတို့အနားမှာလည်း လူကြီးတွေဝိုင်းလို့။ ပြီးတော့ မိန်းမကြီးတွေလည်း အောက်ကထိုင်နားထောင်နေကြတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ သလိုဆိုဟယ်၊ ငါအစ်မနဲ့မှ လိုက်မသွားရဘူး၊ ကြည့်ချင်လိုက်တာ ဘယ်လောက်ကြီးပဲလဲ”

“မကြီးသေးပါဘူး၊ အသက် ၂၀ ကျော် အစိတ်လောက်ပဲ ရှိပါအုံးမယ်။ နေ့လယ်က တို့နဲ့မြို့လှ လှည်းစခန်းက စတွေ့လာတာ အော့၊ တို့တောင်းတင်ပေးလိုက်တာ သူ့လှည်းပေါ်မှာပေါ့”

နှင်းနုသည် စိန်ရင်ကိုကြည့်၍အသားယူလိုက်သည်။ ပြောရသည်မှာလည်းအရသာရှိလှ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အောင်စိုးကို သူက စိန်ရင်၏အရင်ဦးအောင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

စိန်ရင်မှာ နောက်ထပ်စကားပြောစရာကုန်သွားသူဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာသာ ပဲလှော်ကို တချွတ်ချွတ်ဝါးနေ၏။ နှင်းဥလည်း စကားပြတ်နေသည်။ မှတ်ထူးလည်း ပဲလှော်သာ အတွင်စားနေ၏။ ပေသီးမှာ ဘာမျှဝင်ပြောဖော်မရ။ နှင်းနုကား တွေး၍ငေးနေမိတော့သည်။

“မပြော... နှင်းနုမေ့။ ဒီနေ့ ဦးလူမကျော်ပို့ လာတဲ့အပြောပဲ။
နှင်းဥမပြောဘူးလား။”

“အေး... ထမင်းစားတုန်းက ပြောပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် ငါသိပ်
စိတ်ညစ်တာပဲအေ” စိန်ရင်က ဖောက်မေးလိုက်သဖြင့် နှင်းနုမှာ
စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ အမှန်ပင်လည်း
ထိုကိစ္စအတွက် သူ့စိတ်ညစ်နေခဲ့သည်။

“စိတ်မညစ်ပါနဲ့ ကောင်မရယ်။ ညည်းကို ငါတစ်ခုပြောစရာရှိ
ပါတယ်။ ငါပြောတာ ညည်းသဘောတူရင်တော့ ညည်းတစ်ခါတည်း
စိတ်ချမ်းသာသွားမှာပဲ”

“ဘာများလည်းအေး၊ ဘာများပြောစရာရှိလို့လဲ၊ စိတ်ချမ်းသာရ
မယ်ဆိုရင် ပြောစမ်းပါမြန်မြန် ဝမ်းသာရအောင်”

စိန်ရင်သည် မှတ်ထူး၏ မျက်နှာနှင့် နှင်းဥ၏ မျက်နှာကို
တစ်ချက်စီကြည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကြီး ရယ်နေလိုက်၏။
နှင်းဥနှင့် မှတ်ထူးတို့မှာ ဘာမျှအတွေးမပေါက်ကြသဖြင့် စိန်ရင်ကိုသာ
ပြန်၍ကြည့်နေကြ၏။ နှင်းနုလည်း ဘာမှန်းမသိ၍ စိန်ရင်ကိုသာ
ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

“ဟဲ့-ကောင်မ၊ ညည်းဥစွာကလည်း ဘာလည်းအေး၊
သလောက်ရယ်နေရတာက ပြောမှာဖြင့်လည်း ပြောတာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

စိန်ရင်သည် အတန်ကြာအောင် တခစ်ခစ်ရယ်နေပြီးမှ အောက်
သို့ဆင်းလိုက်ကာ “ဒါဖြင့်လာအေ အောက်ကိုခဏဆင်းအုံး ငါတိုးတိုး
ပြောမယ်” ဟု ခေါ်လိုက်၏။ နှင်းနုလည်း စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိလှသည့်
တိုင်အောင် ဘာများလည်းဟူသော သိချင်စိတ်ကြောင့် ဆင်းလိုက်မိ
သည်။ နောက်မှ မှတ်ထူး ဆင်းလိုက်လာ၏။

“ဟဲ့ကောင်လေး၊ မလိုက်နဲ့နဲ့ နေရမ်း၊ ဘယ်မှမသွားဘူး ဒီနားတင်
ရပ်စကားပြောမှာ”

“ဟုတ်သားပဲ မှတ်ထူးက နေရစ်တာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

စိန်ရင်ကရော နှင်းနုကပါ ဟန့်ထားလိုက်သဖြင့် မှတ်ထူးမှာရပ်
၍ကျန်ရစ်သည်။ စိန်ရင်သည် အိမ်နှင့်သုံးလေးလံကွာလောက်အထိ
နှင်းနုကို ခေါ်လာပြီးမှ “တခြားမဟုတ်ပါဘူးအေး၊ ဦးလူကျော်ရဲ့သား
ကိုသိဟက ညည်းကိုမေတ္တာရှိတယ်တဲ့၊ ဒီရွာကိုလာတိုင်း ညည်းကိုမြင်ရ
တော့ သူ့မျက်စိထဲမှာ ဘယ်လိုဖျောက်လို့မှ မရတော့ဘူးတဲ့အေး၊
ပြီးတော့ ညည်းတို့ပေးစရာရှိတဲ့ ကြွေးကိစ္စအတွက်လည်း ဘာမှမပူနဲ့
သူ့အဖေက ဘာပြောပြော သူလည်သလို ကြည့်လုပ်လိုက်လိမ့်မယ်လို့
ပြောပါတဲ့အေး၊ အဲဒါ ညည်းဘယ်လိုသဘောရသလဲ” ဟု နှစ်ကိုယ်ကြား
လောက်ရုံ တိုးတိုးကလေးပြောလေသည်။

နှင်းနုတွင် ထိုစကားများကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
တစ်ကိုယ်လုံး ထွက်နုဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးများပြာဝေ ကြက်သီး
တွေပျန်းကနဲထလာမိလေသည်။ အကြောင်းမှာ ဦးလူကျော်၏သား
မောင်သီဟမှာ သူ့အဖေ နာမည်ကြီးသလောက်သူ့ပါ သတင်းကျော်
စောနေသူဖြစ်လေသည်။ မိဘပစ္စည်းရှိသည့် အရှိန်နှင့် အပေါင်းအသင်း
များ၏ ရွာတကာသို့လှည့်၍ ကစားပိုင်းကြီးများကိုလည်း အကြီးအ
ကျယ် ဒိုင်ခံလေ့ရှိ၏။ နှင်းနုတို့၏ ကံကြီးစုရွာကိုလည်း မကြာမကြာ
လာ၍ ဖဲဒိုင်ခံလေ့ရှိလေသည်။ လူမှာ လူသန့် လူရည်ချောတစ်ယောက်
ဖြစ်လေသည်။ သူ့အဖေကဲ့သို့ စိတ်ထက်လူထက်လည်းဖြစ်၏။
နဂါးတို့မျက်စောင်း အကြောင်းသုံးပါးမရွေးသလို သူနှင့် ပဋိပက္ခဖြစ်မိ
သူမှန်သမျှလည်း မည်သူမျှသက်သာခွင့် မရတော့ပေ။ သူ၏
နောက်ဆွယ် နောက်ပွားလက်ပါးစေ့များက အသေဆိုအသေ၊
အရှင်ဆိုအရှင် မဂ္ဂမလှခံရအောင် စီမံပေးလေ့ရှိကြသည်။

ယိုးဒယား သူ့ရုပ်သူ့ရည်နှင့် သူ့ပစ္စည်းပုလဲကြောင့် ယိုနယ်ပာမ်
ဝိုက်ရှိ မိန်းကလေး ချောချောလှလှကလေးများက သူ့ကိုမျက်စိကျ
မိ၏။ သူကလည်း မရမက ဝင်ပြီးချိတ်လှေ့ရှိ၏။ ချိတ်၍ရလျှင်
တစ်ခါစတစ်ခါပျော် ကျောမိရုံ ခြေတော်တင်ပြီးနောက်၊ ဤတစ်
ယောက်မှ ဟိုတစ်ယောက်ကို အလိုတော်မပြီးမချင်း ဘွဲ့ဖြူစက်
ကျောကွင်းနှင့် ရုပ်သွင်းပြီး ဖမ်းပြန်တော့သည်။ တဖန် ဖမ်း၍မိပြန်က
သူ့အချစ်သည် ပေတစ်သီး ကျီးတစ်သားနှင့် ဘာမျှမခြားနားတော့ပေ။

နှင်းနုသည် ထိုသတင်းမျိုးကို ပန်းသတင်း လေညှင်းဆောင်
လူသတင်း လူချင်းဆောင်နေကြသောကြောင့် ကြားဖူးနားဝ
မောင်သီဟ ပဟုသုတတွေ ကြွယ်ဝနေခဲ့သည်။ သို့အတွက် ယခု
သူ့ဘက်ကိုလှည့်လာသည့် အသံကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နားရှက်
၍ ကြက်သီးဖျန်း တစ်ကိုယ်လုံးစိမ့်၍ ချမ်းကာထူအန်းအန်း ဖြစ်သွား
တော့လေသည်။

“အို....စိန်ရင်ရယ် ဘယ်နှယ်မဟုတ်တာတွေ ငါ့လာပြောနေ
တာလဲ၊ တော်ပါ ဒီအကြောင်းကို ငါ့လာမပြောပါနဲ့၊ ဒီလူသစ္စာမရှိ
ဘူးဆိုတာ ညည်းအသိသားနဲ့”

“အေး ဟုတ်တယ်....ညည်းပြောသလို သစ္စာမရှိဘူးဆိုတာ
တော့မှန်တယ်၊ အနို့ပေမယ့်....သူက ဘုရားစူးကျမ်းစူး မြေပြိုတွေနဲ့
ထည့်ကျိန်ပြီး ပြောသွားတယ်အေး၊ စိန်ရင်ရယ်တဲ့၊ ငါဟာသူ့ကို
တကယ်သနားလို့ တကယ်အတည်ဆို ယူမယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်ပါတဲ့
အေး၊ သဘက်ခါကျရင် သူ့လာအုံးမယ်တဲ့အေး”

“တော်ပါစိန်ရင်ရယ်၊ ဒီလိုလူစားမျိုးပြောတဲ့စကားကို ညည်းမို့
လို့ယုံပလေတယ်။ ငါတော့ ချီးစားပြောတောင် မယုံပါဘူး။ နို့ပြီး
တို့မှာ မိဘပစ္စည်းမျက်နှာရှိတာမဟုတ်ဘူး။ လိမ်လိမ်မာမာ နေနိုင်မှ

ပတ်ရုံးပျံမယ်။ ငါ့ကိုချစ်ရင် ဒီစကားမျိုးပေးတဲ့ လာမပွယ်ပါနဲ့
သူငယ်ချင်းရယ်”

နှင်းနုသည် ပြောပြောဆိုဆို ချာကနဲပြန်လှည့်ခဲ့၏။ စိန်ရင်လည်း
ပြောမရပုံပေါ်၍ လက်လျှော့ကာ နှင်းနုနောက်မှ ပြန်လိုက်လာလေ
သည်။ ခလောက်ဆွဲကလေးပေါ်တွင် ပြန်ထိုင်မိကြသည်။ မှတ်ထူးသည်
စိန်ရင်နှင့် နှင်းနု၏ မျက်နှာကို တစ်လှည့်စိကြည့်၍ အကဲခပ်နေရာက
“မစိန်ရင်၊ ခင်ဗျားပြောတာတွေ ကျုပ်သိတယ်ဗျ၊ ကျုပ်ကမပြောချင်
လို့နေတာ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်အစ်မကို ဘယ်အကောင်နဲ့ လာစပ်တာလဲ၊
ခင်ဗျားကြိုက်ရင် ခင်ဗျားယူလိုက်ပါလား” ဟု ဒေါသမောဟနှင့်ထပြီ
ရန်တွေ့လေသည်။ စိန်ရင်မှာ ရယ်နေ၏။

“အို မှတ်ထူးက ဘာဖြစ်လို့ ကိုယ့်ထက်ကြီးသူကို ရိုင်းရိုင်း
စိုင်းစိုင်းပြောရတာလဲ၊ သလိုမပြောရဘူး” ဟု နှင်းနုက ဆုံးမလိုက်လေ
သည်။

သို့ဖြင့် အတန်ကြာ၍သွားရာ စိန်ရင်နှုတ်ဆက်ပြီး ထပြန်သွား
လေသည်။ နှင်းနုမှာ တွေးရင်းတောရင်း အမျိုးမျိုးစိတ်မောရင်း
ကျန်ရစ်လေ၏။

သုံးရက်မြောက်ကြာခဲ့သည်။ နံနက်ခင်းဖြစ်၍ နှင်းနုမှာမီးဖို
ချောင်တွင် စားရေးသောက်ရေးအတွက် ချက်ပြုတ်နေရသည်။ ထိုအချိန်
တွင် မသင်းကြိုင် ရောက်လာလေသည်။ အိမ်တွင် ဘယ်သူမှမရှိကြ။
မှတ်ထူးလည်း ကျောင်းသို့သွားလေပြီ။ နှင်းဥလည်း ဟင်းသီး
ဟင်းရွက် အခုသွားနေသည်။ ပေသီးမှာ အခြားကလေးအဖော်များနှင့်
ကစားရန် လိုက်သွား၏။ မသင်းကြိုင်မှာ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာသည်။

“နှင်းနု...မေ့၊ ဟာများချုပ်နေသလဲမဟဲ့”

“ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး မချက်နိုင်ပါဘူး မသင်းကြိုင်ရယ်။ ထမင်းအိုး အခုမှကျလို့ ဟင်းချိုကလေး တည်မယ့်လုပ်ကာရှိပါသေးတယ်။ မသင်းကြိုင်ကော ဘာတွေချက်ခဲ့သလဲ”

နှင်းနုသည် မီးဖိုတွင် ဖရိုဖရဲဖြစ်၍ မီးတောက်များ ငြိမ်းနေသော ထင်းစများကိုစုကာ...မီးကိုတောက်အောင် မှုတ်ပြီး ဟင်းချိုအိုးကို တည်နေရာက ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ငါလည်း ဘာမှမချက်ရသေးဘူးအေ အခုမှ ထမင်းအိုးငဲ့ပြီး လို့ နှပ်ထားခဲ့ရကာ ရှိပါသေးတယ်။ တို့အိမ်ကဟာကို ဦးသာဝတို့က ရွာထဲလျှောက်ပြီး အစည်းအဝေးဖိတ်ပေးစမ်းပါ ခိုင်းလိုက်လို့။ သူလည်း ကမန်းဓာတမ်းနှင့် ဒီပြင်အပိုင်းတွေ သွားဖိတ်ပေးနေရတယ်။ ငါ့ကိုလည်း ညည်းတို့အပိုင်းသွားဖိတ်ပေးစမ်းပါ ပြောတာနဲ့ လာဖိတ်နေရတာအေ”

“ဪ...ဟုတ်လား မသင်းကြိုင်...ဘာအတွက် စည်းဝေးကြမှာတဲ့လည်းတော့ ဘာအကြောင်းတဲ့လဲ၊ ဟိုဧည့်သည်က အဖိတ်ခိုင်းတာနဲ့တူပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်အေ၊ အဲဒါ ညည်းတို့လည်း ထမင်းစားပြီးရင် လာကြအေ”

“ဟုတ်ကဲ့-ဘယ်ကိုလာရမှာလဲ မသင်းကြိုင်”

“ဦးသာဝတို့အိမ်ကို လာရမှာပဲအေ”

“ဪ ဦးသာဝတို့အိမ်ကိုလား၊ ဟုတ်ကဲ့-ဟုတ်ကဲ့ လာခဲ့မယ်”

“ဒါနဲ့အေ၊ ညည်းတို့ငါတို့လည်း ဧည့်သည်ကို ထမင်းတစ်နပ် လောက်တော့ အိမ်ကို ဖိတ်ကျွေးဖို့သင့်တယ်အေ။ မနေ့ညကဆို

ဦးကြီးထူးတို့အိမ်က တစ်နပ်ဖိတ်ကျွေးပြီးပြီ။ ဒီနေ့မနက်လည်း ဒွေးစာတုတ်တို့အိမ်ကဖိတ်ကျွေးမှာတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မသင်းကြိုင်။ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့အိမ်တွေကလည်း တစ်နပ်စီတော့ ဖိတ်ကျွေးရမှာပဲတော်။ မသင်းကြိုင်တို့ကော ဘယ်တော့ကျွေးမယ် စိတ်ကူးသလဲ”

“တို့တော့ နက်ဖြန်မနက် ကျွေးမယ်လို့ ကြံထားတာပဲအေ”

“ဟုတ်ကဲ့-ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့လည်း နက်ဖြန်ညနေကို ကျွေးမယ်တော်၊ ဟင်းတော့ဖြင့် ဘာမှအကောင်းအမွန်မရှိဘူး။ ဒီကြားထဲများ အခန့်မသင့်လို့ ဦးပုတို့များ ဝက်သားထမ်းလာရင်တော့ တစ်ပိသာလုံးလည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ မသင်းကြိုင်တို့နဲ့ ဆုံကြရအောင်နော်”

“အေး...ဆုံကြတာပဲ၊ ဦးပုတော့ ဒီနေ့ဝက်သားထမ်းလာမယ် ကြားတာပဲအေ၊ ဟုတ်ရင်တော့ ဧည့်သည်ဟင်းကောင်းကောင်းနဲ့ ကျွေးရမှာပဲ။ ပြန်အုံးမယ်အေ။ ထမင်းစားပြီးတော့သာ မေ့မနီနနဲ့ လာဖြစ်အောင်လာခဲ့။ ငါဒီပြင် အိမ်တွေလျှောက်ဖိတ်လိုက်အုံးမယ်”

မသင်းကြိုင်သည် ပြောရင်းဆိုရင်းထ၍ သွားတော့၏။ နှင်းနုမှာ ခေါင်းညိတ်ပြီး “ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့...မမေ့ပါဘူး...လာခဲ့ပါမယ်” ဟု စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပြောဆို၍ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

နှင်းနု၏ စိတ်ထဲတွင် အောင်စိုးကို အမြဲသတိရသလို ရှိခဲ့ရာ မှာ ထိုနေ့ ထမင်းစားပြီးချိန်တွင် အစည်းအဝေးလုပ်ရန် တစ်ရွာလုံး ဖိတ်သည်ဟု သတိရသဖြင့်၊ ဧကန်မုချ ဒီလူဟာ တို့ရွာကလေးကို တရားဟောတော့မှာနဲ့တယ်။ သူ့တရား တို့နာရရင်လည်း ကောင်းတာပဲ၊ သူ့ဟောမယ့်တရားဟာ တို့ကိုအကျိုးရှိမယ့်တရားပဲ နေမှာပဲ။ ဒါနဲ့ ဒီလူဟာ တို့ပေးစရာရှိတဲ့ ကြွေးကလေးများ မပေးရအောင် လုပ်ပေးနိုင်ရင်တော့ ကောင်းမှာပဲဟု တွေးရင်း တောရင်းက သူတို့အပူကလေးအတွက် အေးကွက်ရရန် တောင့်တနေမိသည်။

ယိုးဒယားလည်း၊ သူ့စိတ်ယုံစရာ အောင်စိုးကို အယူကြည့်ချင်၊
မြင်ချင်ကာ အောင်စိုးပြောသမျှ စကားတို့ကို နားထောင်လိုလှသည်။
အောင်စိုး၏ တည်ငြိမ်ခန့်ညား ယောကျ်ားပီသသော ရုပ်ရည်သန့်သန့်
ကြီးကိုကြည့်လိုမြင်လို ရှုစားလိုလှသည်။ သူ့အဖို့ အစည်းအဝေး
လာဖိတ်ခြင်းသည် ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျရသည်နှင့် မခြားတော့
ပေ။ အာရုံသည် စွဲမိလျှင် အပြင်းဖမ်း မငြင်းတမ်း ဇွတ်တွယ်ကာ
အာသာတငန်းငန်း ဖြစ်နေတတ်သည် မဟုတ်လော။

အခန်း (၆)

ထိုနေ့ ထမင်းစားပြီးအချိန်တွင် ကံကြီးစုရွာရှိ ဦးသာဝတို့၏
ဂေဟာ တင်းကုတ်ရှေ့မြေကွက်လပ်တွင် ကံကြီးစုရွာသူရွာသား
ယောကျ်ားမိန်းမများအစုံ ရောက်နေကြတော့သည်။ နေရိပ်ရရန်
အပေါ်မှ စင်နပျင်းထိုး၍ ထန်းရွက်များမိုးထား၏။ မြေကြီးတွင်
လူများထိုင်ရန် ခင်းထားသော နီးကျောဖျာများပေါ်၌ စုရုံးထိုင်နေကြ၏။
နှင်းနုမှာ ဖိတ်ထားသည့်အတိုင်း ရောက်လာခဲ့လေသည်။ အဝတ်အစား
များမှာ အကောင်းအမွန်ကြီးမဟုတ်။ တစ်နေ့က မြို့ကိုဈေးဝယ်သွား
ရင်းဝတ်သည့် အဝတ်များသာဖြစ်လေသည်။ သူ့အဖို့ အကောင်းဆိုး၍
ထိုအဝတ်များမှလွဲ၍ အခြားအဝတ်များ မရှိတော့ပေ။

ပရိသတ်များ စုံသံလောက် နီးနီးရောက်နှင့်နေကြ၏။ နှင်းနုမှ
ဘယ်အနားကို ထိုင်ရမည်မသိ၍ ခဏ ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေသေး
ရာ “ဟေ့ နှင်းနုရေ၊ ဒီကိုလာဟေ့” ဟု မသင်းကြိုင်၏ ခေါ်သံကြားလိုက်
မှ မသင်းကြိုင်တို့ အုပ်ထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။ သူ့မျက်လုံးများ
သည် ဟိုဟိုသည်သည် ရှာ၍ကြည့်မိ၏။ အောင်စိုးမှာ မိန်မအုပ်များ၏
ရှေ့ရှိယောကျ်ားအုပ်များထိပ်တွင် ဦးနောက်တိုးနှင့် စကားအချိအချပြော
နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ဦးနောက်တိုးမှာ သင်္ဂြိုဟ်သမားပီပီ အကော်အကပ်တွေနှင့်
မေးနေ၏။ အောင်စိုးမှာ အပြုံးမပျက်ဘဲ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြန်၍ပြောဆို
ဖြေကြားနေသည်။

“ကြည့်ဟဲ့...ဦးနောက်တိုးတို့ကတော့ ဘယ်သူနှင့်ဖြစ်ဖြစ်
ကပ်သီးကပ်ဖို့ ထော်လော်ကန့်လန့်ဖြစ်အောင်ပြောလိမ့်မယ်။ နား
ထောင်ကြ၊ အတော်အမြင်ကပ်စရာကောင်းတဲ့လူကြီး”

၇ နှင်းစုပုဂ္ဂိုလ်များမှာ ရှိ အသက် ၅၂ မန့်အသိုက်ပြီးဟစ်ယောက်
သည် ဖင်ရှူးခေါင်းကားနှင့် ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးပေါ့လိပ်ကြီးကို
လက်ကြားညှပ်၍ အငွေတထောင်းထောင်း ဖွာလွှတ်နေရာမှ
မသင်းကြိုင် ကိုလက်တို့၍ ပြောလိုက်သည်။ မသင်းကြိုင်ကလည်း
“ဟုတ်ပါရဲ့တော်၊ ဒီလူကြီးနှယ် အလကား အားအားရှိတိုင်း
စာတွေကျက်ပြီး အလှူရှိရှိ၊ မသာရှိရှိ၊ သူချည်း လူထဲသူထဲ
ဝင်ဝင်ငြင်းနေတယ်။ မတဲ့စရာ ကောင်းလိုက်တာ” ဟု ထောက်ခံချက်
ပေးလိုက်၏။

“နေပါအုံးကွဲ့ မောင်ရင်ရဲ့၊ သတ္တဝါတွေရဲ့ကံကို ဘယ်သူက
ပြုပြင်ပေးလို့ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြုပြင်လို့ကော ရပါ့မလား။”

“သတ္တဝါတစ်ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ကံဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်က
ပြုပြင်လို့တော့ မရဘူးပေါ့ခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ပြုပြင်ပုံပြုပြင်နည်းကို
နားမလည်တဲ့ သူများရှိကြရင် နားလည်တဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်က
ပြုပြင်ပုံ ပြုပြင်နည်းကို နည်းပေးညွှန်ကြားနိုင်ပါတယ်။ ပြုပြင်ဖို့
တာဝန်ကတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြုပြင်မှ ရမှာပေါ့ခင်ဗျာ”

“ဟ မောင်လွဲနေပြန်ပြီ။ မောင်ရင်ဟာ သက်သက် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ
ဖြစ်မှန်းမသိအောင် ပြောမနေနဲ့၊ ကံတရားကို ဘယ်သူကများ
ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြုပြင်လို့ ရနိုင်မလဲကွဲ့။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်တောင်
မှ ကြည့်ပါလား၊ သူ့ကံကို သူမပြုပြင်နိုင်လို့ ဝဋ်တော် ၁၂-ပါး
ခံတော်မူရသေးတယ် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ တန်ခိုးအရာမှာ
ဘုရားကလွဲရင် ဘယ်သူမှမယှဉ်နိုင်တဲ့ အရှင်မောဂ္ဂလာန် ကိုယ်တော်
ကိုကြည့်အုံး။ သူ့ကံကို သူမပြုပြင်နိုင်လို့ ခိုးသားငါးရာလက်ချက်နဲ့
ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့-ဒါဟို မြင်းပါဟူးခင်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဘုရားကိုယ်
တော်မြတ်ဟာ အဲဒီဝဋ်တော် ၁၂-ပါးကလွဲအောင် ရှောင်တော်မူမယ်
ဆိုရင် သူ့ရဲ့တန်ခိုးတော်နှင့်ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သတ္တဝါတွေမြင်
ရင် နည်းနည်းမှ ထိတ်လန့်ပြီး သတိသံဝေဂ ဖြစ်ပါစေတော့ဆိုတဲ့
စေတနာရှိတော်မူလို့ တမင်ခံစားပြခြင်းပါ။ အရှင်မောဂ္ဂလာန်
ကိုယ်တော်လည်း ဒီလိုပါပဲ။ ပြီးတော့ ကံတရားကို ပြုပြင်လို့ရနိုင်
ကြောင်းဟာ ဒီပြင်ဟာကိုမကြည့်ပါနှင့်။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကိုပဲ
ပြန်ကြည့်ပါ။ ဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ဟာ အသင်္ချေ အနန္တ ဘဝများစွာ
ပါရမီဖြည့်လာလို့ ဘုရားဖြစ်ထိုက်တဲ့ ဘဝကအတိတ်ကံတွေ
မရေမတွက်နိုင်အောင် ပါပါလျက်ကယ်နဲ့၊ ဘယ်နှယ်ကြောင့် နန်းတော်
ထဲမှာ ယသော်ယောနှင့် အတူနေရင်း ဘုရားမဖြစ်ပါသလဲ၊
ဘဝအတိတ်ကံတစ်ခုတည်းနဲ့ ဘုရားဖြစ်တော်မူနိုင်လို့ တောထဲကို
ထွက်တော်မူပြီး ဒုက္ခရစရိယာ ခြောက်နှစ်ကျင့်တော် မူရတယ်
မဟုတ်လား။ ဒါဟာ ဘုရားဖြစ်အောင်လို့ မျက်မှောက်ဘဝမှာ
သူ့ကံကို သူပြုပြင်လိုက်တာမဟုတ်လား။ ပြုပြင်တဲ့အတိုင်းလည်း
ရတယ်မဟုတ်လား။”

“နေပါအုံးကွဲ့ မောင်ရင်ရဲ့၊ မင်းပြောတဲ့ (ကံ) အဓိပ္ပာယ်က
ဘယ်လိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတာလဲ။ ဘာကို (ကံ) ထင်ပြီး
ပြောနေတာလဲ။ မင်းပြောနေတာက (ကံ) မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊
ဉာဏ်နဲ့ဝိရိယလိုခေါ်တယ်၊ ကံဆိုတာက ဘဝအတိတ်ကံ ပြုလုပ်ခဲ့တာ
ကိုသာ ကံလိုဆိုတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အတိတ်ဘဝက လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ
ပါလာကြပြီးဖြစ်တဲ့ အတိတ်ကံကို မျက်မှောက်ဘဝကသုံးပါးနဲ့
ပြုပြင်လုပ်ကိုင်မှ ချမ်းသာမှု ဆင်ရမှုဖြစ်နိုင်တာကို ပြောနေတာပါ

ခင်ဗျား။ များများကလေးကလေး ကံသုံးပါးဆိုတာက ကျွန်တော်ပို
ဘုရားဟောခဲ့တဲ့ ကာယကံ-ဝစီကံ-မနောကံဆိုတဲ့ ကံသုံးပါးကို
ပြောပါတယ်။ အတိတ်ဘဝကပါလာတဲ့ ကံသစ်တုံးကြီးကို
စိတ်နဲ့လိုချင်တဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ကြံစည်စိတ်ကူးတဲ့ မနောကံ၊ ပါးစပ်နဲ့
စိမ်းခန့်ခွဲပြောဆိုတဲ့ ဝစီကံ၊ ကိုယ်နှင့်ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်တဲ့ ကာယကံ၊
အဲဒီလို ကံသုံးပါးနဲ့ ပြုလုပ်မှ လိုချင်တဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် အရာဝတ္ထုတစ်ခုခု
ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်”

“အဲဒီလိုပဲ၊ ဘဝကပါလာတဲ့ ကံအငုတ်အရင်းပေါ်မှာ မျက်
မှောက်ဘဝကံတို့နှင့် ကြံ၊ ပြော၊ ပြုလုပ်ခြင်းရှိမှ ချမ်းသာမှု၊
ဆင်းရဲမှု၊ အရှုံးအမြတ်ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်ပါတယ်။ ချမ်းသာမှု၊
ဆင်းရဲမှုဆိုတာကတော့ ပြုလုပ်တဲ့လူအပေါ်မှာ တည်တာပေါ့ခင်ဗျ။
အလုပ်ကောင်းရင် ကောင်းသလို မကောင်းရင် မကောင်းသလိုဖြစ်လာ
နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။ ဒီဟာတွေကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်
သလောက်ထိုင်ပြောနေရင် တော်တောနဲ့ ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူးခင်ဗျား။
ဒါကြောင့် နောက်မှပဲ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

“ဒါဖြင့် (သာတူညီမျှ) ဝါဒဆိုတာ အခုမျက်မှောက်မှာ
ပြုလုပ်လို့ ရတယ်လို့ မောင်က ခိုင်ခိုင်မာမာပြောချင်တာပဲ”

“ဗျို... ဦးနောက်တိုး၊ တော်တော့ဗျို။ ခင်ဗျား ထိုင်ငြင်းနေ
တာနားထောင်ဖို့ ကျုပ်တို့လာကြတာမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့လာတာ
ဆရာကလေးက ကျုပ်တို့ကို ကောင်းရာကောင်းကြောင်း ပြုပြင်မယ့်
အစည်းအဝေးလုပ်မယ် ဖိတ်ထားလို့ လာကြတာ၊ ဘာလဲခင်ဗျားက
နေရင် ဦးကျော်စွာရဲ့ ဘက်သားမို့၊ ဆရာကလေးကို ကပ်ဖဲလာပြော
နေတာလား။ ဆရာလေး စည်းဝေးမယ်ဆိုတာသာ စည်းဝေးပါဗျာ”

အသားပဲပဲ မကျေနပ်ရင် အစပြုပြန်ရမည် အသားမည်းမည်းနှင့်
သျှောင်တစောင်းထုံးထားသော အင်္ကျီမပါသည့် လူတစ်ယောက်က
ထပြေး ကန့်ကွက်လိုက်သည်။ ဦးနောက်တိုးမှာ စကားမဆက်တော့။
အောင်စိုးလည်း ပြုံး၍သာ ထိုသူကို ပြန်ကြည့်နေ၏။ နားထောင်နေကြ
သော လူများလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာကြ၏။ တချို့ အောင်စိုးနှင့်
သိကျွမ်းနေပြီဖြစ်သော သူများကလည်း....

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ကိုအောင်စိုး၊ ဒီလူကြီးနဲ့သာ
ဖက်ပြောနေရင် တစ်နေ့လုံး ပြောလို့ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး။ အစည်းအဝေး
လုပ်မယ်ဆိုတာသာ လုပ်တော့။ ဦးနောက်တိုး ခင်ဗျားသဘောမကျရင်
ထသွားဗျို” ဟု ဝိုင်းပြောနေကြ၏။ ဦးနောက်တိုးမှာလည်း ဘာမပြော
ညာမပြောနှင့်ထ၍ ပြန်သွားတော့သည်။ ပရိသတ်များလည်း အောင်စိုး
ဘာကစပြောမလဲဟု နားစွင့်နေကြ၏။ နှင်းနုမှာလည်း အောင်စိုးကိုသာ
အာရုံမပြတ်ကြည့်၍ ဘာများပြောမှာ၊ ဟောမှာလေလဲဟု
စိတ်ဝင်စားနေမိ၏။ သို့နှင့်ပင် အောင်စိုးသည် ထိုင်နေရာမှ ဣန္ဒြေရရ
ထ၍ ရပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အားလုံးကို ဒီနေ့ဖိတ်ခေါ်ရတဲ့အကြောင်းကတော့
တခြားကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်ဟာ ဒီရွာကို ဦးလေးသား
ချင်းများရှိလို့ည်း တွေ့ချင်တာတစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ရဲ့
ဝါသနာအလျောက် ကျွန်တော့စိတ်ထဲက လုပ်ချင်တာလုပ်ရအောင်
ဆိုတာတစ်ကြောင်းနဲ့ ရောက်လာခဲ့တာပါပဲ။ အဲဒီကျွန်တော်
လုပ်ချင်တာ လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကတော့ တခြားဟာ မဟုတ်ပါဘူး
ခင်ဗျား။ ဘာလည်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး
ဖြစ်တဲ့ ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်ချုပ်ဦးအောင်ဆန်းက တကယ်နိုင်ငံရေး
လုပ်ချင်ကြတဲ့လူတွေဟာ တောနယ်တွေကို သွားလုပ်ကြစမ်းပါလို့

ပြောခဲ့ဖူးဟာကို သဟာယအားမဟာလည်းဟစ်ကြောင်း၊ ပြီးဟော
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မွေးသဖေခင်ဟာ၊ ဒီရုပ်ဒီရွာသားဖြစ်လို့ သူက
ကွယ်လွန်ခါနီးမှာ ငါ့သား နိုင်ငံရေးကို တကယ်လုပ်ချင်ရင် အဖေ
မွေးဖွားခဲ့တဲ့ ရုပ်ရွာကို သွားလုပ်စမ်းပါလို့ တိုက်တွန်းထားခဲ့တာလည်း
တစ်ကြောင်းရှိလို့၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ငါဟာမသေခင်
အတောအတွင်းမှာ အကုန်လုံးနစ်နာဆင်းရဲခဲပြီး၊ ပညာမဲ့ ပစ္စည်းမဲ့
ဖြစ်နေကြတဲ့ တောသူတောင်သားတွေကို တတ်နိုင်သလောက်
ကယ်တင်မယ်ဆိုတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်ထားရှိခဲ့လို့ပေါ့ ခင်ဗျာ....”

“ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ကျွန်တော်ရည်ရွယ်ချက်ရှိလာတဲ့အတိုင်း
လုပ်တော့မှာမို့ အားလုံးရုပ်ရွာထဲမှာရှိကြတဲ့ လူကြီးမင်းများကို
ဖိတ်ခေါ်ရတာပါပဲ။ ဖိတ်ခေါ်ရတဲ့အကြောင်းကတော့ ဒီလိုခင်ဗျာ
လုပ်ငန်းဟာ ကျွန်တော်စေတနာဘယ်လောက်ကောင်းလို့ ဘယ်
လောက်ပဲ လုပ်ပေးချင်ပေးချင် လူကြီးများကနောက်ကမပါရင်
လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့် ပထမလူကြီးများအားလုံးနှင့်
မိတ်ဆွေဖြစ်ကြတဲ့ သွေးချင်းသားချင်းများက နောက်က တစ်ည
တစ်ညတည်းပါကြပါ။ အားပေးကြပါ။ ဝိုင်းဝန်းကြပါဆိုတာ
မေတ္တာရပ်ခံချင်လို့ပါပဲခင်ဗျာ။

ဒီတော့ ကျွန်တော်ပထမလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်တာကတော့ ရုပ်ရွာ
နှင့်တကွ အားလုံး ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာရှိကြတဲ့ ရွာနီးချုပ်စပ်တွေရောပေါ့
ခင်ဗျာ။ အဲဒီရွာတွေကို စာကြည့်တိုက်ဖွင့်ရမယ်။ ပြီးတော့ စာသင်
ကျောင်းဆောက်ပြီး ကလေးတွေကို ပညာသင်မယ်။ ပြီးနောက်တစ်ခုက
တော်တော်အရေးကြီးတယ် ခင်ဗျာ။ ဒါက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ တကယ့်ဝမ်း
ရေး ခါးရေးပဲ။ ဘာလည်းဆိုရင် အားလုံးစုပေါင်းပြီး စပါးစုရမယ့်
လုပ်ငန်းပဲ။ ဒီလုပ်ငန်းက ဘယ်လိုစရမလည်းဆိုရင် လူတစ်ယောက်ကို

စပါး ၂၀ ဟင်းစိဖြင့်လည်း ၂၀ ဟင်းစိပေါ့ မင်ဗျာ။ ငါးဟင်းစိဖြင့်
လည်း ငါးတင်းစိပေါ့။ အဲဒီလိုစုပြီး ကျကျနန ကျိနဲ့တိုက်နဲ့ထား၊
စားစရာမရှိတဲ့လူများဟာ တခြားလူရည်တတ်တွေဆိုမှာ ၁၀ တင်းတိုး
၉ တင်းတိုးပေးပြီး ယူစားရတာကို ဒီအသင်းစပါးက ၅ တင်းတိုး
၆ တင်းတိုးစသည်အားဖြင့်၊ သက်သာအောင်လည်းတစ်ကြောင်း။
အသင်းကြီးပွားတိုးတက်အောင်လည်းတစ်ကြောင်း လုပ်ဖို့ကိစ္စပဲ
ခင်ဗျာ။ နောက်အသင်းကြီးက ကြီးပွားတိုးတက်လာတော့ ဒီအမြတ်
တွေဟာလည်း၊ ဒီထဲမှာ ပါကြတဲ့ အသင်းသားတွေရဲ့ အမြတ်ပဲခင်ဗျာ။
သည့်ပြင် ရှေ့ဆက်ပြီး လုပ်စရာရည်ရွယ်ချက်တွေကတော့ အများကြီး
ပေါ့ခင်ဗျာ။ ဒါတွေကတော့ အခုပြောရင် သိပ်ရှည်နေပါ့မယ်။

ဒါကြောင့် ရည်ရွယ်ချက်သုံးခုကို လုပ်သင့်မလုပ်သင့် စဉ်းစားကြ
ပါခင်ဗျာ။ ဒီပြင် စာကြည့်တိုက်ကိစ္စတွေဟာလည်း၊ နောင်ကို
စာတွေဖတ်၊ စကားရည်လုပ်ပွဲတွေလုပ်၊ နိုင်တဲ့လူကိုဆုဝေးစတဲ့ အလုပ်
တွေဟာအတော်များတယ်ခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့် နောက်ကအားပေးကြပါ၊
ရှေ့ကသွားနိုင်ရင်လည်း သွားကြပါဆိုတာ၊ ကျွန်တော်အထူးတောင်းပန်
လိုပါတယ် ခင်ဗျား....”ဟု ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောဆိုလိုက်ရာ၊

အားလုံးကပင် “လုပ်သင့်ပါတယ်။ လုပ်ပါ။ လုပ်ပါ။ ကျုပ်တို့
ပါပါ့မယ်” ဤ ဆူညံနေအောင် ဝိုင်းပြောကြလေသည်။ သူတို့အဖို့
အားတက်သရော ရှိကြလှ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်၊ သူတို့
ဒေသ သူတို့ရုပ်ရွာ တစ်ခါမျှ ဤသို့ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်လုပ်၍၊
နားလည်အောင် ပြောဟောစွမ်းဆောင်ပေးမည့်သူ မလာဘူး၊ မပေါ်
ဖူးသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

နှင်းနုမှာ ဘာဖြစ်ပြန်မှန်းမသိ အလုပ်ပိုမိမ်းသာနေဟော၏။
အသင်းကစပါး ၁၀ တင်းစီထည့်ရမည်ဆုံးဖြတ်သည်ကိုပင် စားစရာ
မကျန်ချင်နေပါစေ၊ နောက်မှပြန်ပြီး အတိုးယူစားမယ်ဟူသော
ရည်ရွယ်ချက်နှင့် စာရင်းသွင်းလိုက်၏။ အားလုံးလာသမျှ လူများ
ကလည်း တစ်ယောက်မကျန် စာရင်းသွင်းကြ၏။

သို့ဖြင့် စနစ်တကျ အသင်းဖွဲ့စည်းကြလေသည်။ ဥက္ကဋ္ဌ၊
အတွင်းရေးမှူး၊ ကာဝန်ခံ၊ အလုပ်အမှုဆောင်၊ ရိုးရိုးအမှုဆောင်
တင်မြောက်ပုံများကို အောင်စိုးက နည်းပေးသဖြင့် ချောချောမောမော
ရွေးကောက်နိုင်ကြ၏။

စာကြည့်တိုက်ထောင်ဖို့နှင့် စာသင်ကျောင်းဆောက်ဖို့
ကိစ္စလည်း ပြီးစီးအောင် ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ အားလုံး အောင်စိုးစကားကို
နားထောင်ကြ၏။ အောင်စိုးကလည်း စာသင်ကျောင်းဆောက်ဖို့၊
ကုန်ကျစရိတ်ကို သူကတာဝန်ယူကြောင်း၊ စာကြည့်တိုက်ထဲကိုလည်း
ငွေ ၃၀၀ မ၊ တည်၍ ထည့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စပါးစုဆောင်းရေး
အသင်း၌လည်း ငွေ ၂၀၀၀ သူက မ၊ တည်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊
သို့သော် သူထည့်ဝင်သော အစုအတွက် နောင်ကိုအမြတ်ထဲက
အစုကျ နှုတ်ယူရန် လုံးဝရည်ရွယ်ချက်မရှိကြောင်း၊ သက်သက်အများ
အကျိုးဖြစ်မြောက်စေချင်၍၊ လုပ်ငန်းအောင်မြင်အောင် အခြေခံတည်
ဆောက်ပေးခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်းများကို ရှင်းလင်းပြောပြပေး
သည်။ အားလုံးက သာဓုခေါ်ကြ၏။ သူများထက် နှင်းနုပို၍
ကြည်ညိုအားကိုးမှီခိုချင်စိတ် လုံးလုံးပေါက်လာ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင်
အောင်စိုးရောက်လာခြင်းကြောင့် သူတို့ တစ်ရွာလုံး နက်ဖြန်သဘက်
သူဌေးသူကြွယ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြတော့မည်လောက် အထင်ကြီး၍လာ

ဟောသည်။ အောင်စိုးကြောင့် သူတို့ပာမိဖွားလုံး ပညာရှိပေ့ဖြစ်လာ
တော့မည်ဟု ဝမ်းသာလာမိသည်။ သို့အတွက် စိတ်ထဲမှပင်
ဦးလူကျော်အား၊ နေနှင့်အုံးဟဲ့နော်၊ တို့သူတို့ကို ဂုဏ်ပြုနိုင်တဲ့ဘဝရောက်
တော့မယ်ဟု ကြိုတ်၍ကြိုးဝါးမိ၏။ သူတို့ရွာထဲက ဘုရားတကာ
ဦးကျော်စွာကိုလည်း ထာဝီခြံကြားက လက်ဝါးပြလိုက်မိလေ၏။
သို့ဖြင့် ညနေ အတော်မိုးချုပ်မှ အစည်းအဝေးပြီး၏။ အားလုံးလူများ
သည် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြလေသည်။ နှင်းနုမှာ အိမ်ကိုပြန်ရန်
သတိမရသေး၊ ဘောင်စိုးကို နက်ဖြန်ညနေ အိမ်ဖိတ်ပြီး ထမင်းကျွေးရန်
သာ သတိရနေတော့၏။

“မသင်းကြိုင်ရေ ဦးပုတို့ ဝက်သားသွားထမ်းတယ်လို့တော်၊
မနက်ကပြောသွားတယ် မဟုတ်လား၊ လာတော် သွားကြရအောင်၊
နောက်ကျနေရင် မရလိုက်ဘဲ ရှိနေအုံးမယ်”

မသင်းကြိုင်သည် သဘောတူစွာ နှင်းနုနှင့်ပါလာခဲ့လေသည်။
ဦးပုတို့ ဝက်သားထမ်းသည် အဆင်သင့်ပင်ရောက်နှင့်နေလေ
သည်။ နှင်းနုတို့အဖို့မှာ နတ်တို့ဖန် ရေကန်အသင့်၊ ကြာအသင့်
ဆိုသလိုဖြစ်တော့သည်။ သို့သော် နှင်းနုမှာ တစ်ပိသာလုံး မဝယ်နိုင်၍
မသင်းကြိုင်နှင့်ဆုံရသည်။ ဝက်သားသည် တစ်ပိသာလိုက် တွဲပြီးဖြစ်၍
ခွဲ၍မရပေ။ တစ်ပိသာလုံးမယူနိုင်က နီးစပ်ရာလူချင်း ဆုံဝယ်ရ၏။

နှင်းနုသည် မသင်းကြိုင်နှင့် ဝက်သားကိုခွဲယူပြီးနောက် အိမ်
ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့သည်။ သူ့အဖို့ ကြည်နူး၍မဆုံးတော့။
အတော်ပင် ဘဝင်မြောက်လာခဲ့သည်။ သူတို့ ချိုမြိန်နားစည်းစိမ်ဖြစ်ဖွယ်
ရှိလှသော အောင်စိုး၏ ဟောပုံပြောပုံတို့သည်လည်း နှင်းနု၏ နားထဲတွင်
စွဲငြိကပ်တွယ်၊ သံပတ်စက် အမြဲလိုက်၍ လည်နေသလို ရှိတော့သည်။

အသားလတ်သလောက် ပါးနပ်ကျွမ်းမချင် ပညာဉာဏ်အမြော်အမြင်
နှင့် အတွင်းသဘောဖြူစင်ပုံရှိလှသော အောင်စိုး၏မျက်လုံးပြုံး
နဖူးကျယ် နားရွက်ကားကြီးနှင့် အင်္ဂါရုပ်ကိုလည်း သူ့မျက်စိထဲဝယ်
ပျောက်ကွယ်ခြင်းမရှိ။ ကသိုဏ်းမိသလိုထင်လျက် မြင်လျက်သာ
ကပ်၍ပါလာခဲ့လေသည်။ သို့ဖြင့် အိမ်သို့ရောက်ခဲ့၏။

အခန်း (၇)

အိမ်တွင် နင်းဥကို မတွေ့ရ၊ ပေသီးတစ်ယောက်တည်း
သာ ဆော့၍နေလေသည်။ မှတ်ထူးလည်း ကျောင်းကပြန်မလာ
သေး။ -

“ဟဲ့... ပေသီး... နင်းဥကော”

“မစိန်ရင်လာခေါ်လို့ လိုက်သွားတယ်”

ပေသီးသည် ကိုယ်တုံးလုံးကျွတ်နှင့် ရွှံ့တွေကို အရုပ်လုပ်
နေရင်းက ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“အို... နင်းဥဆိုတာကလည်းနော်၊ ထမင်းကလေး
ဘာကလေးတော့ မချက်ချင်ဘူး၊ အလကားသူများခေါ်လို့
လိုက်သွားရတယ်လို့၊ ဟဲ့ ဘယ်လောက်ကြာပလဲ”

“ကြာလှပြီဗျာ၊ ဇန့်လယ်က လိုက်သွားတာ”

နင်းဥမှာ နောက်ထပ် ဘာမျှမပြောတော့၊ ဝယ်လာသော
ဝက်သားကလေးကို ခါးနှင့်တုံး၍ ရေများဆေးနေလိုက်လေသည်။
သူ့စိတ်ထဲတွင် ဘာမျှ စိတ်မရောက်နိုင်၊ အောင်စိုးဆီကိုသာ
စိတ်ရောက်နေတော့၏။ ဝက်သားတုံးရင်းနှင့်လည်း “ဝက်သား
ဟင်း တစ်ခွက်တည်းဆိုရင် မဟန်သေးဘူး၊ နောက်ထပ် ဘာ
ဟင်းချက်ရအုံး မလဲ။ အဲ-အဲ ပဲဟင်းချိုကလေး တစ်ခွက်ချက်မယ်။
ပြီးတော့ တစ်နေ့က ဝယ်လာတဲ့ ငါးပိကောင်ကလေးကို ကြော်မယ်။
ဝက်သားဟင်းနဲ့ဆို သုံးခွက်၊ သုံးခွက်ထဲနှင့်မှ တော်ပါ့မလား။
နောက်ထပ် ဘာချက်ရဦးမလဲ။ ဒီပြင်လည်း ဘာမှ ချက်စရာ
မရှိဘူး။ တော်ပါပြီလေ၊ ရှိလို့ကျွေးရတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ စေတနာ
ပါလို့သာကျွေးရတဲ့ဟာ၊ ဒီပြင်မကောင်းတာတွေ ချက်ကျွေးလို့လည်း
စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု စိတ်အလုပ်ရှုပ်နေမိ၏။

နောက်မှ မီးမွှေး၍ ဝက်သားကို မချက်သေးပဲ လုံးထားလိုက်၏။ ပြီးမှ ထမင်းအိုးကို ကောက်တည်လေသည်။ တော်တော် မိုးချုပ်မှ နှင်းဥရောက်လာ၏။

“နှင်းဥရေ... နင်ဘယ်သွားနေတာလဲ”

“မစိန်ရင်က ဘန်းဘွေးကုန်းက သူ့ဒွေးလေး မမာတာ သွားမေးဖို့ အဖော်မရှိဘူး လာခေါ်လို့ လိုက်သွားတာအစ်မရဲ့”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲဟဲ့ မဂျမ်းတောလား”

“ဟုတ်တယ်တော့။ မိန်းမကြီးကလည်း သေမှာနဲ့တူပါ တယ် အစ်မရယ်၊ ထမင်းလည်းမစားနိုင်၊ ရေလည်း မသောက်နိုင်နဲ့ပါ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဟယ်၊ ဘယ်လောက်ကြာပြီတဲ့လဲ”

“ရှစ်ရက်တောင် ရှိတော့တာတဲ့တော်၊ မစိန်ရင်တောင် လူကြုံကို မှာလိုက်လို့ ဒီကနေ့ မနက်မှသိရတာတဲ့”

နှင်းနုမှာ နောက်ထပ်ဆက်၍ မမေးတော့။ လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်များကိုသာ ဆက်၍လုပ်ကိုင်နေလေသည်။ နှင်းဥလည်း အိမ်ပေါ်တတ်၍ အဝတ်များလဲနေ၏။ နှင်းနုတွင် လုပ်ရင်း ကိုင်ရင်းနှင့်လည်း အောင်စိုးကိုသာ သတိရနေ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သူတို့ ရွာကို အောင်စိုးရောက်လာခြင်းသည် သူ့အား လတ်တလော ချမ်းသာအောင် မစမည့် နတ်သိကြား ရောက်လာသကဲ့သို့ အားတတ်ခြင်း ဖြစ်နေလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် နံနက်ကစ၍ အောင်စိုးအား ထမင်းစား ဖိတ်ထားနှင့်ရန် ဦးသာဝတီအိမ်ကို လာခဲ့သည်။ အောင်စိုးမှာ ရွာခံယောက်ျားကြီး လေး၊ ငါးယောက်တို့နှင့် လက်ဖက်

ရည်ကြမ်းသောက်ရင်း၊ အတင်းအကြောင်းကို ပြောဆိုနေနှင့်သည်။

နှင်းနုမှာ ထမင်းစားဖိတ်ရန် စိတ်မရဲသလို ဖြစ်နေ၏။ ငါဘယ်နှယ်ပြော ဖိတ်ရပါမလဲ၊ သူ့ကိုငါ ဘယ်နှယ်ပြော ခေါ်ရပါမလဲ- အစ်ကို

ကြီးလို့ ခေါ်ရကောင်းမလား၊ မောင်ကြီးလို့ပဲ ခေါ်ရကောင်းမလား။ ဒါမှမဟုတ် ဆရာကလေးလို့ ခေါ်ရကောင်းမလား။ နှင်းနုမှာ ချိတ်

ချိတ်ဖြစ်ကာ စိတ်မလုံနိုင်သဖြင့် ရင်ထဲတွင် တလှုပ်လှုပ် ခုန်နေ၏။ နောက် အတန်ကြာ တွေ့နေပြီးနောက်မှ အို... မြို့ဆန်ဆန်

အစ်ကိုကြီးလို့ခေါ်ရတာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်လေဟု အကြံရတာ အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီးဟု ပါးစပ်ထဲတွင် တိုးတိုးကလေး ကျက်နေမိ

သေး၏။ နောက် တော်တော် အသားကျလောက်အောင် ဖြစ်လာသဖြင့် အစ်ကိုကြီးဟု လွတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မည်ပြုပြီးမှ ပါးစပ်က

မထွက်ရဲအောင် ဖြစ်နေပြန်တော့သည်။

နောက်မှ ဟယ်... ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် တို့တောသူပီပီ မောင်ကြီးလို့ ခေါ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ခေါ်လိုက်

မည်အပြုတွင် “ဟဲ့... နှင်းနု ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ” ဟု ဦးသာဝက လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။

“ဒီက မောင်ကြီးကို ညနေ ထမင်းစားကြပါလို့ လာဖိတ်တာဘကြီးရဲ့”

နှင်းနုမှာ စိတ်ကင်း၍ ပြောလိုက်ရသော်လည်း အသံများ တုန်နေ၏။ အသံတင်မဟုတ် အသားများလည်း ဆတ်ဆတ်ခါ၍

နေလေသည်။

“အို... အလကားဗျာ... ဒုက္ခရွာလို့ ကျွန်တော့အတွက် တာဝန်ကြီးတစ်ခုဖြစ်နေပါပြီ” ဟု အောင်စိုးက ပြုံး၍ အားနာသံ

ကြီးနှင့်ပြောလိုက်၏။

“ဒုက္ခရှာတယ်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်မလည်းကွယ်။ တို့တော
သူ တောသားများကတော့ ဒီလိုပဲကွဲ့။ တစ်မြို့ တစ်ရွာက လူများ
ရောက်လာကြရင် ကျွေးချင် မွေးချင်တဲ့ စေတနာတွေရှိကြတယ်။
အနီတော့ သူတို့စေတနာရှိလို့ လာဖိတ်တာကို လိုက်စားဦးမှပဲ”

ဦးသာဝသည် နှင်းနု၏ ကိုယ်စားအဖြစ်ဖြင့် စကားကို
အစားဝင်ထိုးလိုက်၏။ အောင်စိုးသည်လည်း ‘ထိုအခါမှပင်
“ဒီလိုဖြင့်လည်း လာခဲ့မှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်အပိုင်းလာရမယ်
ဆိုတာတော့ မသိလို့ သိတဲ့လူတစ်ယောက် ခေါ်လာရမှာပဲ” ဟု
တည်တည်နှင့် ပြုံး၍ နှင်းနုအား ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အိမ်က ကျုပ်မောင်ကလေးကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါမယ်”

“ဪ... ဒီလို အခေါ်လွှတ်စရာ လူရှိရင် သာကောင်း
တာပေါ့ဗျာ”

နှင်းနုသည် နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လာခဲ့လေသည်။ သူ့ခြေထောက်
များသည် နှင်းရမှန်းမသိအောင် ထုံထိုင်း၍နေ၏။ ရင်တွေလည်း
ကစုန်စိုင်းကာ ဖိုးကြိုင်းတုတ်တွေ ကုလားဖန် ထိုးနေကြသည်။
သူ့ခေါင်းတစ်ခုလုံး အုံ့၍နေလေ၏။ သူ့ဟာသူ ဘာပြောခဲ့မိ၍
ဘာဆို ခဲ့မိသည်ကိုလည်း သတိမရနိုင်တော့ပေ။ အကြောင်းမှာ
သူ့အဖို့ အရှက်နှင့် ဝမ်းသာမှုတွေ လုံးထွေးသတ်ပုတ် တစ်ကိုယ်လုံး
တုန်လှုပ်၍နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ အတော်ခမ်းဝေး
ရောက်လာမှ သက်သာရာရတော့သည်။

ညဘက်တွင် အောင်စိုးအားမှတ်ထူးကိုလွှတ်၍ အခေါ်
ခိုင်းလိုက်၏ အိမ်တွင်လည်း သန့်သန့်ရှင်းရှင်း လှဲဖယ်သုတ်သင်
သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင်ထားလေသည်။ သူ့ချမ်းသာသမျှ ဝတ်
ကောင်းစားလှ ကလေးများကိုဝတ်၍ ဖြိုးလိမ်းထား၏။

နှင်းဥကိုလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြိုးလိမ်းဝတ်စားထားစေသည်။
ပေသီးကိုလည်း ရေချိုးခိုင်း၍ ချည်ကြမ်း ပုဆိုးတိုကလေး ဝတ်ထား
စေ၏။ အိမ်ခလောက်ဆွဲကလေးတွင် တရိတသေ သိမ်းထားသော
သင်ဖြူးဖျာ ခပ်ဟောင်းဟောင်း ၂ ချပ်ခင်းထားသည်။ ပန်းကန်
လှလှနှင့် ဇွန်းများကလည်း အိမ်တွင်မရှိ၍ မသင်းကြိုင်တို့ အိမ်နှင့်
စိန်ရင်တို့အိမ်ကိုသွား၍ ငှားထားလေသည်။ အောင်စိုးအတွက်
ဧည့်ဝတ်ပြုရန် ရွာထဲကဈေးသည် အိမ်တစ်အိမ်သို့သွား၍
ဆေးပြင်းလိပ် ၂ လိပ်ကိုဝယ်ပြီး၊ ပန်းကန်ပြား ကလေးထဲတွင်
မီးခြစ်တစ်လုံးနှင့် ပြင်ဆင်ထား၏။

အတန်ကလေးကြာလျှင်၊ မှတ်ထူးကရှေ့မှ အောင်စိုးက
နောက်မှရောက်လာကြလေသည်။ နှင်းနုမှာ ဘယ်လိုမျက်နှာ
ထားရမည်မသိ။ မနည်းသတိထားပြီး ကြုံနေဆောင်နေရတော့
သည်။ အောင်စိုးသည် မှတ်ထူး၏ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ညွှန်ကြား
မှုအတိုင်း၊ အသင့်ခင်းထားသော သင်ဖြူးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။
ခါးတွင် ရုပ်အင်္ကျီအဖြူ လက်တို၊ အခါတိုင်း ဝတ်နေကျ လုံချည်နှင့်
အဆင်ကွဲသည့် ပလေကပ်လုံချည်များ ဝတ်ထား၏။ ခြေထောက်
တွင် လေယာဉ်ပျံဖိနပ်၊ စီးလာသည်။

နှင်းနုသည် နှင်းဥနှင့် နှစ်ယောက် ထမင်းပွဲပြင်ကြ၏။
မှတ်ထူးမှာ အောင်စိုး၏ အနားတွင် တရိတသေ ကျုံ့ကျုံ့ ဝင်ထိုင်
၏။ နှင်းနုနှင့် နှင်းဥ ညီအစ်မနှစ်ယောက်တို့သည် သွက်သွက်
လက်လက် ပြင်ဆင်ကြသဖြင့် မကြာခင်အတွင်း ထမင်းပွဲပြင်ပြီး
သား ဖြစ်သွားကာ၊ အောင်စိုး၏ရှေ့သို့ ရိုရိုသေသေ ပဆစ်ခူးတုပ်ပြီး
လာချပေးကြ၏။ အောင်စိုးမှာ သူတို့ညီအစ်မကိုမကြည့်၊ တခြားကို
မျက်နှာလွဲနေရာမှ ထမင်းပွဲရောက်လာသဖြင့် လက်ဆေးပြီး

ထမင်းကိုသာ ဝံ့၍ကြည့်ရင်း ပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းများကို ဘေးသို့ အနည်းငယ်တွန်းပယ်၍ စားသောက်ရန် ဟန်ပြင်နေလေသည်။

“အားမနာပါနဲ့မောင်ကြီးရယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ စိတ်ရှိုလက်ရှို သုံးဆောင်ပါ”

နှင်းနုသည် ထမင်းပွဲရှေ့ ခပ်ကွာကွာတွင် ကျုံ့ကျုံ့ ကလေးထိုင်နေရာမှ၊ စိတ်ကိုမနည်းတင်းပြီး အရဲစွန့်ပြောလိုက်ရသည်။ နှင်းဥမှာ မီးဖိုထဲဝင်နေ၏။ မှတ်ထူးနှင့် ပေသီးတို့လည်း၊ မှတ်ထူးကို နှင်းနုကကြည့်သဖြင့်၊ မှတ်ထူးက ပေသီးကိုခေါ်၍ ဆင်းသွားကြလေသည်။

အောင်စိုးသည် ဝါတော် ၆၀-ရ ဆရာတော်ကြီးလို စက္ခု ခြေကြီးချနေရာမှ နှင်းနုကိုတစ်ချက်မော့၍ ကြည့်လိုက်ပြီး “ကျုပ် နှမများမှာ သားချင်း ၄ ယောက်နော်”ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ၄ ယောက်ပါပဲ”

“မိဘများဆုံးသွားလို့ လူငယ်တွေချည်း ဒုက္ခ သုက္ခ ရောက်နေရစ်ကြတဲ့အကြောင်းကို၊ မနက်ကဦးလေးဝပြောမှပဲ သိရတယ်။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အခုလိုက်သာလာခဲ့ရတယ် သိပ်စိတ်မကောင်းဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင်၊ ကျုပ်နှမမှာ အင်မတန်ကြီးလေးတဲ့ အိမ်ထောင်ဝန်ကြီး တစ်ခုကို၊ အားနဲ့မတန်ထမ်းဆောင်နေရတဲ့ ငြိုငြိုငြင်ငြင်အဖြစ်ကို၊ ကျုပ်အတွက် ဒုက္ခဝန်ထုပ်ကြီးတစ်ခုက အဆစ်ဝင်ပိုးသလို ဖြစ်နေလို့”

အောင်စိုးသည် ထမင်းစားနေရာမှ အနည်းငယ် ဖြတ်၍ တကယ့်စေတနာအရင်းအတိုင်း ပြောလိုက်ပုံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ နှင်းနုမှာ စကားများစွာမတတ်၍ ဘာပြန်ပြောလိုက်ရမည်မသိ။ အတန်ကြာကလေး စဉ်းစားမိမှ အကြံရကာ...

“သလို မအောင်မေ့ပါနဲ့မောင်ကြီးရယ်။ ကျုပ်တို့မှာ မောင်ကြီးအတွက် စေတနာပေါက်လွန်းလို့ ကျွေးရတာကို ဘာမှတာဝန်မကြိုပါဘူး”ဟု တကယ့် သဘောအတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်လေသည်။ အမှန်အတိုင်းလည်း သူ့အဖို့မှာ ဘာမျှတာဝန်ကြီးသည်မထင်၊ လောကတွင် သူကဲ့သို့ ငြိုငြိုငြင်ငြင် ဘဝက အောင်စိုးလို အထိကရ လူစားနှင့် အသိအကျွမ်းဝင်ကာ၊ ယခုလို ထမင်းတစ်နပ် အိမ်ကို ဖိတ်ကျွေးရခြင်းအတွက် ဂုဏ်ယူအားတက်ကာ တစ်သက်လုံး ဝမ်းသာစရာကြီး ဖြစ်နေတော့လေသည်။

သဒ္ဓါသည် ရက်ရော၏။ တဏှာသည် မက်မော၏။ ရက်ရောခြင်းသည် သဒ္ဓါကို ပွားစေသည်။ မက်မောခြင်းသည် တဏှာကို ပွားစေသည်။

နှင်းနုမှာ ဤပြဿနာမျိုးကို သတိမမူမိ။ သတိမူနိုင်ရန်လည်း သူ့မှာ အသိဓာတ်ခံမရှိပေ။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲတွင် ရက်ရောမှုနှင့် မက်မောမှုသာ ဒွန်တွဲနေတော့သည်။ အောင်စိုး၏ စားပုံသောက်ပုံကို သူထိုင်၍ ကြည့်နေ၏။ အောင်စိုးစားသမျှ သူအားရ၍ နေ၏။ အောင်စိုးဝသမျှ သူ ဝသလိုဖြစ်နေ၏။ အောင်စိုးသည် ထည့်ထားသော ထမင်းတစ်ပန်းကန် ကုန်ပြီးနောက် ဘေးတွင် အပိုခူးထားသော ထမင်းတစ်ပန်းကန်ထဲမှ နောက်ထပ် တစ်ဆုပ်လောက်ယူ၍ စားပြီးလျှင် အစသတ်ခါ လက်ဆေးနေတော့၏။ နှင်းနုမှာ အစားနည်းသည် ထင်၍ အားမရတော့ပေ။

“နည်းလှချည်လား မောင်ကြီးရယ်”

“မနည်းပါဘူး၊ ကျုပ်က ညနေဘက်ဆိုရင် ဒီလောက်ပဲ ဝားနိုင်ပါတယ်”

နှင်းနုသည် လက်သုတ်ရန် အဝတ်ဖြူဖြူ တစ်ခုကို ယူပေး၏။ ထိုနောက် ထမင်းပွဲကိုသိမ်းကာ၊ နှင်းဥအား ပေးသီးကို ထည့်ကျွေးနှင့်ရန် ပြော၍၊ အောင်စိုး၏ရှေ့သို့ ဆေးလိပ် ပန်းကန်ကို ချပေးလိုက်လေသည်။ အောင်စိုးသည် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍သောက်နေ၏။

“ကျုပ်နှစ်မများရဲ့ အလုပ်အကိုင်ကတော့ ဘာများလုပ်ကြ ပါသလဲ”

“မိုးတွင်းမှာ လယ်လုပ်ပြီး နွေဘက်တော့ ယက်ကန်း ကလေးများ အငှားရက်ပါတယ် မောင်ကြီးရယ်”

အောင်စိုး၏မျက်နှာမှာ နှင်းနုတို့ တစ်အိမ်သားလုံး အပေါ်၌ အတော်ပင် ကရုဏာစေတသိတ်တွေ လှံဖိတ်နေသည့် ပုံပေါ်နေသည်။ နောက်ထပ်မေးချင် ပြောချင်ပုံတွေလည်း ရှိလှသည်။ သို့သော် မေးရမှာ မမေးရက်သလိုဖြစ်နေသောကြောင့် မမေးပဲ မြဲနေရသလိုရှိတော့သည်။ အတန်ကြာ အလွှာပ သလွှာပ စကားများကို ပြောဆို၍ နောက်ပြန်ရန် နှုတ်ဆက်ခဲ့လေသည်။ ထိုနှုတ်ဆက်ပုံကို နှင်းဥအဖို့ တစ်မျိုးလှုပ်ရှားလာပြန်၏။ အကြောင်းမှာ အောင်စိုး၏မျက်နှာသည် တကယ် ကရုဏာဒင်ပြည့် လွမ်းသော အရိပ်ရောင်နှင့် ပင်ကိုယ်အပြုံးအတိုင်း ပြုံး၍ “ပြန်လိုက်ပါအုံးမယ်နော်” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ နှင်းနုမှာ “ဟုတ်ကဲ့” ဟု ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ထိုနောက် မှတ်ထူးကို လိုက်အဖို့ခိုင်းလိုက်သည်။ မှတ်ထူးသည် လိုက်၍ပို့လေ၏။

အခန်း (၈)

နှင်းနုနှင့် နှင်းဥတို့သည် ထမင်းစားနေကြ၏။ မှတ်ထူး သည် အတော်ကြာမှ ပြန်လာလေသည်။ သူ့လက်ထဲတွင် တစ်စုံ တစ်ရာများကို ပွေ့ပိုက်၍ နှစ်ခြိုက်ပျော်မြူး ကြည်နူးခြင်းမက ကြည်နူး၍ လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟဲ့... မှတ်ထူး နင့်လက်ထဲက ဘာတွေလဲ”

“အင်္ကျီနှင့် လုံချည် အစ်မရဲ့၊ အစ်ကိုကြီးက ကျုပ်ကို ပေးလိုက်တာ”

မှတ်ထူးသည် ဝမ်းသာအားရနှင့် ခလောက်ဆွဲကလေး ပေါ် တက်လာပြီး ကမန်းကတန်းပြန်၍ ပြလေသည်။ နှင်းနုမှာ ထမင်းစားရင်းက အံ့အားသင့်စွာ တွေ့၍ကြည့်နေ၏။ နှင်းဥလည်း စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

“အို... မှတ်ထူးရယ်... အားနာစရာကြီး၊ ဘာလို့ ယူလာရတာလဲ၊ ဘာလဲ နင်က တောင်းလို့ပျား ပေးလိုက်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... အစ်မရဲ့၊ ကျုပ်က မတောင်းရပါဘူး။ သူကစပြီး မင်းမှာ အင်္ကျီဘယ်နှစ်ထည်ရှိသလဲတဲ့။ အနီတော့ ကျုပ်က ဝတ်ထားတဲ့ဟာပဲ ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါနဲ့ သူက ဦးကြီးဝတို့ အိမ်ပေါ်ကို ခေါ်တယ်။ အပေါ်ရောက်တော့ သူ့သေတ္တာကြီးကို ဖွင့်ပြတယ်။ အမလေး အစ်မရယ် အထဲမှာ ပိုးလုံချည်တွေရော၊ အင်္ကျီတွေရောမနည်းဘူး။ အများကြီးပဲ။ အဲဒါကို သူက မင်းကြိုက်တာ ရွေးယူလို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်က မယူပါဘူးလို့ပြောတာ မရဘူးဗျ။ အတင်းယူရမယ်ခိုင်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ဒီအင်္ကျီနဲ့ ဒီလုံချည်ကို ယူလာခဲ့တာ”

“အောင်မယ်လေးဟယ်၊ အသစ်စက်စက်ကြီးတွေ ကြည့်စမ်းပါအုံး၊ ပြီးတော့လည်း ပိုးလုံချည်မှပေးလိုက်တယ်။ နှစ်အကျီကလည်း အသစ်ကြီး နှင်နဲ့တော်ပါမလား၊ အကျီကြီးက ကြီးနေမှာပ”

“တော်တယ်ဗျ၊ အကျီက ငယ်ငယ်ကလေး သူကပြောလိုက် သေးတယ်။ ဒါတွေဟာ မင်းလိုအဝတ်မရှိတဲ့ ကလေးတွေ ပေးရ အောင် ဝယ်လာတာတဲ့”

မှတ်ထူးမှာ ဝမ်းသာ၍မဆုံး အကြည့်ပုံးသောမျက်နှာနှင့် အားရပါးရပြောဆို၍ အထည်များကိုပြန်၍ပြန်နေ၏။ နှင်းနုမှာ တာမပြန်မပြောနိုင်တော့ပေ။ “ဪ... သူဟာ လက်စသတ် တော့ တကယ် သူများကို သနားကြင်နာတတ်တဲ့ သူတော် အစစ်ကြီးဘဲ။ သူ့လိုလူမျိုးလည်း တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် တစ်ခါသာ အခုမှတွေ့ဘူးသော လာဘ်ထူး လာဘ်မြတ်ကြီးနှင့် ရတနာပုံ ဆိုက်လာသောသောကြောင့် ထမင်းစားရန်ပင် သတိ မရတော့ပေ။ အထည်များကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ပါးစပ် ကလည်း တဖွဲ့ ဝမ်းသာစကား ပြောနေတော့သည်။ နောက်မှ နှင်းနုက ထမင်းစားရန်ပြော၍ လက်ဆေးပြီး ဝင်စားလိုက်၏။

ဆည်းဆာရောင်သည် လောကဓာတ်အား ညိုရောင် ချယ်မှုန်းနေ၏။

အိပ်တန်းရှိရာသို့ တဖွဲ့ တပ်ချီ၍ အအုပ်လိုက်၊ အသင်း လိုက် တစ်ညတစ်ညတည်း ပျံသန်းနေကြသော ကျေးငှက်တို့သည် ကောင်းကင်ယံတွင် တည်ညံ့ အသံပေးနေကြလေသည်။ ထက် ကောင်းကင် တစ်ခွင်လုံးသည်လည်း ကြည်လင်ခြင်းမရှိ၊ မြူခြင်းတွေ ဆိုင်းနေသောကြောင့် မိုင်းညိုညိုဖြစ်နေ၏။

ဘဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်ဆီမှ စိတ်လိုက်မာန်လိုက် အော်ဟစ်ကြွေးကြော် နေကြသော ဥဩသံကိုလည်း နားခံမငြီး ရှိနေဘိတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် နှင်းနုသည် သူတို့အိမ်ခလောက် ဆွဲကလေးတွင် သိကာ အိပ်တန်းတက် ကျေးငှက်အုပ်ကြီးများကို ကြည့်လျက် သူ့စိတ်ကို လေဗွေလွင့်နေသည်။ နှင်းဥကား ထမင်းစားပြီးကတည်းက ပျောက် သွား၏။ မှတ်ထူးမှာ သူ့အနားတွင် ထိုင်၍ အောင်စိုး၏ အကြောင်းကို ဖောင်ဖွဲ့နေလေသည်။ ပေသီးမှာ လျှောက်ဆော့ နေ၏။ နှင်းနုသည် မှတ်ထူးပြောသမျှစကားတို့ကို စိတ်ဝင်စား ခဲ့တစ်ချက် မဝင်စားချီတစ်ချက်နှင့် အောင်စိုးကို ဧည့်ဝတ် ကျပွန်စွာ ဧည့်ခံလိုက်ခြင်းအတွက် နှစ်သက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေ တော့လေသည်။

“အစ်မရေ... အစ်မ”

“ဘာလို့... မှတ်ထူး”

မှတ်ထူးမှာ သူ့ပြောသမျှစကားတို့ကို စိတ်မဝင်စားသလို ဖြစ်နေသော နှင်းနုအား ဖောက်၍ အရေးတကြီး ခေါ်လိုက်ရာ နှင်းနုမှာ သူ့အတွေး သူ့အာရုံများကိုဖြတ်၍ ပြန်ထူးလိုက်ရသည်။

“ကျုပ်တို့ကျောင်းက အောင်ရနှင့် စိန်ထွန်းတို့ကို ဦးကျော်စွာက ရှင်ပြုပေးမှာတဲ့ အစ်မရဲ့”

“အိုကွယ်... ဦးကျော်စွာက ပစ္စည်းရှိလို့ သူများသား သမီးကိုယူပြီး ရှင်ပြုတဲ့ဟာ၊ တို့မှာ ထမင်းစားရုံမှ အနိုင်နိုင် ဖြစ်နေတာ မင်းကအားကျလို့လား”

“အားကျတာပဲ အစ်မရယ်၊ ကျုပ်က ကိုရင်သိပ်ဖြစ်ချင်နေတဲ့ဟာ”

“ကိုရင် သိပ်ဖြစ်ချင်နေပေမယ့် မတတ်နိုင်သေးဘူးကွယ်၊ ရှေ့နှစ်ခါမှ

ပြတာပ”

နှင်းနုသည် စိုရာမှ ခြောက်သလို ကြည်နူးရာမှ ရင်ဆို့ စရာသို့ပြန်ရောက်လာလေသည်။ ဩော်... အဖေ-အမေ အဖေ သာဓိရင် မှတ်ထူး သလိုပူစာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်နိုင်တဲ့နည်းနဲ့ ရှင်ပြုပေးမှာပဲ။ အခုတော့ ငါ့မှာ မိန်းမသား စားရုံမှအနိုင်နိုင် ဖြစ်တော့ ဘယ်နှယ်မှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ နှင်းနုသည် မျက်လုံးမှ မျက်ရည် စို့လာရှာတော့သည်။ မှတ်ထူးမှာ ကျေနပ်ပုံမရ ထ၍ သွားတော့၏။ နှင်းနု၏ကြည်နူးမှုများသည် သူ့အား စွန့်ခွာ သွားကြ၏။ လူ့လောကကြီးသည် သူ့အဖို့ ခြောက်သွေ့ပြီးငွေ ဖွယ်ကြီး ဖြစ်လာပြန်တော့သည်။ ဩော်-လောက-လောက အဆင် မပြေတဲ့ လောက။ နှင်းနုလည်း ပါးစပ်က အသံထွက်အောင် ခပ်တိုးတိုးညည်းလိုက်မိရှာသည်။

အချိန်သည် မှောင်စပြုခဲ့ပြီး၊ နှင်းနုလည်း ရေနံဆီမီးခွက် ကလေးကိုထွန်းလိုက်၏။ နှင်းဥမှာ ထိုအချိန်တိုင်မှ ပြန်လာသည်။ နှင်းနုက “ဘယ်သွားတာလဲ နှင်းဥ”ဟု မေးလိုက်သည်။ “မစိန်ရင်တို့ အိမ်ကိုသွားတာပါ အစ်မရဲ့”ဟု နှင်းဥက ပြန်ပြောလိုက်သည်။ နှင်းနုသည် နှင်းဥက စိန်ရင်တို့အိမ်သွားကြောင်း ပြောသဖြင့် သဘောမကျသလိုဖြစ်လာသည်။

“ညည်းအသက် ညည်းအရွယ်ဟာ အချိန်မရှိ အချိန်ရှိ လျှောက်လည်ဖို့ မစော်တော့ဘူး နှင်းဥရဲ့။ သွားတာ လာတာလဲ အချိန်ကြည့်ပြီး သတိနဲ့သွားလာဖို့ တော်နေပြီ”

နှင်းနု၏ဆုံးမစကားကို နှင်းဥသဘောမကျပေ။ သို့သော် ဘာမျှပြန်၍မပြော မျက်နှာကို ဣခြားလွဲ၍ နှုတ်ခမ်းစုသွားတော့ သည်။

“ညည်းငါပြောတာ သဘောမကျလို့ နှုတ်ခမ်းစုနေတာ လား။ ညည်းကို ငါပြောရပေမယ့် ဝတ္တရားရှိလို့ ပြောနေတာအော့။ ငါက ညည်းထက် အကြီးဆိုတော့ အမြင်မတော်တာရှိရင် ပြောရမှာပဲ။ ဒီလိုမှညည်းကို ငါမပြောရင် ညည်းကိုဘယ်သူက လာပြောရအုံးမှာလဲ။ တို့မှာ သူများလိုမိဘမောင်ဘွားနဲ့ နေရတာ မဟုတ်ဘူး။ မိဘမောင်ဘွား မျက်နှာမရှိတဲ့ လူဆိုတာ နည်းနည်း ကလေးအပြစ်ပေမယ့် အများကြီးဖြစ်အောင် ပြောတတ်ကြ ဆိုတတ်ကြတယ်။ သူများတွေကိုမတုနဲ့။ သူများတွေမှာ မိဘနဲ့ မောင်နဲ့ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေကြရတာ”

နှင်းနုမှာ တကယ့်လူကြီးသူမ အရင့်အမာကြီးလို သူ့ညီမ သူ့ဆုံးမ၍ နေလေသည်။ နှင်းဥမှာ မည်သို့မျှ ပြန်၍မပြောချေ။ မတုန်မလှုပ်သာ နှုတ်ခမ်းစု၍ မျက်နှာလွှဲနေ၏။ နှင်းနုမှာလည်း စကားကိုအမျှင်မပြတ်ရှည်၍မနေ။ သင့်သလောက် ပြောပြီးနောက် တုံ့ကျိဘာဝေ လုပ်နေလိုက်လေသည်။ သို့သော် သူ့မှာ အငြိမ်မနေ လွင့်ပါး၍ နေပြန်၏။ အပ်သွားရာ အပ်ချည်ပါသလို သူ့အတွေး သူ့အာရုံတို့သည်လည်း စိတ်သွားရာ အမြဲလိုက်၍ နေတော့သည်။

သူ့အာရုံထဲတွင် ဦးလူကျော်၏ကြွေးသည် အရေးကြီးလှ၏။ ထိုကြွေးကို ဤလမကုန်ခင် ဘယ်လိုလုပ်၍ ဆပ်ရမည်မသိပေ။ ထိုကြွေးကို မပေးဆပ်နိုင်ကလည်း ဦးလူကျော်၏လောဘသည် ကွန်ယက်သဖွယ် သူတို့၏ လယ်ကလေးများကို အတင်းဖမ်းအုပ် အစပြုတ်သိမ်းယူပေတော့မည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ရလျှင်လည်း သူတို့အဖို့ တွင် ခံတွင်းနှင့်အစာ ဓမ္မာသောက အငတ်ခံ၍ လူဇာတ်ပြုတ်ရ သည့် ဘဝသို့ လုံးလုံးကျရောက်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။ သူ့မှာ အရေး မကြီး လူကြီးဖြစ်၍ ရေသောက်ပြီး ရေချိုးပါကာ ဗိုက်မောက်၍

သင့်သလို ပြောဖျောက်နိုင်စရာ ရှိသေးသည်။ မှတ်ထူးကလည်း တရှုတ်ရှုတ် ငိုလာတော့မည်။ နှင်းဥကလည်း ကြာရှည်ခံနိုင် တော့မည် မဟုတ်ပေ။

ဤကဲ့သို့ အငတ်မခံနိုင်ကြလျှင်လည်း တစ်နေ့က စိန်ရင် ပြောသလို မောင်သီဟအားသူကိုယ်နှင့် အကြွေးဖလှယ်၍ ပေးအပ်လိုက်ရန် ရှိတော့၏။ သို့သော် ထိုကိစ္စမျိုးကို နှင်းနုမှာစိတ်ကူးမျှရဲရဲမထည့်ဝံ့။ တွေးမိရုံနှင့် ကြက်သီးဖျန်းကာ တစ်ကိုယ်လုံးစိမ့်၍ ချမ်းလာတော့သည်။ အကြံမှာ မလှုပ်သာမယှက်သာ ကျပ်သည်ထက်ကျပ်၍ လာတော့ သည်။ သက်ပြင်း ထစ်ချက် ဟင်းကနဲ ချလိုက်မိလေ၏။

လူ့လောက၏ ဖြစ်ပျက် ပြောင်းလဲမှုတို့သည် ဝေးလံလှ သော ကန္တာရခရီးလမ်းကို ဆုံးခန်းမရောက်မချင်း သွားရသည်နှင့် တူလေသည်။ ဝေးလံလှသော ကန္တာရခရီးလမ်းတို့သည် တစ်ခါ တစ်ခါ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်း ပင်ပန်းတကြီးနှင့် ချွေးသီး ချွေးပေါက်များကျအောင် ဒုက္ခကြီးစွာခံ၍ သွားရ၏။ အထက်နှင့် အောက် တလှုပ်လှုပ်အရှိန်ဟပ်ကာ မတ်တတ်မှပစ်လဲ စန့်ကနဲ သေပွဲဝင်ရတော့မလောက် တောက်လောင်ပူပြင်း ညှာတာခြင်း မရှိသော နေ၏ ဒဏ်ကိုလည်းခံကြရ၏။ ထိုဆင်းရဲမှုမျိုးနှင့် တွေ့ရသည့်အခါ ခရီးလမ်းကိုစိတ်နာပြီး သွားလိုရာအရောက် ပေါက်မြောက်အောင် မကြိုးစားနိုင်သောလူများလည်း ရှိကြသည်။

တစ်ခါတစ်ခါမှာမူကား ပြန်ပြန်သာယာ ညီညာဖြူဖြောင့် ပင်ပန်းမှု လွင့်ပျောက်စရာဖြစ်သည့် လမ်းချောလမ်းညက်ကလေး များကို တွေ့တတ်သည်။ ထိုနေရာမျိုး၌ လမ်းဘေးနှစ်ဖက်မှ ကိုင်းခက်ပြန့်မိုး အပူရောင်တပြောက်မထိုးသာအောင် အေးမြသော အရိပ်အာဝါသများကိုဆောင်သည့် မြရောင်စိမ်းစို ပင်မျိုးစုံတို့၏

အေးရိပ်ကို ခိုရသည့်အခါ ခိုရ၏။ ထိုကြည်နူးမှုမျိုးသည် ခရီးသွား အား ပန်းအားပြေကာ သက်သာရာပြုလျက် ခရီးကိုဆက်ချင်စရာ အားပေးတတ်လေသည်။

ထို့အတူပင်- လောက၏ ဖြစ်ပျက်မှုတို့သည် တစ်ခါတစ်ခါ ပူပြင်းကြမ်းတမ်းလှသော ခရီးလမ်းနှင့်တူသည့် စိတ်ပန်း-လူနွမ်း- ပင်ပန်းတကြီး ဖြစ်ပွယ်သော၊ ပူစရာ ဆွေးစရာ ဆင်ရဲမှုတကာတို့နှင့် တွေ့ထိတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါ၌လည်း အေးမြသာယာ ညီညာ သော ခရီးလမ်းကို သွားဘိသကဲ့သို့ နှစ်သိမ့်ကြည်နူးအာရုံကို တလှုပ်လှုပ် ခုန်မြူးစေသည့် သာယာမှုအမျိုးမျိုးတို့နှင့် တွေ့တတ် သည်။ နှင်းနုမှာကား လူ့လောက ခရီးသွားပင် မဟုတ်လော။

သူသည် လူ့လောက ခရီးသွားပင်ဖြစ်တိ၏။ သူ့အဖို့တွင် တွေ့ကြုံခံစားရခြင်းဖြစ်သော၊ တစ်ခါခါ ကြည်နူးသာယာမှု၊ တစ်ခါခါ တောက်လောင်ပူပြင်း ဆင်းရဲခြင်း ခံစားမှုတို့ကို ရှောင်ကွင်းလို၍ ရမည်မဟုတ်ပေ။ တစ်ခုခုနှင့် အမြဲတွေ့နေရမည် ဖြစ်လေသည်။ အဘယ်ပုံ ရှောင်ကွင်း၍မျှ ရမည်မဟုတ်။ ဒုက္ခမတွေ့လျှင်-သူ့ခ သုခမတွေ့လျှင် ဒုက္ခသာ တစ်ခုခုဖြစ်နေရပေမည်။ ယခုကား- သူ့အဖို့ဒုက္ခနှင့်သာ တွေ့နေရလေပြီ။

အခန်း (၉)

တစ်နေ့တွင်ကား၊ နှင်းနုတို့အိမ်ရှေ့သို့ ပြုပြုခန့်ခန့်နှင့် လူရည်သန့်ကြီးတစ်ယောက်-မြင်းညိုကြီးစီး၍ ရောက်လာလေသည်။ ထိုလူကြီးမှာ အသက် ၅၀ခန့်မျှရှိမည် ထင်ရသော်လည်း အတော်နုရေ ဖတ်ရေနှင့် ဝတ်ကောင်းစားကောင်းများကို ဝတ်ထားသောကြောင့်၊ ဖြန်းခနဲအားဖြင့် အသက် ၄၀-လောက်ပင် ထင်ရသည်။ လက်ယာဘက် ချွံစောင်းပေါ်တွင် လက်သီးဆုပ်သာသာခန့် ရှိသော သျှောင်တစောင်းကြီးကို ထုံး၍၊ ကြက်ဥနှစ်ရောင် ပုဝါပါးပါးကလေးကို ခါးပန်းသပ် ပေါင်းကာ၊ ခေါင်းပေါင်းစ ခပ်ပါးပါးချထားသဖြင့်လည်း သူ့ရုပ် သူ့ရည် သူ့ပုံပန်းနှင့် အတော်ကျက်သရေ ရှိလှ၏။ ခါးတွင်လည်း အညိုရောင်-ထားဝယ်လုံချည် ကျူထရဲကွက်နှင့် မီးခိုးရောင် သက္ကလပ် အပေါ်အင်္ကျီများကို ဝတ်ထားသည်။

ထိုလူကြီးသည်-မြင်းပေါ်က အောက်သို့ မဆင်း နှင်းနုတို့အိမ်ရှေ့တည့်တည့်တွင်ရပ်ကာ “ဟေ့... ဒီအိမ်ကကလေးမများ ဘယ်သွားကြတုန်း” ဟု အောင်မြင်သော အသံကြီးနှင့် မေးလိုက်လေသည်။ နှင်းနုမှာ ရက်ကန်းစင်တွင် ရက်ကန်းရက်နေရာက အလန့်ထကြားနှင့် ထွက်၍လာခဲ့ရသည်။ ထိုလူကြီးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခေါင်းနုပန်းကြီး၍ လာမိသည်။ အကြောင်းမှာ- ထိုလူကြီးသည် အခြားမဟုတ်၊ လင့်စင်ကုန်းက မောင်သီဟ၏ ဖခင် ဦးလူကျော်ဆိုသူ လူချမ်းသာကြီးဖြစ်၍ နေသောကြောင့်တည်း။

“ဟေ့... မင်းတို့ ပေးစရာရှိတဲ့ ကြွေးကလေးများ မဆပ်တော့ဘူးလို့ စိတ်ကူးနေကြသလား။ ငါကတော့ မင်းတို့ကို မိဘမရှိဘာမရှိနှင့်မို့ အသာချော့ပြီ။ ဒီလောက် ဒုက္ခခံ တောင်းနေတာ၊ တခြားလူများသာဆိုရင်ဖြင့် ကြာလှပြီ၊ ရှိတာကလေးကို ဝရမ်းနဲ့ သိမ်းလို့”

နှင်းနုမှာ ဘာမျှ ရုတ်တရက် ပြန်မပြောနိုင်။ အကြောင်သား တွေ့၍သာ ကြည့်နေမိ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ထူပူလှုပ်ရှားရင်တစ်ခုလုံး လှိုင်းကစားသလို ဖြစ်လာတော့လေသည်။

“အခု... ငါလာခဲ့တာဟာ၊ နောက်ဆုံးလာခြင်းပဲ၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ဒီလိုမနေနိုင်တော့ဘူး။ ရှိတဲ့ လယ်ကလေးများကို အပ်ရင်အပ်၊ မအပ်ရင် ထုံးစံအတိုင်း လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ကို သနားတဲ့အတွက် နောက်ကို တစ်လထပ်ပြီး ရက်ချိန်းပေးခဲ့အုံးမယ်။ အဲဒီ တစ်လအတွင်းမှ မပေးရင်တော့ဖြင့် မညာနိုင်ဘူး။ ဒါ နောက်ဆုံး သတိပေးခြင်းပဲ”

ဦးလူကျော်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မြင်းဇက်ကြီးကို ဆွဲ၍ ဆောင့်လိုက်ခါ၊ ချာကနဲလှည့်၍ ကြွားကြွား-ကြွားကြွားနှင့် သွက်သွားတော့လေသည်။ နှင်းနုမှာ ထိုလူကြီးအား အတန်ကြာအောင် ငေးတွေ့၍ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ရာမှ ဩော်... ဦးလူကျော်-ဦးလူကျော်၊ တို့ကိုသနားလို့တဲ့၊ မသနားများ မသနားရင် ဘယ်အထိ ခြောက်စရာကောင်းမလဲ မသိဘူးဟု တုထိတ်ထိတ်နှင့် ဆွေးနေမိရစ်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အချိန်များသည် တပေါင်းမှ တန်ခူးသို့ ကူးခဲ့၏။ ထိုအချိန်ကား၊ အောင်စိုး၏ ဩဇာအာဏာများသည် တဖြည်းဖြည်း လွှမ်းမိုးစပြုနေ၏။ အကြောင်းမှာ စပါးစုပေါင်းရေး အသင်းပိုင် စပါးစည်ကြီးတစ်လုံးလည်း ဆောက်လုပ်ပြီးလေပြီ။ စပါးတွေလည်း တစ်ဦးလျှင် ၁၀ တင်းစီ ထည့်ကြရ၏။ ထိုအထဲတွင် အောင်စိုးက စပါးတစ်တောင်ဝယ်၍ ထည့်လိုက်သေးသည်။ စာသင်ကျောင်းကြီးသည်လည်း ရွာလယ်မြေကွက်လပ်ကြီးတွင် ဆောက်၍ ဦးစီးလှဖြစ်နေ၏။ စာကြည့်တိုက်လည်း ဖွင့်လှစ်ပြီးခဲ့ပြီ။

ထိုကြားထဲတွင်လည်း အောင်စိုးမှာ ရွာတွင် နားနေသည်ဟု မရှိပေ။ အကြောင်းမှာ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ရွာစဉ်များကို အနံ့လိုက်၍ ဟောပြောပွဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ စာကြည့်တိုက်နှင့် စပါးစုပေါင်းရေးအသင်းများ တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ခြင်းဖြင့် မအားရအောင် ရှိနေတော့သည်။ လူတိုင်းကလည်း ကြည်ညိုလေးစားမေတ္တာထားကြကာ၊ အတော်ရှိသေကောင်းခိုင်းနေကြ၏။ သို့သော် ကံကြီးစုရွာသဂြိုဟ်ဆရာ ဦးနောက်တိုး၊ ဘုရားတကာ ဦးကျော်စွာတို့ နှစ်ယောက်နှင့် လင့်စင်ကုန်းရွာမှ ဦးလူကျော်တို့ကမူကား အောင်စိုးကို အသိအမှတ်မပြုကြပေ။

“အလကား... ရန်ကုန်ဆီမှာ ဘာမှ အကြံဉာဏ် ထုတ်မရလို့ သက်သက် တို့တောသူ တောင်သားတွေကို လူနိုး၊ လူအတွေ့ပဲ၊ ငါယုံလောင်အောင်လိုပဲပြီး၊ သူတို့ဆီကပစ္စည်းတွေ ချူယူရရင် ငါတစ်သက်လုံး ချမ်းသာနိုင်တယ်ဆိုတဲ့အကြံနဲ့ လာတဲ့အကောင်ကွ၊ မင်းတို့မယုံရင်ကြည့်နေ၊ တစ်နေ့နေ့ ဆော်သွားလိမ့်မယ် သိလား”ဟု ပင် တစ်ဖက်ကနေ၍ သတင်းလွင့်နေကြသေး၏။ သို့သော် ရွာသူရွာသားနှင့် နယ်သူနယ်သားများမှာ စိတ်မပျက်ကြ။ အောင်စိုးကိုသာ အားထားရာ အောင်စိုးကိုသာ ကြည်ညိုရာဟု ထင်နေကြတော့သည်။

ထိုအချိန်၌ပင် အချို့လူများဆီမှ သိုးသိုးသန်သန်နှင့် မရေမရာ စကားတစ်ခု ကြားနေရပြန်၏။ ထိုစကားမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ ဦးကျော်စွာ၏သမီး အေးရင်သည် အောင်စိုးကို နှစ်သက်စွဲလမ်းနေသဖြင့် သူ့ကစ၍ လူများမသိအောင် ခေါ်လိုက် မေးလိုက် အသိမိတ်ဆွေပွဲလိုက် လုပ်နေခဲ့ရာမှ၊ ယခုအခါတွင် အောင်စိုးကလည်း သူ့အပေါ်သို့ မေတ္တာပြန်၍ ယိုင်နေသလိုလို ဆိုသော

သတင်းစကားပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသတင်းမှာ အခြား သူများအဖို့ မည်သို့မျှ ထိခိုက်စရာ ဖစ်မည် မဟုတ်သော်လည်း၊ နှင်းနုအဖို့မှာမူ အတော်ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ခြား၍ သဝင်တိုစိတ်များ ပွားများလာမိသည်။ မခံချင်စိတ်နှင့် ဒေါသဖြစ်ကာ၊ မနာလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

ထိုအထဲမှ “ဟယ်... သူတို့ဟာ သူတို့ချစ်နေရုံ မကလို့ အခုပဲညားလို့ သွားကြ သွားကြ၊ ငါနဲ့ဘာပတ်သက်လို့လဲ၊ ငါ့ဟာငါ အနေသာကြီးဟာ၊ ဘာဆိုလို့ ငါကကြားထဲကဝင်ပြီး တွန့်တိုနေရမှာလဲ”ဟု တစ်ခါတစ်ခါ သူ့စိတ်ကို သူပြန်၍ ဆုံးမမိသော်လည်း အောင်စိုး၏အပေါ်၌ ငြိတွယ်ရစ်ပတ် အံ့ပုန်းဓာတ် ကူးစက်နေခဲ့သော သတ္တလမ်းစိတ်သည် ဦးကနင်း ပဲ့ထောင် ပဲ့ကနင်း ဦးကထောင်နှင့် ငြိမ်ဆိမ်အောင် တားဆီး၍မရပဲ ရှိနေတော့လေသည်။

ထိုစိတ်များနှင့်ပင်၊ တစ်နေ့တွင် နှင်းနုမှာ ရက်ကန်းရက်နေ၏။ အချိန်မှာ နေ့ဆွမ်း ခေါင်းလောင်းထိုးပြီးချိန် ဖြစ်လေသည်။ မှတ်ထူးသည် သုတ်သီးသုတ်ပြာနှင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့၏။ နှင်းနုမှာ မှတ်ထူးကိုကြည့်၍ ဘယ်သူနဲ့များ ရန်ဖြစ်ပြီးပြန်ပြေး လာရောသလဲဟု စိတ်ပူ၍လာမိသည်။

“ဟဲ့... မှတ်ထူး ဘာကိစ္စ ပြန်လာသလဲ”

“ဘုန်းကြီးက အောင်ရတို့၊ စိန်ထွန်းတို့ ရှင်ပြုတော့ ဆောင်းရအောင်လို့ လယ်ပေါ်ကျောင်းသွားပြီး ရွှေထီးငှားရမယ်။ အဝတ်လဲစရာရှိရင် သွားလဲချေခိုင်းလို့ လာတာအစ်မရဲ့”

“အိုကွယ်... နေကပူပါတီနဲ့။ ဘယ်သူနဲ့သွားရမှာလဲ”

“ကိုရင်ကြီး ကိုနန္ဒနဲ့သွားရမှာ အစ်မရဲ့”

“ဒါဖြင့် မင်း ဘယ်အဝတ်အစားကို လဲမလို့လဲ”

“ဟဲ့... အစ်ကိုကြီးပေးထားတဲ့ ပိုးလုံချည်နဲ့ အင်္ကျီကို လဲမှာပဲ အစ်မရဲ့”

“ဟဲ့... ဟဲ့... အဲဒီလုံချည်နဲ့ အင်္ကျီတွေကို ဝတ်မသွားနဲ့ နွမ်းကုန်လိမ့်မယ် ပွဲကျမှဝတ်၊ အလှူက ပွဲတောင်ပါသေးတာဟဲ့”

“ဟာ ဟုတ်လားအစ်မ၊ ဘယ်ကပွဲတဲ့လဲ”

“မြို့က ဇာတ်ကြီးတဲ့၊ တစ်ထောင်ကျော်တောင် ပေးခဲ့ရ တယ်လို့ ကြားတယ်၊ အဲဒီပွဲကျမှဝတ်၊ အခုဝတ်မသွားနဲ့”

“နေရာကျလိုက်တာ အစ်မရယ်။ စိန်ထွန်းတို့-အောင်ရ တို့က သိပ်ဟုတ်တာပဲနော်။ သူတို့ရှင်ပြုမှာ ပွဲတွေဘာတွေနဲ့”

မှတ်ထူးသည် အားကျသံကြီးနှင့် ပြောလိုက်ပြီးနောက် “အစ်မရေ-ဒါဖြင့် ကျုပ် ဒီအတိုင်းပဲလိုက်သွားတော့မယ်၊ အဝတ် အစားမလဲတော့ဘူး”ဟု ဆက်ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားတော့၏။ နှင်းနုမှာ မှတ်ထူး ထွက်သွားရာကိုကြည့်၍ နေမိရင်းမှ “ဪ... ဒီကောင်လေးနွယ်၊ ဖိနပ်မပါ ထီးမပါနဲ့နော်၊ နေပူထဲမှာ ဒီအတိုင်း ကြီး မတော်တဆများ ဖျားနာရိနေမှဖြင့်”ဟု စိတ်ပူသလို ပြောလိုက် မိလေသည်။ ထိုနောက် ရက်လက်စ ရက်ကန်းကိုဆက်၍ ရက်နေ လိုက်၏။

သို့သော် သူ့စိတ်များသည် ရက်ကန်းရက်နေရာထဲသို့ မဝင်စား၊ ဦးလူကျော်၏ ကြွေးကိစ္စများနှင့် အောင်စိုး၏ အရေးများ သာ ဆက်လက်တွေးတောနေမိသည်။ အောင်စိုး၏ အရေးသည် အကယ်၍ ကြားသည့်အတိုင်းသာ မှန်ဘိမ္မာ၊ သူ့အဖို့ အတော်ပင် အခက်ကြုံရတော့မည်။ ကြားသည့်အတိုင်းလည်း မှန်စရာက များ၏။ အကြောင်းမှာ အေးရင်ဆိုသူမှာ မျက်နှာကြီး လူချမ်းသာ ဘုရားတကာ ဦးကျော်စွာ၏ ရွှေလိပ်ထားသည့် သမီးဖြစ်၏။ မိဘ၏

အရှိန်အဝါနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးကျယ်ပြီး ခြေမွေး မီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင်ဆိုသည့် စကားလိုဘာမျှ မလုပ်မကိုင်ပဲနှင့် နုနေသူလည်း ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ပင်ကိုယ်ရုပ်ကလည်း ခေသူ မဟုတ်၊ အပျိုရုပ် အပျိုရည် ဆူပြီးနေသည့် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ဖြစ်သ ဖြင့်၊ လူတိုင်းက ချောသည်လှသည်ဟု အမွှမ်းတင်ကြရသူ ဖြစ်လေ သည်။

သို့သော် ထိုအထဲမှ အချို့သောသူများကမူ “အောင်မယ်... အေးရင်ချောတယ်ဆိုပေမယ့်၊ တကယ် သေသေချာချာ ကြည့်ရင် နှင်းနုလောက် မချောပါဘူးကွာ။ နှင်းနုကမှ တကယ်ချောတာပါ။ နှင်းနုသာ သူ့လိုငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေရစမ်းပါလား။ သူ့ထက် အပြတ် အသတ်သာနိုင်တယ်ဟယ်”ဟု ပြောကြ၏။ ထိုစကားမျိုးကို နှင်းနု မကြာမကြာ ကြားရသည်။ ကြားရသော်လည်း သူ့မှာ သွေးမကြီး စိတ်ကြီးမဝင်ခဲ့။ ဪ... သူများ ဘာပြောပြောလေ၊ ငါက အေးရင်ထက်သာနိုင်ရင် ရုပ်ကလေးတစ်ကွက်သာ သာနိုင်တော့ မပ”ဟု သူ့စိတ်ကိုနှိမ်ချပြီး မာနတက်စရာဆို၍ လုံးလုံးသတိမရ ခဲ့ပေ။

တစ်ကယ်တန်းဆိုလျှင်လည်း သူ့မှာ ရုပ်လှသော်လည်း ဂုဏ်မလှပေ။ ဂုဏ်မလှခြင်းသည် ရုပ်လှခြင်း၏တန်ဖိုးကို နှိမ်ချိုး ဖျောက်ဖျက်အညွန့်မထွက်နိုင်အောင် နှိပ်စက်ဖိစီးထားမြဲပင်။ လောကကြီးသည် ဂုဏ်ဝါဒလွှမ်းမိုး ဂုဏ်တန်ခိုးကြီးကျယ်သည့် ဂုဏ် လောကကြီး ဖြစ်ပေသည်။ လူတွေကလည်း ဂုဏ်ဆာ ဂုဏ်ငတ် ဂုဏ်ဟပ်တပ်စွဲတွေချည်း ဖြစ်၏။ ဂုဏ်ကို ထမင်းချက်၊ ဂုဏ်ဟင်း ခွက် မြောက်မြားစွာနှင့် ဂုဏ်ပွဲတော်စာ အမြဲတမ်းတည်နေချင် ကြသည့် ဂုဏ်တောင့်တတော့ချည်းသာများကြသည်။

သို့အတွက် အောင်စိုးသည် သည်တပုတ်ထဲက သည်ပဲသာ ဖြစ်မြဲရာသည်။ ဣသုသာသည်ပဲ မဟုတ်ပါ။ အေးရင်နှင့် ဟိုလိုတဲ့ ဆိုသော သတင်းမျိုးကို ကြားရမည်မဟုတ်ပေ။ ကြားချင်း ကြားရလျှင်၊ နှင်းနုနှင့်သာ ဤလိုတဲ့ဆိုသည့် သတင်းမျိုးကိုသာ ကြားရဖို့ ရှိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အေးရင် ချောသ လောက် နှင်းနုက အလကား ထင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ဤတွက်ကိန်းမှာ နှင်းနုတစ်ယောက်ထဲ၏ တွက်ကိန်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ လူ့လောကတစ်ခုလုံး၏ တွက်ကိန်း နှင့်ဆိုရသော်- အေးရင်မှာ ရုပ်လှ၏။ ပစ္စည်းဥစ္စာကြွယ်ဝ၏။ မိဘ မျက်နှာ ဆွေဂုဏ် မျိုးဂုဏ်နှင့် တင့်တင့်တယ်တယ်ရှိတိ၏။ သို့အတွက် အောင်စိုးကို အေးရင်နှင့်သာ တန်သည် ရာသည်ဟု ကန့်ကွက်သူမရှိ ဆုံးဖြတ်ကြပေမည်။ အဘယ်ကြောင့်နည်း။ လောကကြီးသည် ဂုဏ်ရောင်စုံချယ်မှုန်းပြီး ဂုဏ်ရုပ်လုံးဖော်ထား သည့် ဂုဏ်ပန်းချီကားချုပ်ကြီးဖြစ်၍ နေသောကြောင့်တည်း။

ဤသို့ဖြစ်လျှင် နှင်းနုမှာ အောင်စိုးကိုလည်း အပြစ်မဆို နိုင်။ သူလည်း လောကကြီး၏ ဂုဏ်အငွေ့အသက်နှင့် မကင်းနိုင်သူ ပဲဟု ဖြေရပေတော့မည်။ သို့သော် အောင်စိုးသာ ဤအငွေ့အသက် မျိုးကို နှစ်သက်ဘိသလော၊ မဟုတ်သေး။ နှင်းနု-နှင်းနု... သူလည်း ဂုဏ်ဆာ ဂုဏ်ငတ် စာရင်းတွင် ထိပ်ဆုံးကဲ၍ ပါနေသည်။ သို့သော် သူ့အဖို့ စာရင်းသာ ပါရ၍၊ လူနေမှာ ဂုဏ်ဗလာမဲ့စုတ် စုတ်နဲ့ တဲကုတ်ကဒေဝီ အဖြစ်နှင့်သာ ကြည်နူးခဲ့ရ၏။

ဤနည်းဖြင့် နှင်းနုမှာ သူ့ဟာသူ စဉ်းစားအသိဉာဏ် ကျယ်ပွားပြီး သူ့ဘဝမှာ မသိုးမသန့် မခိုးမခန့်တွေးပြီး ရယ်လိုက် ချင်တော့သည်။ သို့သော် မရယ်နိုင်။ နောက်တစ်ခု ဆက်၍

သူ့ဘဝကျစေးကုန်ကို ကြုံသလို ပေါပေါနှင့် ရောင်းပစ်ချင်စိတ် ပေါက်လာမိပြန်သည်။ ထိုသို့သာ ရောင်းရလျှင် သူ့အဖို့မခက်ခဲ။ လွယ်လွယ်နှင့်ဆွဲပြီး ဝယ်မည့်သူ အဆင်သင့် ရှိလေသည်။ ထိုသူကား အခြားသူမဟုတ် ဦးကျော်လူ၏သားကြီး ဩရသ မောင်သီဟပင် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ဤသို့ ဖြစ်သလိုစွေးနှင့် ရောင်းလိုက်ပြန်က လည်း၊ ကုန်စေးမှာ တန်ဖိုးယုတ်သည်ထက် ယုတ်ပြီး၊ နောက်ဆုံး၌ ရောင်းမလောက်အောင် အလုအယက်ဆွဲဝယ်ခြင်းခံရသည် ကုန်အပေါစားမျိုးဖြစ်မည်ကို တွေးလိုက်မိပြန်သည်။ ဤနည်းသည် လည်း မဟန်သေး။ ပေးစရာရှိသည့် ကြွေးကိစ္စကလည်း ခက်သေး သည်။ မပေးနိုင်က ဘယ်အဖြစ်ရောက်တော့မည်နည်း။ နှင်းနုမှာ ဆက်၍ မတွေးရဲတော့ပေ။

သို့ဖြင့် မိုးချုပ်၍ နေလုံးပျောက်ကာ၊ ညဘက်သို့ရောက်လာ သည်။ မှတ်ထူးသည် ကျောင်းမှပြန်လာကတည်းက ထမင်းမစားနိုင် ဘာမစားနိုင်နှင့် ကိုယ်တွေ့ပူပြီး ဖျားနေတော့သည်။ နှင်းနုနှင့် ပေသီးတို့သည် မပူတတ် မပင်တတ်၍၊ ခလောက်ဆွဲကလေးတွင် ထိုင်ကာ၊ ရွှေယုံနှင့် ရွှေကျား သက်ကယ်ရိပ်သွားသောအကြောင်းကို ပြောနေကြသည်။ နှင်းနုမှာကား မှတ်ထူးအတွက် စိတ်တပူပူနှင့် ကွမ်းရွက်ပြုတ်ရေကလေးကို ဆားကလေးခပ်ပြီး တိုက်နေရသည်။

“မင်း... နေ့လယ်က ဘာမှမဆောင်း ဘာမှမစီးဘဲနဲ့ နေပူကြီးထဲသွားလို့ အပူတွေမိပြီး ဖျားတာမှတ်ထူးရဲ့”

နှင်းနုသည် မှတ်ထူး၏နဖူးကို စမ်းလိုက် ကိုယ်ကို စမ်းလိုက် နှင့် ရှိရင်းက ပြောဆိုနေလေသည်။ မှတ်ထူး၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မီးဟပ်သလို ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေသည်။ နှင်းနုသည် ကွမ်းရွက်

ပြုတ်ရေကိုတိုက်ပြီးနောက်၊ မှတ်သူးအား "အိပ်နေ အိပ်နေ" ဟု ဆိုကာ စောင်ကလေးများအုပ်၍ပေးပြီး ခလောက်ဆွဲကလေး ပေါ်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ သူသည်မည်သူမျှ စကားမပြောချင်၊ ပူပင်စရာတွေသာတွေ့၍ တငေးငေး တိုင်တိုင် ထိုင်နေချင်သလို ရှိနေသည်။ နှင်းဥနှင့်ပေသီးတို့ကိုလည်း အဖက်မလုပ်လို၊ ခလောက် ဆွဲကလေးတွင် ထိုင်၍သာ စကားမဆိုပဲ ရှိနေလေသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် အောင်စိုးသည် အေးရင်နှင့် ထိုလို ဤလို ကြားရသဖြင့် မခံချင်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုမခံချင်သည့် အကြောင်း ကြောင့် သူ့မှာ အကြံတစ်ခုရလာ၏။ ထိုအကြံမှာ အခြားမဟုတ်။ "ငါဝင်၍ သူမယိမ်း၊ သူသိမ်းမှ ငါပါရချေမည်တကား" ဟူသော သီဝလိဒေဝီ၏ စကားကဲ့သို့၊ အောင်စိုး၏စိတ်ထဲတွင် သူ့ကိုသိမ်းချင် စိတ်ပေါက်လာအောင် လုပ်ပြုဖို့ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအကြံသည် သူ့အဖို့ တန်ဖိုးရှိသော အကြံဖြစ်၏။ မောင်သီဟထံ ပေါက်ဈေးနှင့် ရောင်းရန် ကြံမိခြင်းထက် ထိုအကြံက မနှိုင်းယှဉ်သာသော အကြံ ဖြစ်သည်ဟု နှင်းနုမှာ တစ်ယောက်ထဲကန့်ကွက် သူမရှိနှင့် အတည် ပြုလိုက်သည်။

သို့သော် ထိုအကြံမှာ အလုပ်တော်တော်ခက်မည် ဖြစ်လေ သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့လိုအနိုးခံသက်သက်နှင့် အပိုးခံရ မည့်ဗာက်ကို အကွက်မလှသော ညုနည်း၊ ချိတ်နည်း၊ လှည့်နည်း၊ ပတ်နည်းတွေနှင့် သွေးဆောင်ဖျားယောင်း ရေလာကောင်းဖို့ မြောင်းသွယ်ရမည့် အလုပ်မျိုးဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထိုအလုပ်မျိုးကို သူတစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးပေ။ မလုပ်ရသည့် အလုပ်ကို လုပ်ရမည်မှာ သူ့အဖို့ခက်လည်း ခက်၏။ ရှက်သည်၊ ရှက်၏။ သို့ရာတွင် "မှောက်သားကို စားချင်လျှင် မှောက်မှက်မှာမကြည့်ရ" ဆိုသည့်

စကားအတိုင်း ဆင်တစ်ကောင်လုံး လိုချင်မှ ခွန်းဘိုးကို နှော့ရန်မလို ကြိုက် မရှက်-ပိုက်မရှက် လုပ်သော နေရာကျခြင်းမည်။ သို့မှသာ အောင်စိုးသည် သူ့ဖက်ပါစရာ အကြောင်းရှိတော့၏။ သူသည် ခဏမျှတွေ့၍ အကြံတစ် ချက်ပြုလိုက်သည်။ ထိုအကြံကို သူ့အဖို့လုပ်တော့မည်။ နှင်းနုသည် အရင်က နှင်းနုမိုးမဟုတ်တော့။

အခန်း (၁၀)

အချိန်ကုန်၍ အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့ရသော်လည်း တော်တော်နှင့် အိပ်၍မပျော်နိုင်၊ မှတ်ထူး၏ တည်းညီးညာညာနှင့် ကိုယ်တွေ့ခြစ်ခြစ် တောက်ပူပြီး ဖျားနေသည့်အရေးကတစ်ဖက်။ အောင်စိုးအား မြင်းကမလှုပ်၊ ခုံကလှုပ်ရသည့်အရေးကို တွေးနေရသည်က တစ်ဖက် နှင့် အတော်ညဉ့်နက်မှ အိပ်ပျော်နိုင်တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနံနက်နက်တွင် နှင်းနုမှာ စပါးနှစ်ပြည် ခြင်၍ တောင်းကလေးတစ်ခုနှင့်ထည့်ကာ ရွာထဲရှိ ချင်းသုတ်ရောင်း သော ဒေါ်ပဲလှိုင်တို့ အိမ်ကိုလာခဲ့သည်။

ချင်းသုတ်ကို စပါးနှစ်ပြည်ဖိုး အထုပ်ခိုင်း၏။ ချင်းသုတ် သည် ဒေါ်ပဲလှိုင်သည် နှင်းနုအလိုရှိသလို ငှက်ပျောဖက်နှင့် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ နှင်းနုသည် ချင်းသုတ်ကိုယူ၍ ဦးသာဝတို့ အိမ်လာခဲ့သည်။ အောင်စိုးသည် စင်နဖျင်းကလေးအောက်ရှိ ဥတင်ကြီးပေါ်တွင် စားပွဲခုံခြေတံတိုကလေးကို ရှေ့ချပြီး စာတွေ ထိုင်ရေးနေနှင့်သည်။ နှင်းနုမှာ အောင်စိုးကို မြင်မြင်ချင်း ရှိုးတန်း ရှန့်တန်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဟန်ကနဲ ဖြစ်သွားမိသေးသည်။ နောက်မှ “ဟယ်-ဝက်ဖြစ်တဲ့ဘဝမှာ ချီးကြော်ကိမနေနိုင်တော့ပါဘူး” ဟု စိတ်ကို ရဲရဲကြီးတင်းပြီး အနားသို့ ကပ်လာခဲ့ရသည်။ အောင်စိုးသည် ခြေသံကြား၍ မော်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဪ- ဘယ်နယ့် မနှင်းနုပါလား။ ဘယ်ကလှည့်လာခဲ့ ပါလိမ့်”

အောင်စိုးသည် ပြုံးပြုံးချိုချို မျက်နှာထားနှင့် နှင်းနု၏ နှလုံးသားကို ယားယားကျိကျိဖြစ်အောင်ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။ နောက် ဖောင်တိန်ကိုစားပွဲပေါ်သို့ အသာချ၍ ထားလိုက်သည်။ နှင်းနုမှာ အောင်စိုးက သူ့အားအရေးတပေး ဂရုတစိုက်လုပ်ကာ ဖော်ဖော်ရွေရွေဆီး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ခြင်းအတွက် ဝမ်းသာ၍မဆုံး ဖြစ်မိသည်။ မူမမှန်သောသဘောအဆန်းနှင့် လာခဲ့ခြင်းကြောင့် လည်း သူ့လိပ်ပြာ သူမလုံ ရင်တစ်ခုလုံး တုန်နေမိလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့-မောင်ကြီးနဲ့တွေ့ချင်တဲ့ ကိစ္စကလေးရှိလို့ ဒီကို တမင်လာခဲ့တာပါပဲ”

နှင်းနုသည် မျက်နှာကို ချိုနိုင်သမျှ ချိုအောင်ပြုံး၍ တဖက် သား မက်လုံးရှိလောက်အောင် ချိုချိုအေးအေးကလေး ပြောလိုက် ၏။

“ဪ-ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ထိုင်ပါအုံးလားဗျာ”

နှင်းနုသည် ဦးသာဝတို့ အိမ်သူအိမ်သားများ၏ အရိပ် အချိုကို တချက်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် “ဦးသာဝတို့ အိမ်သား တစ်စုတွေလည်း ဘယ်သွားကုန်သလဲမသိဘူး” ဟု ဆိုရင်း ခုတင်ကြီး ၏ အစွန်းတွင် အောင်စိုးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မကျတကျ နေရာက ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ရွှေလဲ့တစ်ယောက် မီးဖိုထဲမှာ ထမင်းချက်နေတာ ရှိပါ တယ်။ ဦးလေးတို့တစ်တွေကတော့ မနက်က ထင်းတောသွားတဲ့လူ သွားကြ၊ ကျောင်းကို ဆွမ်းပို့သွားတဲ့လူ သွားကြမို့ မရှိဘူး”

နှင်းနုမှာ တမင်လူမရှိသည်ကိုသဘောကျ၍ မေးလိုက်ခါမှ ရွှေလဲ့တစ်ယောက်ထဲသာ မီးဖိုမှာရှိသည်ဟု ကြားလိုက်ရသဖြင့် အကြိုက်တွေ့၍ သွားတော့သည်။ သို့သော် “ထွက်ဆိုလို့သာ

ထွက်ခဲ့ရ ငါဘာကောင်းမှန်းမသိ" ဆိုသည့် ပွဲထဲကစကားလို လာသာလာခဲ့ရ ဘာအကြောင်းကြောင့်ဟု သူ့ဟာသူ အတိအကျ မပြောနိုင်သဖြင့် ကြိတ်၍ပင် ရယ်ချင်မိသည်။ သက်ထဲတွင်ပါလာ သော ချင်းသုတ် အထုပ်ကလေးကိုလည်း ဘယ်လိုပြော၍ ပေးရမည် မသိသဖြင့် ငုံ့၍သာ ကြည့်နေမိလေ၏။

"ဘာအထုပ်ကလေးလဲ မနှင်းနုရဲ့"

"မောင်ကြီးဖို့ ချင်းသုတ်ကလေး ဝယ်လာခဲ့တာပါ။"

မောင်ကြီးတော့ စားမှစားချင်ပါ့မလား မသိဘူး"

နှင်းနုသည် အပေးရခက်နေခိုက်တွင် အောင်စိုးက စမေး လိုက်သဖြင့် ပြောရလွယ်ကူသွားသော ချင်းသုတ်ထုပ်ကလေးကို အောင်စိုးစာရေးသည့် စားပွဲအစွန်းကလေးတွင် လှမ်းတင်လိုက်လေ သည်။

"အို-ဝယ်ကျွေးတဲ့ လူ့တောင် ကျွေးသေးတာ စားမဲ့လူက ဘာဖြစ်လို့ မစားပဲရှိပါ့မလဲ မနှင်းနုရဲ့"

အောင်စိုးသည် တကယ့် အရိုးခံသဘောမျိုးလား။

သို့မဟုတ် အပိုဉာဏ် သဘောမျိုးလား မဆိုနိုင်။ နှင်းနု၏စကားကို လိုက်လျောပြောဆို လိုက်လေသည်။ နှင်းနုမှာ သဘောတွေ့ မနော့ခွေကာ နေအောင်စိုးကို စေ့စေ့ပြန်ကြည့်ပြီး "ဟုတ်မှလဲ ပြောပါ မောင်ကြီးရယ်၊ ချင်းသုတ်ကိုမျက်နှာငယ်လို့ အဖက်မလုပ်ချင်တာကို များ တမင်အရူးဖြစ်အောင် လှိမ့်လိုက်တာလား" ဟု ပြန်မေးလိုက် ချင်၏။ သို့သော် နှင်းနုမှာ စိတ်ထဲရှိသလောက် နှုတ်ကမထွက်ရဲ ရှက်ပြီးကလေး ပြုံး၍သာ မျက်နှာကို လွှဲနေလိုက်ရ၏။

ဒါနဲ့နေပါအုံး၊ မနှင်းနု အခုလာခဲ့တာ ဘာများအကြောင်း ထူးလို့လဲ၊ ကျုပ်လဲ မနှင်းနုတို့အိမ်ကို တစ်နေ့လာလည်မယ် တစ်နေ့ လာလည်မယ်နဲ့။ စိတ်ကသာ ရောက်နိုင်တယ် အလုပ်တွေက များ တော့ လူကိုယ်တိုင် တစ်ခါမှမရောက်နိုင်ဘူး"

ဒါကတော့ မလာချင် ခရီးဝေး၊ လာချင် အနီးကလေးဆို တာ ရှိပါတယ် မောင်ကြီးရယ်။ ကျုပ်တောင် အခုလာခဲ့ရတာ လာချင်တဲ့ ကိစ္စကြောင့် ရောက်လာခဲ့ရတာပဲ"

"ဘာကိစ္စလဲ မနှင်းနု"

နှင်းနုမှာ ဖြုန်းခနဲ အပြေရခက်သွား၏။ နောက်မှ အကြံရ ကာ "တခြားကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး မောင်ကြီးရယ်။ မောင်ကြီး အခုဆောက်နေတဲ့ ကျောင်းကြီးပြီးရင်ကျောင်းဘယ်တော့ဖွင့်မလဲ၊ ကျောင်းဖွင့်ရင် ကျုပ်မောင်ကလေးနှစ်ယောက်ကို မောင်ကြီးဆီမှာ အပ်ချင်တယ် ပြောချင်လို့ပါ" ဟု သင့်သလို စကားလှအောင် ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။

"ဪ... ကျောင်းဖွင့်ဖို့လား။ ကျောင်းဖွင့်ဖို့ကတော့"

မကြာတော့ပါဘူး မနှင်းနုရဲ့။ လက်သမားတွေကလည်း ၃-၄ ရက် လောက်လုပ်ရင် ပြီးတော့မယ်ပြောပါတယ်။ ပြီးရင် ဆယ်ရက် ကိုးရက်အတွင်းမှာ ချက်ချင်းဖွင့်မှာပါပဲ။ ပြီးတော့ ကျောင်းဖွင့်ပြီးရင် ကလေးတွေအဖို့တင်မကပါဘူး။ ညဘက် ညဘက်မှာ မနှင်းနုတို့လို အမျိုးသမီးကလေးတွေရယ်၊ အမျိုးသားလူငယ်ကလေးတွေရယ်ကို တကယ့်လောက ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးဖြစ်တဲ့ "လူရေးလူရာ" ဝါဒ ဆိုတာကို သင်တန်းဖွင့်မယ်လို့ ကြံပါသေးတယ်။ မနှင်းနုတို့လည်း သင်တန်းကို တက်ဖြစ်အောင် တက်ကြပါနော်"

အောင်စိုး၏မျက်လုံးသည် နှင်းနုအား ထူးထူးခြားခြား ကြည့်ရင်းက တစ်လုံးချင်းနှင့် စိတ်ပါလက်ပါ ပြောဆိုလိုက်လေသည်။ နှင်းနုမှာ အောင်စိုး၏ ကြည့်ဒဏ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ချောက်ချား သွေးသားတွေ ကစားလာတော့ရာ မျက်လုံးချင်း ကြာကြာမဆိုင်ပုံပဲ ငုံ့၍သာနေလိုက်ရသည်။ ဘာစကားကိုပြန်ပြောရမည်လည်းမသိတော့။ အောင်စိုးပြောလိုက်သည့်စကားတွေသာ နားအရသာခံနေမိတော့၏။ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူး တစ်ကိုယ်လုံး ထုံအောင် ပီတိတွေမြူး၍လည်းလာမိ၏။ အကြောင်းမှာ “မနှင်းနု တို့လို အမျိုးသမီးကလေးတွေရယ်” ဟူသော ကဏ္ဍသုခ စကားကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသင်တန်းကို မိမိတက်ဖြစ်အောင် ‘တက်မည်ဟုလည်း ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သို့သော် “ဪ- ငါ့ကို သူများတွေနဲ့ ရောမယ့် အစား တစ်ယောက်ထဲများ သီးခြားပြီး နှစ်ကိုယ်ကြား နီးနီးကပ်ကပ် သင်ပေးမယ်ဆိုရင် သာကောင်းမှာပဲ” ဟု တောင့်တစိတ်များပေါက်၍ လာမိသည်။ သို့ဖြင့် အတန်ကြာတွေးနေပြီး နောက်မှ . . .

“ဟုတ်ကဲ့ မောင်ကြီးက သင်ပြပေးမယ်ဆိုရင် တက်ပါ့မယ် မောင်ကြီးရယ်” ဟု အောင်စိုးအား မျက်လုံးကလေး ဧွေတဧွေနှင့် ကြည့်ပြီး သွားပေါ်အောင်မြူး၍ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ အောင်စိုးမှာ အတော်ကြည်နူးသွားပုံရ၏။ ထို့နောက် ချင်းသုတ်အထုပ်ကလေးကိုဖြေကာ လက်နှင့် အသာအယာနယ်ရင်း “စေတနာရှိလို့ ကျွေးတာတော့ စေတနာရှင်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ ရွှေ့မှာပဲစားရတော့မှာပဲ” ဟု နှင်းနုကို မထိတထိဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သည်။

နှင်းနုမှာ အတော်သဘောကျသွား၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူ၍လည်းလာတော့သည်။ အိမ်က လာခဲ့စဉ်က သူ့ကို ငါဘယ်လို မက်အောင်ပြောလိုက်မည်။ ဘယ်လိုမျက်စိကျအောင် ချိတ်လိုက်မည်။ ဘယ်လိုခွဲအောင် ညှုလိုက်မည်ဟု ကြံစည်သမျှလည်း ဘယ်ဆီလွင့်ပျောက် ကုန်ကြသည်မသိ ပြန်ပြောရန်စကား မရှိတော့သလို ရင်တဖိုဖို၊ ကြက်သီးတဖျန်းဖျန်းနှင့် ကြောင်အနီးအနားဖြစ်၍ နေတော့သည်။

“တယ်ကောင်းတဲ့ ချင်းသုတ်ဗျာ။ ကျွေးတဲ့လူရဲ့ စေတနာကပဲ ကောင်းလို့လား၊ ချင်းသုတ်ကပဲ ကောင်းလို့လားတော့ မသိဘူး”

အောင်စိုးသည် ချင်းသုတ်ကိုယူ၍ စားရင်းကပြောလိုက်ပြန်သည်။ နှင်းနုမှာ နားထောင်းရင်က ပြုံးပြီး ငုံ့နေလိုက်ရ၏။ ထိုအခိုက်တွင် အိမ်၏အနောက်ဘက် မီးဖိုထဲဆီမှ ရွှေလဲ့ထွက်ခဲ့သည်။

“ဪ နှင်းနုပါလား။ ငါ့ဘယ်သူများလဲလို့ မီးဖိုထဲကတော့ စကားပြောသံအကြားသား၊ ငါကထမင်းအိုး ငဲ့ရက်တန်းလန်းမို့ ထွက်မကြည့်မိဘူး”

ရွှေလဲ့သည် ပြောရင်းဆိုရင်း အနားသို့ရောက်လာသည်။ နှင်းနုမှာ အိမ်ခြေမပျက်အောင် မျက်နှာပိုးသေသေထား၍ “အေးကျောင်းဖွင့်ရင် မှတ်ထူးနဲ့ပေသီးကို ထားချင်လို့ ကျောင်းဘယ်တော့ဖွင့်မှာလဲလို့ လာမေးတာ” ဟု အကြောင်းပြလိုက်ရသည်။ ထိုနောက် ရွှေလဲ့နှင့်အတန်ကြာ စကားပြော၍ နေရ၏။ ပြီးမှ အောင်စိုးကိုရော ရွှေလဲ့ကိုပါ နှုတ်ဆက်ပြီး ထပြန်ခဲ့ရသည်။ လမ်းတွင် သူ့ဟာသူ တွေး၍ ရှက်မိ၏။ ဪ နှင်းနု . . . နှင်းနု၊ သလောက်တောင်များ အရူးအမူး ဖြစ်အောင် လင်လိုချင်ရတယ်နော်” နှင်းနုသည် ဤသို့

သူ့ကိုယ်သူ ကဲ့ရဲ့လှောင်ပြောင် သူများမကြားအောင် စိတ်ထဲက ပြောဆိုမိလေသည်။

အိမ်သို့ရောက်လာသည့်အခါတွင် အောင်စိုးနှင့် တွေ့ခဲ့ရပုံ။ အောင်စိုး ပြောပုံ ဆိုပုံများကို အရသာခံ၍မနေနိုင်။ အကြောင်းမှာ မှတ်ထူးသည် အလူးအလှိမ်ဖြစ်အောင် မချီမဆန် အဖျားတက်နေနှင့် သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ မှတ်ထူးမှာ "အစ်မရေအစ်မရေ" ဟု သူ့ကို တနေနှင့်၏။ သူသည် ရောက်ရောက်ချင်း စိတ်ဒုက္ခလှောင်ချိတ်တွင်းသို့ ပြန်ဆင်းရတော့သည်။ မှတ်ထူးအား "ဘာလဲမောင်လေး ဘာလဲ" ဟု ချီချီသာသာ မေးကာ အနားတွင် ထိုင်၍ ယုယသမှု ပြုနေလိုက် ရ၏။ မှတ်ထူးမှာ အတော်သဲ၍ နေလေသည်။ ဆေးလည်း ဘာဆေးမှ တိုက်စရာမရှိ။ အရှေ့ပိုင်းက ဆေးဆရာ ဦးလူမင်းကို သွားပင့်မှ ဖြစ်တော့မည်။ ဦးလူမင်းကလည်း တစ်ခေါက်လာ ခြေကြွ တစ်ကျပ်ရမှ လိုက်၏။ သို့သော် တစ်ကျပ်ငွေကို သူဖြစ်သလို ကြံဖန်ပေးမည်။ မှတ်ထူးသက်သာရင်ပြီးရော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ သည်။ နှင်းဥကို ဆေးဆရာအိမ်လွှတ်၍ အပင့်ခိုင်းလိုက်သည်။ နှင်းဥလည်း သုတ်သီးသုတ်ပြာနှင့် သွားရှာသည်။

မှတ်ထူးမှာ ရေကို ခဏခဏတောင်း၍ သောက်၏။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း မီးမြှိုက်ထားသလိုရှိတော့သည်။ နှင်းနုမှာ မှတ်ထူးကို စမ်းရင်းစမ်းရင်း စိတ်အပူကြီး ပူလာမိတော့သည်။ တော်တော်ကြာမှ နှင်းဥပြန်ရောက်လာသည်။ ဆေးဆရာ ဦးလူမင်း လည်း တစ်ခါတည်းပါလာ၏။ နှင်းနုသည် နေရာထိုင်ခင်းပေး၍ "ကြည့်ပါအုံး ဦးကြီးမင်းရယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲလို့" ဟု မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် တောင်းပန်ရှာလေတော့သည်။ ဦးလူမင်း သည် ဘာမျှရုတ်တရက် မပြောသေး။ မှတ်ထူး၏ လက်တစ်ဘက်ကို ဆွဲ၍ သွေးစမ်းနေ၏။

နောက်မှ "ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ" ဟု လူမမာ၏ မျက်နှာကို ကြည့်၍ အကဲခတ်ရင်းမေးလိုက်သည်။ "မနေ့ညကမှ ဦးကြီးမင်း ရဲ့" ဟု နှင်းနုက သွက်သွက်လက်လက် ပြန်ပြောလိုက်၏။ "အပူဝင် သွားတယ်၊ နေပူထဲသွားလို့နဲ့တူတယ်" ဟု ဦးလူမင်းက ပြန်ပြောလိုက် ပြန်သည်။ "ဟုတ်တယ် ဦးကြီးမင်းရဲ့၊ နေ့ကပဲ ဘုန်းကြီးကခိုင်းလို့ နေပူကြည့် မှာ ရွှေထီးသွားငှားရတယ် ပြောတယ်။ သွားခါနီး အိမ်ကိုလာလို့ တောင် နေပူလိုက်တာဟယ်။ ဆောင်းစရာမပါ။ စီးစရာမပါနဲ့လို့ ကျုပ်က ပြောလိုက်မိသေးတယ်" ဟု နှင်းနုက ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ ထိုနောက် "ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဆေးတစ်ခွက်တိုက်လိုက်ရင် သက်သာပြီး အိမ်ပျော်သွား လိမ့်မယ်" ဟု ဆိုကာ ဦးလူမင်းသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်ယူလာသော ဆေးပုလင်းများကိုထုတ်၍ ပန်းကန်လုံးကလေးတစ်ခုကိုတောင်းကာ တစ်ခွက် ပျော်တိုက်လေသည်။ နောက်နေခင်းတိုက်ရန် တစ်ခွက် ညအိမ်ရာဝင် တိုက်ရန် တစ်ခွက်ဟု ပြော၍ ဆေးနှစ်ထုပ်ပေးထားခဲ့၏။ နှင်းနုမှာ ခြေကြွ ပေးစရာမရှိ၍ "ဦးကြီးမင်းဆေးဖော်ပို့ အတွက် နေ့လယ်ကျတော့ ကျုပ်လာခဲ့ပါ့မယ်နော်" ဟု တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောလိုက်ရ၏။ ဦးလူမင်းမှာလည်း သိပ်ကျေနပ်လှ သည် မဟုတ်ပဲနှင့် "အေး-အေး မအောက်မေ့ပါဘူးကွယ်" ဟု ဆိုကာ ထ၍ ပြန်သွားလေသည်။

နှင်းနုမှာ သူရက်နေသောယက်ကန်းကို အငှားခိုင်းထားသည့် ဦးတုတ်ပေါအိမ်သို့သွား၍ ငွေငါးကျပ်လောက်ပေးနှင့်ရန် တောင်းပန်ပြီး ဆေးဆရာကို ခြေကြွပူလော်ပို့ အကြံရ၏။ သို့ဖြင့် ထမင်းစားပြီးခိုန်တွင် ဦးတုတ်ပေါအိမ်သို့ သွားပြန်၏။ "ငါ့ဘုမ ကုသိုလ်ကလည်း နည်းလိုက်တာ ဟယ် မနေ့ကတင်ပဲ စပါးဝယ်လိုက်လို့ ကုန်သွားတယ်။ အိမ်မှာ နှစ်ကျပ်ထဲ ရှိတယ်။ ကဲ ဒါပဲ ယူသွားနှင့်အုံး" ဟု ဆို၍ ငွေနှစ်ကျပ်သာပေးလိုက်သည်။ အမှန်မှာ ဦးတုတ်ပေါသည် စားနိုင် သောက်နိုင် ဝေပိုကြေးပိုနှင့် နေသူဖြစ်လေ

သည်။ ဤလိုအကြောင်းကိုစွဲဖို့နှင့်ဆိုလျှင် သူ့လက်ထဲမရှိသည့်တိုင်အောင် အခြားလူတစ်ဦးပင် ဆိုရာမှ နေရာပေးမည်ဆိုကာ ငါးကျပ်တင်မက ငါးဆယ် တစ်ရာပင် အလွယ်နှင့်ရနိုင်သူ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် နှင်းနုမှာ နှစ်ကျပ် ဖြစ်သာ ကျေနပ်ရမည်။ ထိုငွေကလေး နှစ်ကျပ်နှင့်ဦးလူမင်းအား တစ်ကျပ်ပဲ၍ ပူဇော်ခဲ့ပြီး "နက်ဖြန်ခါတစ်ခေါက်ကြွခဲ့ပါအံ့" ဟု ပင့်ထားခဲ့ရ၏။

အခန်း (၁၁)

တိမ်မလိုနှင့်နက်၊ လွမ်းမလိုနှင့်ခက်။ ပျက်မလိုနှင့် တကယ်ဖြစ် ဆိုသည့်စကားလို မှတ်ထူး၏ အဖျားကား ၅ ရက်မျှ ရှိခဲ့သည့် တိုင်အောင် သက်သာခြင်းမရှိခဲ့။ တစ်ရက်ထက် တစ်ရက်သာ တိုး၍ တိုး၍ လာလေသည်။ အစာဆို၍လည်း ဆန်ပြုတ်ကလေးမှ နှစ်စွန်း၊ သုံးစွန်းအထိ ဟုတ်ဟုတ်ညားညား မဝင်တော့ပေ။ နှင်းနုမှာ တစ်ရက်မျှ အနားက မခွာရအောင် အနားတွင် စောင့်ရှောက်နေရ၏။ လာသမျှ လူကြီးသူမများက ဘယ်ဟာကောင်းတယ်။ ဘယ်ဟာကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက် စသည်အားဖြင့် ပြောသမျှတွေကို တိုက်ကျွေးခဲ့ သော်လည်း တစ်နေ့မှ မလဲနန်း။ ရောဂါသာ တစ်နေ့တခြား ကျွမ်း၍ ကျွမ်း၍ လာတော့သည်။

ဆေးဆရာ ဦးလူမင်းအား နေ့တိုင်းလာအောင် သူများဆီက လိုက်၍ ချေးငှားရသောပိုက်ဆံကလေးနှင့် ခြေကြွ ၁ ကျပ် မှန်မှန် ပူဇော်ခဲ့သော်လည်း ဦးလူမင်းဆေးနှင့် မှတ်ထူး၏ ဝေဒနာမှာ တစ်ခွက်မျှ မဆုံစည်းခဲ့ပေ။ မှတ်ထူး အပြင်းအထန် ဖျားနေကြောင်း မှာလည်း တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားနှင့် ကံကြီးစု တစ်ရွာလုံး မသိသူမရှိသလောက် ပေါက်ကြားနေတော့သည်။ ခင်မင်နီးစပ်သူ များလည်း လာ၍မေးကြ၊ မြန်းကြ၏။ နှင်းနုမှာ မျက်နှာညှိုးငယ်စွာနှင့် ဆီး၍ အကူအညီတောင်းမိ၏။ သို့သော် မည်သူ့ထံကမှ မှတ်ထူး၏ ဝေဒနာကို နာလန်ထအောင် တတ်စွမ်းနိုင်သည့် အကူအညီကို မရခဲ့။

ထိုနေ့ကား မှတ်ထူးမှာ အခါတိုင်းနေ့တွေထက် သည်းလျက် ရှိလေသည်။ ထိုနေ့တွင်ပင် မမျှော်လင့်သော လူတစ်ယောက်သည်

အိမ်သို့ရောက်လာ၏။ ထိုသူကား အခြားမဟုတ်။ အောင်စိုးဖြစ်လေသည်။ နှင်းနုမှာ အောင်စိုးကို မြင်လိုက်ရ၍ အားရှိသလိုဖြစ်လာ၏။ မှတ်ထူး၏ ရောဂါပင် ချက်ချင်းပျောက်၍ မတ်တတ်ထ၊ သွားတော့မလို အထင်ရောက်လာမိတော့သည်။ သို့သော် အောင်စိုးသည် သူထင်ထားသလို ဖန်တီးပေးနိုင်သူ မဟုတ်ကြောင်းကို သတိမမူမိပေ။

“ဆရာမခေါ်ဘူးလား။ မနှင်းနုရဲ့”

“ဆရာတော့ ခေါ်တာပဲမောင်ကြီးရယ်။ ရောဂါကိုက မသက်သာလိုပါ”

“ဘယ်ကဆရာလဲ”

“ရွာထဲက ဆရာပါပဲမောင်ကြီးရယ်”

“အို-ဒါဖြင့် ဒီပြင်ဆရာကောင်းကောင်း မရှိတော့ဘူးလားဗျာ”

“ရှိတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တခြားရွာကို သွားခေါ်ရမယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီဆရာက နာမည်အင်မတန်ကြီးတော့ တစ်ခေါက် ၃ ကျပ်လောက် ပေးမှလိုက်တယ် မောင်ကြီးရဲ့”

“အို သုံးကျပ်မကလို့ တစ်ဆယ်ပေးရ ပေးရပေါ့ဗျာ။ သွားခေါ်ပါလား။ ဘာလဲ ကျုပ်နှမများ မတတ်နိုင်လို့လား။ ကျုပ်တာဝန်ထားပါ။ သွားခေါ်မယ့်လူရှိရင် သွားအခေါ် ခိုင်းလိုက်ပါ။ ကျုပ်လဲစောစောက တကယ့်ကိုမသိရဘူး။ ဒီနေ့မနက်မှပဲ မသင်းကြိုင်လာပြောလို့ သိရတယ်”

နှင်းနုမှာ အားတုံ့အားနာဖြစ်၍ လာမိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် သူ့မောင်ပျောက်ကင်းဖို့သာ အာရုံသန်လျက် ရှိနေသည်။ မှတ်ထူးမှာ အောင်စိုးရောက်နေသည်ကိုပင် စကားမပြောနိုင်။ မျက်လုံးကလေး ကလယ်ကလယ်နှင့်သာ ကြည့်၍ နေရာသည်။ အောင်စိုးမှာ အတော်စိတ်ထိခိုက်နေပုံရ၏။ စကားကိုပင် များများ

မပြောပေ။ မှတ်ထူးကိုသာ ကရုဏာကြီးစွာဖြင့် ကြည့်နေလေတော့သည်။ နှင်းနုသည် ခိုင်းစရာလူကို တခဏမျှ တွေ့၍စဉ်းစားလိုက်၏။ အတန်ကြာမှ သူတို့နှင့် ဦးလေးတစ်ဝမ်းကွဲတော်သည့် အိမ်နီးချင်းကိုဘိုးအေးကို သတိရလေသည်။ ချက်ချင်းသွား၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး လွှတ်လိုက်၏။ ကိုဘိုးအေးလည်း အကျိုး လုံချည်များလဲကာ ထွက်၍သွားတော့သည်။ နှင်းနုသည် ချက်ချင်း အိမ်ကိုပြန်လာခဲ့၏။ အောင်စိုးမှာ မပြန်နှင့်သေးပေ။

“ကဲ-ကဲ-ရော-ရော။ ဒီပိုက်ဆံကလေးကို ကလေးဆေးကုဖို့

အတွက် ယူထားလိုက်ဗျာ။ ဆရာကို ဘယ်လောက်ပေးရ၊ ပေးရမနေမြောပါနဲ့။ ပေးပြီးကုပါ။ နောက်ထပ်လိုရင်လည်း အားမနာပါနဲ့ လာပြောပါ။ ကျုပ်အကူအညီပေးဖို့ အသင့်ရှိပါတယ်။”

အောင်စိုးသည် အကျိုးအိတ်ထဲမှ ဆယ်တန်စက္ကူ အခေါက်လိုက်များကို ထုတ်၍ပေးနေသည်။ နှင်းနုမှာ ယူရမလို၊ မယူရမလိုနှင့် ကြောင်၍ကြည့်နေမိသေးသည်။ နောက်မှ “ရောလေ မနှင်းနု ယူပါ။ ကလေးကို ဆေးကုဖို့ပေးတာ”ဟု ထပ်ပြောလိုက်သဖြင့် ဆတ်ဆတ်ခါ တုန်နေသော လက်နှင့် မရတရဲ ယူလိုက်မိတော့သည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်၍သွားသည်မသိ။ တစ်ကိုယ်လုံး ထုံထိုင်း၍ မှိုင်းကနဲ ဖြစ်လာသည်အထိ ဝမ်းသာခြင်းနှင့် အားတက်ခြင်းများဖြစ်လာမိတော့သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း “ငါ့မောင် မသေဘူး။ ငါ့မောင် ပျောက်တော့မယ်။ ငါ့မောင်ကို ကယ်တဲ့လူ တွေ့ပြီ” ဟု အားတက်သရော ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

အတန်ကြာသော် အောင်စိုးသည် သိမ်မွေ့နူးညံ့စွာပြောဆို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွား၏။ နှင်းနုမှာ ထသွားသော အောင်စိုးကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲတွင် ဟာ၍ကျန်ရစ်သည်။ ဝမ်းသာဝမ်းနဲ နှစ်ခုတွဲ၍

မျက်ရည်များလည်း ရစ်ဝဲလာမိသည်။ လူဆိုမှလူ-တကယ့်လူ၊ လူပေါင်းများစွာ လူတကာထဲတွင် တွေ့ခဲ့ကြခဲ့ရုံနှင့်ခဲသော လူထဲကလူ၊ တကယ့်လူတစ်ယောက်ပေတကားဟု အားထားမှီခို၊ အကြည်ညို သဒ္ဓါဖုံးလျက် ဦးသုံးကြိမ်မက သေအထိညွတ်ခဲ့၍၊ ကျွန်ဘဝနှင့် လုပ်ကျွေးသမှုပြုချင့်သည့်စိတ်တွေလည်း အဆီးအတားမရှိ ပေါ်ပေါက် လာတော့သည်။

သို့ဖြင့် အတော်ကြာမှ၊ လက်ထဲက စက္ကူခေါက်ကို ဖြန့်၍ ကြည့်မိသည်။ စက္ကူများမှာ တစ်ချပ်မက ရေရင်း၊ ရေရင်းနှင့် တစ်ချပ်ပြီး တစ်ချပ် ထွက်လာလေသည်။ နောက်ဆုံး ၁၅ ချပ်အထိ ရေတွက်ပြီးမှ ဆုံးတော့သည်။ နှင်းနုတွင် တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်၊ ဤလိုများများစားစား ငွေမျိုးကို အစုလိုက်၊ အထုပ်လိုက် တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ၊ မကိုင်ခဲ့ရဘူးသောကြောင့် “ဪ ပေးသွားလိုက်တာ ကလည်း နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူးနော်။ တစ်ရာငါးဆယ်ကြီး တောင်မှ သူ့မို့ပေးရက်တယ်” ဟု စိတ်ထဲမှ အောက်မေ့ပြီး၊ တဒင်္ဂပဟန်အားဖြင့် တစ်လောကလုံးအား ဝမ်းမြောက်ခြင်း မှောင်ဖုံး၍ သွားတော့၏။

နောက် အတန်ကြာ၍သွားမှ ဘေးနားတွင် တဟင်းဟင်းနှင့် အသံထွက်အောင် ပင်ပန်းတကြီး အသက်ရှူနေသော မှတ်ထူး၏ အသံကို ကြားနိုင်တော့၏။ သို့သော် ပုပန်မှုများသည် တစ်ဝက်လောက် ယုတ်လျော့နေလေသည်။ အကြောင်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် အောင်စိုး၏ အကူအညီကို နတ်မ၊ သလို ရရှိသည့်အတွက် တကယ် နားလည် တတ်ကျွမ်းသော နာမည်ကျော် ဆရာသမားကောင်းကို ခေါ်နိုင်သည့် အခြေသို့ ရောက်လာသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထိုနာမည်ကြီးဆရာနှင့် ကုလိုက်ရလျှင် မှတ်ထူးသည် ချက်ချင်း သက်သာ၍ ကျန်းမာလာတော့မည်ဟု စိတ်အားထက်သန်နေ၏။ သို့အတွက် နှင်းနုမှာ စိတ်သက်သာရာ ရနေတော့သည်။

တော်တော် နေ့လယ်လောက်တွင်ကား၊ ကိုဘိုးအေးသည် ဆရာကိုပင့်၍ လာခဲ့၏။ နှင်းနုမှာ ထိုဆရာကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မှတ်ထူး၏ ဝေဒနာ တစ်ဝက်သက်သာလာသလို ဝမ်းမြောက်မိတော့သည်။ ဆရာမှာ အသက် ၅၀ ကျော်၊ ၆၀ တွင်း ခန့်ဖြစ်၍ တည်ကြည်ခံညား သမာ တို့ ဣန္ဒြေသိက္ခာများနှင့် အတော်ပြည့်စုံလှလေသည်။ ဆရာသည် ထည်ထည်ဝင့်ဝင့်နှင့် ပလွှားသော အသွင်အပြင်များမရှိ။ ပဝါတစ်ပတ်ရစ်ပေါင်းပြီးလျှင် ပင်နီအပေါ်အင်္ကျီနှင့် အဖြူပေါ် အနီကွက်ထောင့်ကြဲကြီး ဖော်၍ ရက်ထားသော လုံချည်အကွက်ကြီးကိုသာ ဝတ်ထားသည်။ နှင်းနုသည် မှတ်ထူး၏ အိပ်ရာဘေးတွင် သင်ဖြူးကလေးခင်း၍ နေရာပေးလိုက် ၏။ ဆရာသည် ရင့်ကျက်သော ဣန္ဒြေနှင့် ခန့်ခန့်ကြီးထိုင်လိုက်ကာ လူမမာကို ခဏမျှ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက် လူမမာ၏ လက်ဆွဲပြီး သွေးစမ်းနေသည်။ အတော်ကြာမှ ညင်သာစွာ ပြန်လွှတ် လိုက်၏။ နှင်းနု၏မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက် ကိုဘိုးအေး၏ မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ နှင်းနုမှာ ရင် တဒိတ်ဒိတ်နှင့် ဆရာပြောလိုက်မည့်စကားကို ငုံ့လင့်စောင့်စား အလောတကြီး ကြားချင်နေ၏။

“ဖြစ်တာ ဘယ်နှစ်ရက်လောက် ရှိသွားပလဲ”

ခန့်ညားတည်ငြိမ် ဣန္ဒြေရရနှင့် မေးလိုက်သော ဆရာကြီး၏ အသံကြောင့် နှင်းနုမှာ ရုတ်တရက် တုန်လှုပ်ဖောက်ပြန် ရင်တစ်ခုလုံး ရောက်ရက်ဆန်ကာ ဘာကိုပြန်၍ ဖြေလိုက်ရမည်မသိ ဖြစ်သွား၏။

“ဟဲ့ နှင်းနု၊ မေးနေတယ်လေ။ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပလဲတဲ့”

ကိုဘိုးအေးက ဝင်ထောက်လိုက်မှ နှင်းနုမှာ စိတ်ကို မနည်းထိန်း၍ “၅ ရက်ရှိပါပြီ” ဟု အသံတုန်တန်နှင့် ပြန်ဖြေလိုက် ရ၏။

“အို ဒါဖြင့် ဘာလို့ဒီနေ့မှ ကျုပ်ကိုလာခေါ်ရသလဲ။
ရောဂါက တော်တော်ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲကျနေပြီ။ မနည်းကို ကုယူမှ
ဖြစ်နိုင်တော့မှာ”

နှင်းနုမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်၍လာတော့သည်။ စိတ်တွေလည်း
လှုပ်ရှားသည်ထက် လှုပ်ရှားကာ၊ အားထားစရာမှ ရှိပါအုံးမလားဟု
စိုးရိမ်လာမိ၏။

“ဒါပေမယ့် အစွမ်းရှိသလောက်တော့ ကြိုးစားပြီး ကုရမှာ
ပလေ။ ကလေးရဲ့ကံက အင်မတန်ကြီးရင်တော့ ချမ်းသာမှာပဲ။
ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုရင်တော့ ကလေးက ငန်းဖောက်နေပြီ။ နှစ်ရက်
လောက်ကများ ကျုပ်နဲ့တွေ့ရရင်တော့ဖြင့် ဘာ ဒီအခြေရောက်ရမလဲ”

ဆရာသည် ပြောရင်းဆိုရင်းနှင့် လူမမာကို ကြည့်လိုက်ပြန်
သည်။ နှင်းနုမှာ ရင်ထဲတွင် တစ်ဆို့၊ ဟစ်လိုသော ငိုလိုက်ချင်တော့
သည်။ သို့သော် စိတ်ကိုတင်း၍ တစ်ဆို့ခြင်းကို မနည်းမျိုသွင်းလိုက်
ရသည်။ ဆရာသည် ရေခဲနွေးကို အမြန်ဆူအောင် တည်ရမည်ဟု
ခိုင်းတော့၏။ နှင်းနုမှာလည်း နှင်းဥကို ရေတစ်ခွက်စာလောက်ထည့်၍
မြန်မြန်မီးထိုးပြီးတည်ရန် တစ်ဆင့်ခိုင်းရသည်။ ဆရာသည် အိတ်ထဲမှ
ဆေးပုလင်းများတို့ ထုတ်နေ၏။

ကိုဘိုးအေးသည် ဆရာကြီးကိုကြည့်၍ “နည်းနည်း ဂရုစိုက်ပြီး
ကယ်ပါအုံးဆရာရယ်။ သူတို့ခမျာတွေက ကလေးတွေဆိုတော့
ဘာလုပ်ရမှန်းမိသိ။ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိမို့ ချို့ယွင်းတာကိုတော့
သည်းခံပါ” ဟု ဝင်ပြီး တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ် စေတနာကတော့ သိကြတဲ့အတိုင်းပါပဲလေ။ ဘယ်
လူနာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ဖြစ်သလို သဘောထားပြီး မရ ရနိုင်တဲ့နည်းနဲ့
ကြိုးစားကုခဲ့တာပါပဲ။ ပိုက်ဆံကြေးငွေရယ်၊ ဘာရယ်ဆိုတာကတော့
သလောက်အရေးမထားပါဘူး။ မရှိတဲ့လူဆိုရင် မရှိသလို။ ရှိတဲ့လူ
ဆိုရင် ရှိသလိုကြည့်ပြီး ကယ်ဆယ်ခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်ပြောတာတ
ကျုပ်ကိုဖြစ်စက လာမခေါ်တဲ့အတွက်သာ ပြောတာပါ”

ဆရာသည် ဆေးပုလင်းထဲမှ ဆေးများကို စက္ကူကလေးများ
ပေါ်သို့ နည်းနည်းစီ-နည်းနည်းစီ လှုပ်၍လှုပ်၍ချရင်း ပြောလိုက်
သည်။ ထို့နောက် ယခုချက်ချင်း တိုက်ရန်အတွက်လည်း ပန်းကန်လုံး
ကလေးတစ်ခုထဲသို့ သွန်ချပြီး ဆေးများစပ်နေ၏။ အတန်ကြာ၍
ရေခဲနွေးရောက်လာသောအခါ ပန်းကန်လုံးကလေးထဲမှ ဆေးများနှင့်
နည်းနည်းစပ်ပြီး လက်ခလယ်နှင့် အတန်ကြာ မွေ၍ လူမမာအား
တိုက်လေသည်။ လူမမာသည် ကိုဘိုးအေးက ပွေ့ထူဖေးမ၍ ပေးလိုက်
သဖြင့် ဆေးကို မသက်မသာ သောက်ရရှာလေသည်။ သို့သော်
သောက်ရင်း၊ ချောင်းဆိုးပြီး ဆေးများသီး၍သွားလေသည်။ နှင်းနုမှာ
ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနှင့် ရင်ထုမနာဖြစ်အောင် ကရုဏာ သက်မိသဖြင့်
ငါပဲ ငါ့မောင်လေးအစား ခံရပါတော့နော်ဟု အောက်မေ့မိလေသည်။

ဆေးများတိုက်၍ ပြီးသွားသောအခါ ဆရာသည် မနက်ဆေး
ညဆေးထုပ်များကိုပေးပြီး ပြန်ရန်နှုတ်ဆက်၏။ နှင်းနုသည် အိတ်ထဲမှ
ဆယ်တန်တစ်ချပ်ကို ကပျာကယာနှိုက်၍ “ဆရာကြီးရယ်၊ နက်ဖြန်
လည်း ကြွခဲ့ပါအုံးနော်။ နေ့တိုင်း ကြွခဲ့ပါဆရာကြီးရဲ့” ဟု ဆို၍
တစ်ဆယ်လုံး ပူဇော်လိုက်လေသည်။ ဆရာကြီးသည် အံ့အားသင့်၍
“ဟဲ့ ကလေးမ နေပေစေ။ နေပေစေ။ မငါးတို့ ဆင်းရဲတာ
ငါသိတယ်။ မပေးနဲ့ ဆရာလာခဲ့မယ်” ဟု ပြော၍ ငြင်း၏။

သို့သော် နှင်းနုသည် အတင်းအိတ်ထဲကိုထည့်၍ ပေးလိုက် သည်။
ဆရာလည်း မငြင်းသော၍ ယူပြီးဆင်းသွား၏။ ကိုဘိုးအေးမှာ
ဆရာကို လိုက်ပို့လေသည်။ နှင်းနုမှာ သူ့မောင်ကလေး ချမ်းသာမှ
ချမ်းသာပါမလားဟု စိတ်အပူကြီး ပူ၍ နေရစ်၏။

အခန်း (၁၂)

နောက်တစ်နေ့ညသည် ကံကြီးစုရွာတစ်ရွာလုံးမှာ ဆိုင်းသံ၊
ဗုံသံ၊ ဗြောသံတို့ဖြင့် တည်ညံ့ဆူပွက် ဂယက်လှိုင်းပွတ်သလို ရှိနေ၏။
အကြောင်းမှာ ထိုနေ့ညသည် ကံကြီးစုရွာနေ ဘုရားတကာ
ဦးကျော်စွာက သူတစ်ပါးရင်၌ဖြစ်သော သားများကို သာသနာတောင်
သွတ်သွင်း ပဗ္ဗဇ္ဇရင်သာမဏေဖြစ်ခြင်းကို ချီးမြှင့်ပေးသည့် အလှူ
မင်္ဂလာပွဲတော်ကြီးအတွက် တစ်ထောင်ကျော်ပေး၍ ငှားလာသော
မြို့က ဇာတ်သဘင်ကြီး စတင်ပြမည့်ပွဲနေ့ အစပထမည ဖြစ်သော
ကြောင့်တည်း။ ရွာသူရွာသား ယောက်ျား-မိန်းမ၊ ကာလသား၊
ကာလသမီးတို့မှစ၍ ကြီးငယ်ပျိုအို ထိုထိုများစွာတို့သည်
ပျော်တပြုံးပြုံးနှင့် အကြည်လုံးဆိုက်နေကြ၏။ အနီးအနားရှိ ရွာများမှ
လည်း လှည်းသံတွေ တည်ညံ့နှင့် ပွဲကြည့်လာကြသည်။

အထူးသဖြင့် ညဦးပိုင်းတွင် အခြားအသံများထက် ပတ်မသံ
ကြီးများသာ တုန်၍တုန်၍သွားအောင် ကြားနေရလေသည်။ ရွာထဲရှိ
ပျိုရွယ်သူတို့သည် စောစောစီးစီးကစ၍ ဇာတ်စင်ရှေ့တွင် နေရာကောင်း
များကို အလှအယက် ဦးနှင့်နေကြသည်။ သက်ကြီးပိုင်းများကလည်း
“မြို့က ဇာတ်ကြီးဆိုရင် ကောင်းမှာပဲဟေ့။ ဒီလိုပွဲကောင်းမျိုးဆိုတာ
ဒို့မှာက လူတွေ အင်မတန်ကြည့်ရခဲတာ။ လက်လွတ်ဖို့ မတော်ဘူး”
ဟု အချင်းချင်း ထင်မြင်ချက်ပေး၍ လူငယ်များနှင့် အားကျမခံပွဲသို့
သွားပြီး စောစောနေရာရအောင် ကြိုးစားနေကြသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်၌ အခြားသူများအဖို့ ပျော်ပွဲနှင့် တွေ့နေကြ
သလောက် နှင်းနုတို့ တစ်အိမ်သားလုံးအဖို့မှာ ငိုပွဲနှင့် တွေ့ရလေစွာသည်။

မှတ်ထူးသည် ထိုည၌ ရောဂါအတော်သည်နေ၏။ ခြေဖျားလက်ဖျားများလည်း အေးစက်၍ နေ၏။ အနားတွင် အားကိုးရာဆို၍ ကိုဘိုးအေးနှင့် ဦးဘိုးထူးတို့သာ စောစောက သွားခေါ်ထားသဖြင့် ရှိကြသည်။ အောင်စိုးမှာ တော်တော်စောစောက ရောက်လာသော်လည်း ပြန်သွား၏။ နှင်နုသည် သူ့မောင်၏ခြေဖျားလက်ဖျားများကို စမ်းလိုက်၊ မျက်ရည် တွေ ရစ်ဝဲ၍ လာလိုက်ဖြင့် အပူမီးလောင်တိုက်ကို အသွင်းခံရသည်နှင့် မခြား ရှိတော့သည်။ မနေ့ကသွား၍ခေါ်သော ဆရာသည်ကား ယနေ့တစ်နေ့လုံး ပေါ်၍မလာတော့ပေ။ ကိုဘိုးအေးကို မေးကြည့်သည့် အခါတွင် “ကဲ-ငါ့တူမ စိတ်ကောင်းကောင်းသာ ထားတော့။ ဆရာတော့ ငါ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောသွားတယ်။ ရောဂါကလွန်ပြီး ကျွမ်းနေပြီတဲ့။ ဒါကြောင့် ငွေတစ်ကျပ်မှာ သုံးမတ်လောက် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဆရာကပေမယ့်လည်း ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးတဲ့။ ဆေးကုန်ရုံသာ ရှိမှာပဲတဲ့ တူမရဲ့” ဟု ပွင့်မြောသံသာ ကြားရတော့သဖြင့် နှင်နုမှာ ရင်ထဲတွင်ဆိုပြီး နေ့ခင်းကစ၍ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် မိတ်ဆက်ပြီး နေခဲ့ရလေသည်။

ထိုညသည် ဆရာပြောသည့်အတိုင်း မှတ်ထူးမှာ ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက်နှင့် အမောဆိုက်၍ နေတော့သည်။ ခေါင်းရင်း လက်ဝဲဘက် ထရံထောင့်မှလည်း တကျွတ်ကျွတ်နှင့် ကျယ်လောင်ပြတ်သွားစွာ စုပ်ထိုးနေသော အိမ်မြှောင်သံများကို ချောက်ချားဖွယ် ကြားနေရ၏။ နှင်နုမှာ “ငါ့မောင်လေး၊ ငါ့မောင်လေး သူများရှင်ပြုအတွက် ရွှေထီးသွားငှားရလို့ နေပူမိပြီးဖြစ်ရတာ သူများကောင်းစားဖို့အတွက်နဲ့ မချိမဆန့်ခံနေရတာ” ဟု မှတ်ထူးကို တစ်မိမိမိကြည့်၍ တလိုက် လိုက် ဝမ်းနည်းချုပ်တီးမရ။ မျက်ရည်အသွယ်သွယ် ဆက်၍ဆက်၍ ကျနေသည်။ နှင်နုမှာလည်း ခလောက်ဆွဲကလေးတွင်သွား၍

နှပ်တရွတ်ရွတ်၊ မျက်ရည် ဟသုတ်သုတ်နှင့် အပူရုပ်ဖမ်းနေ၏။ ပေသီးမှာ နှင်နုအနားတွင်ထိုင်ကာ မှတ်ထူးကိုကြည့်လိုက်၊ နှင်နုကို ကြည့်လိုက်၊ ကိုဘိုးအေးနှင့် ဦးဘိုးထူးတို့ကိုကြည့်လိုက်ဖြင့် မျက်လုံး ချာလည်လိုက်နေ၏။

မှတ်ထူးကား တအင်းအင်းနှင့် အသက်ရှူပုံပြင်းလှ၏။ ညှိုးငယ် ပျော့တော့ သွေးအားတွေ ယုတ်လျော့နေပြီထင်ရသော သူ့မျက်နှာ သည်လည်း မှေးမှိန်မှုန်ဝါး အလင်းအင်အားနည်းလှသည့် ရေနံဆီ မီးခွက်၏ အလင်းရောင်ကြောင့် နံဘေးကကြည့်ရသူများအဖို့ သူ့ အစားသာ လဲ၍ခံလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်စရာ ဖြစ်နေတော့လေ၏။

ဦးဘိုးထူးနှင့် ကိုဘိုးအေးတို့သည် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်ကြည့် နေကြရာမှ “သူ့ကံ၊ ကိုယ့်ကံလို့ အောက်မေ့ပေတော့ တူမရယ်” ဟု စိတ်အားငယ်ဖွယ်စကားများကို ပြောဆိုနေကြသည်။ နှင်နုမှာ ထိုစကားကြောင့် ပို၍ပို၍ ဝမ်းနည်းတုန်လှုပ် အပူရုပ်နှင့် မျက်ရည်ကို အတွင်သုတ်နေရလေ၏။ ထိုအထဲမှ မှတ်ထူးသည် တစ်ချက် တစ်ချက် လူးလိုက်လွန့်လိုက်နှင့် အမောဆိုက်သည်ထက် ပို၍ပို၍ အမောဆိုက်နေရှာတော့သည်။

နှင်နုမှာ မြင်ရတိုင်း မသက်သာ။ လူချင်းသာ လဲလိုက်ချင် တော့၏။ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင်လည်း စောစောကသာ ဆရာကို ပြောင်းခေါ်ရင် ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ တကယ်နားလည်တဲ့ ဆရာကို စောစောမခေါ်နိုင်လို့ ငါ့မောင်လေး သေရတော့မည်ဟု တစ်မိမိမိ တွေး၍တွေး၍ သေးနပ်သောသူတို့ဘဝကို အလိုလို ရွံမုန်းသလို ဖြစ်နေမိလေသည်။

လက်ဘက်ဝဲဘက်ခေါင်းရင်း ထရံထောင့်မှ အိမ်မြှောင်စုပ်ထိုးသံ ကား တကျွတ်ကျွတ်နှင့် ကြာလေကြာလေ ကျယ်လောင်လေ

ဖြစ်လာသည်ဟု ယင်၏။ ပွဲညမှ ဟထိယီနှင့်ယုနေသော ပတ်မင်ကြီး သည်လည်း ကြာလေကြာလေ နှင်းနုရင်ထဲတွင် သိမ့်သိမ့်တုန်သည် ထက်တုန်အောင် ကိုင်လှုပ်နေသလို ရှိပေ၏။ သို့နှင့်အတူ မှတ်ထူး၏ ခြေနှင့်လက်တို့သည် အဖျားမှ အဆစ်အရင်း ဖားတိုင်အောင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အေးစက်ကုန်လေပြီ။ အသက်ရှူသံလည်း တဖြည်းဖြည်း ပျော့၍ပျော့၍ သွားတော့၏။

ထိုအဖြစ်များသည် နှင်းနုအား ကိုယ်ကိုပစ်လွဲ အားကုန်ဆွဲပြီး ငိုလိုက်ချင်စိတ် ပေါက်လာစေသည်။ သို့သော် ငိုလိုက်လျှင် လူမမာအားယုတ်ပြီး ချက်ချင်းဇီဝိန်ပြုတ်အောင် လုပ်လိုက်သလိုဖြစ်မည် မိုး၍ အသံထွက်ပြီး မငိုမိအောင် မနည်းသတိဆောင်နေရလေသည်။

အချိန်မှာ အမှတ်မထင် တရွေ့ရွေ့ကုန်ခန်းခဲ့၏။ ပွဲခင်းဆီမှ တထိထီထုနေသော ပတ်မင်ကြီးအသံကား စောစောကလို ဗလာ အသားလွတ် ထုနေသည့်အသံမျိုးမဟုတ်တော့။ တီးလုံး၊ တီးကွက် နှင့်လိုက်၍ စီးကိုက်ဝါးကိုက်ထုနေသော အသံမျိုးသို့ပြောင်း၍ သွားလေပြီ။ ခေါင်းရင်းထရံထောင့်ကြားမှ တကျွတ်ကျွတ်နှင့် စုပ်ထိုးနေသော အိမ်မြှောင်သံလည်း တိုတ်ဆိတ်ပျောက်ကွယ်သွားမှန်းမသိ။ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် မှတ်ထူးမှာ အသက်ရှူများရပ်၍ သွားတော့ကာ ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ အကုန်လုံးအေးစက်ပြီး ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

နှင်းနုကား ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမည် မသိ။ ရင်ထဲတွင်လည်း ဘာမှမရှိတော့သလို ဖိုကနဲ့ ဟိုက်၍ဟာသွားတော့လေသည်။ ဦးဘိုးထူး နှင့် ကိုဘိုးအေးတို့ကား မှတ်ထူးကို နှင်းနုမမြင်အောင်ကွယ်ပြီး စမ်းသလို နှိပ်သလို လုပ်နေကြ၏။

“သက်သာသွားပြီ၊ သက်သာသွားပြီ။ အမောကလေးလည်း ရပ်သွားတယ်။ အသက်ရှူကလေးလည်း ညင်သာသွားတယ်”

ဦးဘိုးထူးသည် ကိုဘိုးအေးကိုကြည့်၍ စိတ်မပါ လက်မပါနှင့် ပြောပုံမျိုးဖြင့် ပြောနေသည်။ ကိုဘိုးအေးကလည်း “ဟုတ်တယ်။ ဟုတ်တယ်။ အသက်ရှူကလေး မှန်သွားတယ်” ဟု ထောက်ခံလိုက်၏။ သို့သော် နှင်းနုမှာမယုံ။ မယုံသော်လည်း သူ့စိတ်ကို အတင်းယုံရမည်ဟု ခိုင်းလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား ဦးကြီးထူး။ အဟုတ် သက်သာသွားတာလား”

နှင်းနုမှာ ခြောက်ကပ်ဟာတာသောအသံနှင့် မေးရင်း ကိုဘိုးအေးတို့ကြားမှ အတင်းဝင်၍ မှတ်ထူးကိုကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် မှတ်ထူးကား သူမ ယုံကြည်သည့်အတိုင်းပင် မှန်၍နေတော့သည်။ မှန်သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် ဆွေးစရာ၊ ပူစရာ၊ လွမ်းစရာ ဟူ၍ တစ်ကွက်မျှ ရှာမတွေ့ မျက်ရည်တွေလည်း ဘယ်ဆီကို ခန်းခြောက်ကုန်သည်ဟု မဆိုနိုင်။ မှတ်ထူးကိုသာ ငိုငိုကြည့်နေမိလေသည်။

နောက် အတန်ကြာမှ “အမရေ-စိန်ထွန်းနဲ့ အောင်ရတို့ကို ဦးကျော်စွာက ရှင်ပြုပေးမယ်တဲ့ဗျာ”

“အိုကွယ်-ဦးကျော်စွာက ပစ္စည်းရှိလို့ သူများသားသမီးကို ယူပြီး ရှင်ပြုပေးတဲ့ဟာ။ ဒို့မှာ ထမင်းစားရုံမှ အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေတာ မင်းက အားကျလို့လား”

“အားကျတာပဲ အမရယ်။ ကျုပ်က ကိုရင်သိပ်ဖြစ်ချင်နေတဲ့ဟာ”

ဤသို့ မှတ်ယူကား ရှင်ပြုပေးရန် လိုလားသောစကားများကို ပြောခဲ့ဖူးသဖြင့် သတိပြန်၍ ရလာ၏။ ထိုပြင်လည်း “ဟဲ့ မှတ်ထူး ဘာကိစ္စ ပြန်လာသလဲ” ဘုန်းကြီးက စိန်ထွန်းတို့ အောင်ရတို့ ရှင်ပြုအတွက် လယ်ပေါ်ကျောင်းကိုသွားပြီး ရွှေထီးငှားရမယ် ပြောလို အဝတ်လဲရအောင် ပြန်လာတာ အမရဲ့” စသည်အားဖြင့် ရွှေထီးသွားငှားရသည့် နေ့က သူက အဝတ်ကောင်း အစားကောင်း များကို ဝတ်မသွားရန် ပြောလိုက်သည်ကို လိမ်လိမ်မာမာနားထောင်ပြီး နေပူကြီးထဲကလာ၍ နေပူကြီးထဲ ပြန်သွားအထိ စဉ်းစားလိုက်မိပြန် သည်။

တစ်ခါကလည်း “အမရယ်။ ဘာမှမပူပါနဲ့။ ကျုပ် ကြီးတော့ အမကို လုပ်ကျွေးမှာပါဗျ” ဟုပြောဖူး၏။ ယခုသော်ကား ကြီးတော့ လုပ်ကျွေးမည့်သူသည် ကြီးအောင်မနေရာတော့ပြီ။ နှင်းနုမှာ နောင် လာမည့် သူ့ဘဝကို မှတ်ထူးနှင့် စိတ်ကြီးဝင်ခဲ့သမျှ။ ယခုမှ ပါစင်အောင် လွဲလေပြီ။ “ဪ မှတ်ထူး၊ မှတ်ထူး။ တို့ကို ခွဲသွားပြီ။ တို့နောင်ရေးအတွက် သူ့ကိုအားထားလာခဲ့သမျှ အလကား ဖြစ်ရပြီ။ သူ့ကို မောင်လိမ်မာကလေးတစ်ယောက်ရယ်လို့ မျှော်လင့်ချက် ထားခဲ့သမျှ။ အခုတော့ ကွယ်ပျောက်ဆုံးရှုံးလုံးလုံးကြီး ကိစ္စတုံးလို့ သွားရှာပြီ”

နှင်းနုမှာ ထိုအကြောင်းများကို တွေးရင်း၊ တွေးရင်းမှ ဝမ်းနည်းလာလေသည်။ နှမြောလာလေသည်။ လွမ်းဆွတ်လာလေ သည်။ ကြေကွဲလာလေသည်။ သို့အတွက် သူ့မှာ မထိန်းနိုင်တော့။ တလိုက်လိုက် ဆွေးမြေ့လောင်ကျွမ်း၊ တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်တွေ ကုန်ခန်းသွားသလို တစ်ဆိုသောအလုံးကို အတင်းမျို၍ “အမလေး မောင်လေးရေ လူလိမ်မာကြီးရဲ့။ မင်း-ဒို့ကို ပစ်ထားခဲ့တော့

ယလားလွဲ့” ဟု သံကောက်ဟစ်၍ ဆင့်အော်လိုက်ကာ မှတ်ယူ၏ ကိုယ်ပေါ်သို့ သူ၏ကိုယ်ကို ပစ်လွဲချလိုက်လေသတည်း။

အကျိုးသည် အကြောင်းကဖြစ်၏။ အဆိုးသည် အကောင်းက ဖြစ်၏။ ဘုရားဒကာ ဦးကျော်စွာသည် ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာ ခြင်း “အကြောင်း” ရှိသဖြင့် ကုသိုလ်ဒါန ပဗ္ဗဇ္ဇအလှူမင်္ဂလာပွဲကြီး ဆင်နွှဲနိုင်သော “အကျိုး” ကို ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည်။ ထိုဖြစ်ပေါ်သော “အကျိုး” ကား သူ့အကျိုးသာ ဖြစ်ဘိ၏။ ထိုသို့သူ့အကျိုးသည် သူ့အဖို့ “အကောင်း” ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူ့အဖို့သာ ကောင်းသော “အကောင်း” ကား။ နှင်းနုတို့အပေါ်၌ အလွန်မကောင်းသော မဟာ “အဆိုး” ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

ဤသို့ဖြစ်ရသဖြင့်လည်း နှင်းနုနှင့် နှင်းဥတို့ကား ရင်ကို စုံထု မရှုမလှ၊ မောင်တစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးရသဖြင့် တစာစာ ငိုဟစ်နေကြတော့၏။ ပေသီးမှာလည်း အသံပင်ထွက်အောင် တရွတ် ရွတ်နှင့် မျက်နှာသုတ်ရင်း ငိုနေရာတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် နှင်းနုမှာ မှတ်ထူးကို အောင်စိုး ပေး၍ထားသော အင်္ကျီနှင့်လုံချည်ကို ထုတ်၍ “ကျုပ်မောင်လေး၊ ကျုပ်မောင်လေး သူ့အင်မတန် ဝတ်ချင်နေရာတဲ့ အင်္ကျီနှင့်လုံချည်၊ မသေခင်က မဝတ်ရရှာဘူး။ သေမှပဲ ဝတ်ရတော့တယ်။ မောင်လေး ရေ မင်းဝတ်ချင်လှတဲ့ အင်္ကျီနှင့်လုံချင် ဝတ်ပေတော့” ဟု မျက်ရည်ရစ်ဝဲ၊ လှိုက်လှဲသောအသံနှင့် ပြောဆိုကာ မှတ်ထူးအား ဖြန့်လွှမ်းလိုက်လေသည်။

နီးစပ်ခင်မင်ရာလူများ ရောက်လာကြ၏။ အောင်စိုးလည်း စောစောစီးစီးပင် ရောက်လာသည်။ နှင်းနုသည် ဆရာကိုပေး၍ ပိုသောငွေ ၁၄၀/-ကို ပြန်ပေး၏။ သို့သော် အောင်စိုးက မျက်နှာ

ဟည်ဟည်နှင့် ကျုပ်ပေးဟုန်းဟာ ပြန်ယူဖို့ပေးဟာမဟုတ်ပါဘူး”
ဟု တိုတိုပြတ်ပြတ်ကြီး ပြန်ပြောလိုက်သဖြင့် နောက်ထပ် မဆက်ရဲ
တော့ဘဲ ပြန်၍ သိမ်းလိုက်ရလေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား အောင်စိုးသည် ရောက်လာကြသောသူ
များကို စုရုံး၍ နှင်းနုကိုလည်း အနားသို့ခေါ်ကာ “ကဲ
ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် တောင်းပန်ချင်ပါတယ်။ အားလုံးလိုက်နာ
နိုင်ကြလိမ့်မယ်လို့လဲ ထင်ပါတယ်” ဟု စကားကို စတင်
ပြောဆိုလိုက်လေသည်။ အားလုံးလူများနှင့် နှင်းနုတို့သည်
“ပြောပါ ပြောပါ။ ဆရာကလေးပြောတာ အားလုံးနားထောင်ကြဖို့
အသင့်ရှိပါတယ်” ဟု ဝိုက်ဝန်းလိုက်ကြ၏။ အောင်စိုးသည်
ချောင်းကို နှစ်ချက်သုံးချက် ဟန်၍ ထွေးလိုက်ပြီးနောက် အိတ်ထဲမှ
လက်ကိုင်ပဝါနှင့် မျက်နှာကို သုတ်လိုက်ပြီးလျှင်

“တခြားဟာတော့ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က လူသေ
တယ်ဆိုတာဟာ အဆန်းမဟုတ်တဲ့အကြောင်းကို ပြောချင်လို့ပါပဲ။
ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုရင် “မိုးအောက်မြေပြင်” ရှိတဲ့ လူ့လောကကြီးမှာ
လူဖြစ်ကြရတဲ့ သူမှန်သမျှဟာ သေရမယ့်လူချည်းပဲခင်ဗျာ။
ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့လည်း သေကြရအုံးမှာပဲ။ ဒီလို လူသေတာဟာ
ပျော်စရာလား။ ဝမ်းနည်းစရာလားဆိုတာကို စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရင်
ပျော်စရာရွှင်စရာ မဟုတ်ပေဘူးလို့ ကျွန်တော်တော့ စဉ်းစားမိ
တာပဲ”

ကျန်ရစ်ကြတဲ့ ဆေးမျိုး၊ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမ၊ မိဘသားချင်း
တွေ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ပူဆွေးဒုက္ခရောက်နေရစ်ကြတဲ့ တကယ့်
ဝမ်းနည်းစရာမှ ဝမ်းနည်းစရာ အစစ်ကြီးပဲ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့
လူတွေ တစ်ခုမှားနေတာက ဒီလို အင်မတန်မှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့နဲ့

ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတဲ့ လူသေတဲ့ကိစ္စမှာ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကြီး လုပ်သလို
ခင်ဗျားတို့အရပ်မှာဆိုရင်ဖြင့် ပြဿဒိတွေလုပ်၊ သလွန်တွေလုပ်ပြီး
မသာကို မလှလှအောင် ပြင်ပြီးတော့ ဆိုင်းတွေ၊ အငြိမ့်တွေငှား၊
လူတွေကို ဖိတ်ပြီး ထမင်းကျွေးနှင့်၊ တော်တော်ငွေကုန်ကြေးကျများ
အောင်လုပ်ပြီး အလောင်းကို သင်္ချိုင်းပို့ကြတယ်။ ဒါဟာ သေသေချာချာ
စဉ်းစားကြည့်တော့ အတော်မှားနေတဲ့ အလုပ်တွေပဲ
ခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့် အခု-ဒီကိစ္စကနေပြီး လူသေရင် နှစ်ရက်၊
သုံးရက် အလွန်ဆုံးပဲထား ဘာမှငွေကုန်ကြေးကျများများ မခံကြနဲ့။
သေတာကို အလှအမြိုင်ဖြစ်အောင် မွမ်းမံမနေကြနဲ့။ ဖြစ်သလိုနဲ့
သင်္ဂြိုဟ်။ အဲဒီလို ပြုပြင်ကြရင် မကောင်းဘူးလား။”

တစ်ရွာလုံးက ဦးစားပေး ထိပ်တန်းတင်ပြီး သူ့အစီရင်ကို
ဘာမဆို သဘောကျလိုက်နာကြရသော နှင်းနုနှင့်တကွ အားလုံး
လူများမှာ မည်သို့မျှ မငြင်းဆန်နိုင်ကြတော့ပေ။ အကုန်လုံး သဘောတူ
ကြလေ၏။ အောင်စိုးသည် အတန်ကြာပြတ်နေပြီးမှ “ကျွန်တော်
ပြောတာကို စဉ်းစားကြပါအုံးနော်။ သဘောမကျကြဘူးဆိုရင်လည်း
ကြိုက်သလိုပဲ စိမ့်ကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ဟာ
လူတစ်ယောက်သေပြီးရင် ကြွေးတွေပတ်ပတ်လည်ခိုင်းပြီး ကျန်ရစ်တဲ့
အတွက်ကြောင့် ဘယ်တော့မှ လူမွေးလူရောင်မပြောင်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ
ကြရတဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နေရေး၊ ထိုင်ရေး သက်သာချောင်ချိ
လာစေချင်လို့ ပြောတာပါ” ဟု ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

တစ်ချို့လူများသည် “ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာကလေးက
ပြောတာ အကုန်အမှန်ချည်းပဲ။ ဒီကရှေ့ ဆရာကလေးပြောတဲ့
စနစ်ကို ပြောင်းကြ” ဟု ထောက်ခံကြ၏။ တစ်ချို့ကလည်း
“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ဟဲ့နှင်းနု၊ နင်လည်း ဒုက္ခခံ
မနေနဲ့။ ဒီနေ့ နေ့ချင်းသာ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်” ဟု ဝင်ပြောကြ၏။

ပြန်လှည့်ပြန် နှင်းနုလည်း သဘောတူဟော မှတ်ယူအလောင်းကို နေ့ချင်းသင်္ဂြိုဟ်ရန် သဘောတူလိုက်ရလေသည်။

ထိုနေ့ကား စိန်ထွန်းနှင့် အောင်ရတို့မှာ ရှင်လောင်းအဖြစ်နှင့် ရွှေထီးဆောင်းကြရလေပြီ။ သို့သော် ရွှေထီးကို မကြာခဏ တောင့်တ နေခဲ့သော မှတ်ထူးမှာကား သေလောင်းအဖြစ်နှင့် မြေကြီးသာ အောင်းရရှာတော့၏။ ထို့ပြင်လည်း စိန်ထွန်းနှင့် အောင်ရတို့မှာ ထိုနေ့အဖို့ သာသနာ့အမွေကို ခံကြရလေပြီ။ မှတ်ထူးမှာမူ သာသနာ့ အမွေခံအစား မရဏအမွေသာ ခံ၍သွားရရှာတော့၏။ “ဪ မှတ်ထူး၊ မှတ်ထူး၊ မင်းကလေးဟာ ငါ့ကို အမှတ်တရနှင့် ထူးပြီး ချီးကျန်ရစ်အောင် လုပ်သွားရက်ပါပေ”

နှင်းနုသည် ထိုအဖြစ်မျိုးများကို စိတ်ထဲက အမျှင်မပြတ် တွေးလိုက်၊ ရင်ထဲတွင် မီးတောက်၊ နှလုံးသွေးဆူနောက်ကာ ဆောက်တည်ရာမရှိတိုင်း မိနစ်ပိုင်းမလပ်၊ အထပ်ထပ်ကြည့်ရှု ရင်ကိုသာ ထ၍ ထ၍ ငိုကြွေးနေတော့သတည်း။

အခန်း (၁၃)

မှတ်ထူးတစ်ယောက် ကွယ်ပျောက်၍ သွားရသည့်နောက်တွင် ကား၊ နှင်းနုတို့တစ်အိမ်လုံးအဖို့မှာ သာယာမှု ဆိတ်သုဉ်းလျက် ခြောက်တောက်တောက် ဟာတာတာကြီးတွေ ဖြစ်နေကြတော့သည်။ လုပ်စတာကိုင်စရာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက်များကိုလည်း ဘာမှ လုပ်ကိုင်လိုစိတ် မရှိကြတော့ပေ။ အထူးသဖြင့် နှင်းနုမှာ နှင်းဥနှင့် ပေသီးတို့ထက် ပို၍ဆိုးလေသည်။

ကိုယ့်အိမ်မှာ တစ်ခုခုလိုနေသလို ထင်မိတိုင်း တွေးလိုက်သည့် အခါ မှတ်ထူးကိုသာ အမြဲမြင်ယောင်၍ လာတော့သည်။ မှတ်ထူး၏ ပြောပုံ၊ ဆိုပုံ၊ လုပ်ပုံ၊ ကိုင်ပုံ၊ သွားပုံ၊ လာပုံတွေကို ပျောက်မရအောင် ရှိနေ၏။ အများက

“အေး သလောက်တောင်လည်း ကိုယ့်စိတ်ကို စိတ်ဆင်းရဲ အောင်တွေးပြီး ပူမနေပါနဲ့။ ညည်းပူနေလို့လည်း သူကပြန်လာတော့ မှာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီစိတ်တွေကို ပျောက်ပစ်လိုက်ပါ။ နည်းနည်း ပါးပါးလည်း တရားနှင့်ဖြေတန်သလောက် ဖြေမှပ” ဟုပြောကြသည်။ သို့သော် နှင်းနုမှာ သူတို့ပြောသလို တရားနှင့်မဖြေနိုင်။ တငွေ ငွေ တောက်လောက်နေရခြင်းဖြင့်သာ မျက်ရည်ဖြင့်မိတ်ဆက် နေ့ရက်တွေ ကုန်ခဲ့ရလေသည်။

တစ်လကျော်ခန့်ကြာခဲ့၏။ ရာသီဥတုတို့လည်း တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။ မိုးသံ၊ လေသံများသည် ဆူညံရိုက်ဆော်၊ ပဲ့တင် ခတ်အောင် အော်၍ မိုးဥတုကို ခေါ်စပြုနေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် ကံကြီးစုရွာနှင့်တကွ အနီးအနားရှိ ပတ်ဝန်းကျင်ရွာများသည် တစ်မျိုး

ပာစိပူပြောင်းလဲစပြုနေ၏။ အကြောင်းမှာ ယခင်က လူသေလျှင် ကြွေးယူပြီး အလှူပေးသလို ပွဲခံ၍ ဆိုင်းသံ၊ ဗုံသံ တည်ညံ့နှင့် မသာကို ရက်များများထားပြီး သုသာန်သို့ပို့မှ အသေလှသည်ဟု ထင်နေကြသော ခေတ်မမှီသည့်စနစ်၊ ယခင်ကကြွေးယူပြီး အားနှင့် မမျှ၊ အင်နှင့်မမျှ၊ အလှူကြီးများလုပ်ကြသော စနစ်၊ ယခင်က အချို့လူများသည် စပါးကလေးများရောင်းပြီး၍ လက်ထဲငွေရောက် လျှင် လူရည်တတ်သား မောင်သီဟဖဲဝိုင်းသို့သွား၍ ပူဇော်လိုက်ကြ ရသောစနစ်များ လွင့်ပျောက်စပြုနေကြကာ ယခင်က တစ်ခါမှ မမြင်ဘူး၊ မတွေ့ဘူးခဲ့ကြသော ခေတ်မီစာအုပ်စာတမ်းများနှင့် သတင်းစာ ကျန်ပုံနှိပ်ရေးများကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဖတ်ရှုလေ့လာ ရသော အခြေအနေများသို့ ရောက်ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

အောင်စိုးသည် စာသင်ကျောင်းကြီးပြီး၍ နေ့ခင်းတွင် ကလေး များကို စာသင်ပေးသည်။ ညဘက်တွင် လူရွယ်၊ လူလတ်၊ မိန်းမ ယောက်ျားများကို ဖိတ်၍ သင်တန်းပေးနေ၏။ ယခင်က ပျက်စီးနေ သော လူငယ်အချို့တို့သည် အောင်စိုးဖွင့်နေသော “လူရေးလူရာ” သင်တန်းကိုတက်ရောက်ပြီး နည်းခံသင်ယူနေကြ၏။

သို့သော် ဆန့်ကျင်ဘက်သဘောဆိုသည်မှာ ဘုရားကိုယ်တော် မြတ်ပင်လျှင် မကင်းပေ။ ဒေဝဒတ်တို့ဂိုဏ်းသည် ဘုရားရှင်ကိုပင်လျှင် ဖောက်ပြန်ဆန့်ကျင်၊ ရန်ဘက်ထင်၍ ကျောက်မောင်းနှင့်ဆင်ကာ သေကြောင်းကြံခဲ့သေးသည် မဟုတ်လော။

ဤနည်းအတိုင်းပင် လောကကြီး၌ သူဖြူလျှင် ငါမဲ။ သူမဲလျှင် ငါဖြူမည်ဆိုသော လူစားမျိုးတွေ တစ်ပြိုင်တစ်ခေါင်းကြီး ရှိကြ၏။ သို့ရှိကြသည်နှင့်အတူ အောင်စိုးနှင့် တစ်ဖက်တစ်လမ်း စခန်းသွား၍

ကိုယ်လုပ်ဟာမှ ပာရားသည်ယင်နေကြသော လူများရှိကြသေးသည်။ ထိုသူများသည် အောင်စိုးကို မလိုလားကြပေ။ အောင်စိုးကို အန္တရာယ် ကောင်တစ်ယောက်ဟု ထင်နေကြ၏။ ဘာသာပျက်မည့်အကောင်၊ သာသနာပျက်မည့်အကောင်ဟုလည်း စွပ်စွဲနေကြသေးလေသည်။ ထိုသူများကား အခြားသူများမဟုတ်ကြ။ ကံကြီးစုရှာမှ သဂြိုဟ်ဆရာ ဦးနောက်တိုးနှင့် ၎င်း၏ဆေးရှင်၊ ကွမ်းရှင်၊ ထမင်းရှင်ဖြစ်သော ဘုရားတကာ ဦးကျော်စွာတို့ ဖြစ်လေသည်။

လင့်စင်ကုန်းရွာမှ ဦးလူကျော်ကလည်း “ဒီကောင်ကို ဒီနယ်ထဲ ကြာကြမနေနိုင်အောင် လုပ်ပစ်မှ” ဟု သြဝါဒပေး၍နေ၏။ သူ့သား မောင်သီဟကလည်း အတော်သည်၏။ အကြောင်းမှာ အောင်စိုး ရောက်လာခဲ့သည်မှစ၍ ကံကြီးစုရှာရှိ စိန်ရင်တို့အိမ်တွင် တည်းခိုကာ ဖဲဝိုင်းကြီးများကို ရှေးကထက် အကြီးအကျယ် ဒိုင်ဖွင့်နေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင်လည်း ဘုရားတကာ ဦးကျော်စွာ၏သမီး အေးရင်ကိုလည်း ဝင်၍ချိတ်နေခဲ့၏။

သူသည် ရူးရူးမိုက်မိုက် အမြောက်ကြိုက် လူငယ်ကလေးများကို လည်း လက်သပ်မွေး၍ထား၏။ ထိုသူများသည် အောင်စိုး၏ စာသင်ချိန်နှင့် ညသင်တန်းပေးချိန်များတွင် နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် ခဲနှင့်ပေါက်ဖူး၏။ သို့သော် အောင်စိုးမှာ မမူလောက်သလို ပမာ မထား၍ ထိုသူများကို နည်းနည်းမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့ပေ။ သူ့လုပ်ငန်းကိုသာ သူပေါက်မြောက်အောင် ကြိုးစားနေခဲ့၏။

ထိုသို့ မလိုလားခြင်းကား အခြားကြောင့်မဟုတ်။ အောင်စိုး သည် ဦးကျော်စွာသမီး အေးရင်နှင့် လူကြီးများနောက်ကွယ်တွင် အတော်ရင်းရင်းနှီးနှီး ကြိုက်နေကြပြီဆိုသောသတင်းကြောင့် တစ် ကြောင်း၊ အောင်စိုးရောက်လာခြင်းအတွက် ထိုနယ်သူ ထိုနယ်သားများ

အပေါ်ပွင့် သူပို့ ပြောခန်းခြောက်ခုနဲ့သလောက် ရှိနေသောကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ ဤအကြောင်းများကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထိုပြင် ဦးကျော်စွာ ကိုးကွယ်သော ရွာဦးရှိ ရွှေမြင်သာ ကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း အောင်စိုးကို နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် ခေါ်၍ မိစ္ဆာဝါဒ၊ လမ်းလွဲဝါဒများကို မပြောဟော မပြုလုပ်ရန် ဆုံးမပြီးပြီဟု သိရသည်။ သို့သော် အောင်စိုးမှာ သူ့အယူအဆ၊ သူ့စွဲလမ်းမှုဝါဒများကို ပြန်၍ဖြေရှင်းလျှောက်ထားခဲ့ပြီး၊ နေ့တွင် ကလေးတွေစာပြ၊ ညတွင် လူကြီးတွေ သင်တန်းပေးအလုပ်ကိုသာ ဆက်လုပ်နေခဲ့သည်။ ထိုကြားထဲမှလည်း တစ်ခါတစ်ခါ လူတွေကို စကားရည်လှပွဲများ ပြုလုပ်ပေးကာ အနိုင်ရသူကို ဆုပေးခဲ့၏။ သူ့ သင်တန်းကိုလည်း အခြားရွာများမှ နှစ်ယောက်သုံးယောက်စီ လာ၍ တက်ကြသည်။ ထိုသူများကတစ်ဆင့် သူတို့ရွာသူရွာသားတွေကို သင်ပေးရသည်။ ထိုကြားထဲက အောင်စိုးကိုယ်တိုင် ၇ ရက်တစ်ခါ၊ ၈ ရက်တစ်ခါ ထွက်၍ထွက်၍ ရှင်းလင်းဟောပြောပေး၏။ လူတွေ လည်း နိုးကြားထကြွ အသိဉာဏ် ဗဟုသုတတွေ တော်တော်များများ ရရှိနေကြလေပြီ။

နှင်းနုကား မှတ်ယူကို မကြာမကြာ သဟာပြု ပာဗျမ်း တဆွေးနှင့် မကြာမကြာ မျက်ရည်ကျ၍ နေခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲမှာ အောင်စိုးကိုလည်း အရင်ကထက်ပို၍ လေးစားကြည်ညို ပွားကာ မှီခိုချင်စိတ် ငြိမ်းခိုနေတော့သည်။

အကြောင်းမှာ အောင်စိုးသည် နှင်းနုတို့အိမ်သို့ မှုတ်ထူးကိစ္စ ပြီးကတည်းက ခဏခဏ ရောက်လာသည်။ ရောက်လာတိုင်းလည်း နှင်းနုတို့၏ နေမှုထိုင်မှု၊ ဝတ်မှုစားမှုတို့ကို နည်းပေးသွန်သင် ပဲ့ပြင် ဆုံးမသြဝါဒ အမျိုးမျိုးပေး၍ နေခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သူ့ အဆုံးအမကိုလည်း နှင်းနုက နှစ်သက်အားရ သဘောကျ ကျေနပ်၏။ ပေသီးကိုလည်း သူ့ကျောင်းတွင်ထား၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အောင်စိုး ပြသည့် “လူရေး-လူရာ” သင်တန်းကို ညစဉ်ညဆက် မပျက်မကွက် တက်ခဲ့သည်။ နှင်းဥကိုကား ဘယ်လိုခေါ်၍မျှမရ။ မတက်ချင်ဟု ငြင်းဆန်နေလေသည်။ နှင်းနုမှာ သူ့ကို လက်လျှော့ထားရ၏။

ထိုအထဲမှ တစ်ခါတစ်ခါ အောင်စိုး၏ အပေါ်သို့ ချစ်စိတ်နှင့် ငြိုငြင်မိလေသည်။ ထိုအကြောင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ “အောင်စိုးသည် အေးရင်နှင့် ဟိုလိုတဲ့” ဟူသောစကားကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ကိုသူ့ဖြေ၏။ “သူလိုလူဟာ အင်မတန်ရှားတဲ့လူ။ သူ့ကို ငါစိတ်ပြစ်မှားလိုက်ရင် ငါမိုက်ရာကျမှာပဲ” ဟု စိတ်တည်း ဟူသော နွားရိုင်းကိုစည်းမကျော် ခြံမခုန်မိအောင် ဉာဏ်ဟုန်နှင့် စဉ်းစား၊ သတိမကြာမကြာထား၍လည်း နေခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ အောင်စိုးရောက်လာသည့်အခါတွင် “မောင်ကြီး ရယ် မှီပေါက်ရာ ငါမရောက်။ ငါရောက်ရာ မှီမပေါက်” ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ ရေပေါရာမိုးရွာ၊ ရေရှားရာ မိုးမရွာ” ဆိုတဲ့ စကားများဟာ ဘယ်လိုဟာကိုဆိုတာလဲ” ဟု စတင်မေးမြန်း ပညာစမ်း၍ အချစ်လမ်း

ဖွင့်မည်ကြံမိသည်။ သို့သော် ယိုသို့မေးရန်မှာ စိတ်သာရှိ၍ ပါးစပ်မပါ။
မေးရမှာကြောက်ပြီး နောက်ဆုတ်ခါ ဣန္ဒြေလုပ်၍ ဘရိတ်အုပ်ထား
ခဲ့ရလေသည်။

သို့နှင့်ပင် ထိုည၌ အချိန်ကျ၍ သင်တန်းတက်လာခဲ့ရသည်။
သင်တန်းဖွင့်သည့် ဌာနကား စာသင်ကျောင်းတွင် ဖြစ်လေသည်။
ထိုကျောင်းမှာ သုံးခန်းပတ်လည်ရှိ၏။ အမိုးအကာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံနှင့်
လည်းဆောက်လုပ်ထားလေသည်။ အထဲတွင် ထိုင်ခုံများနှင့် ကျကျနန
စီမံထား၏။ သင်တန်းတက်သူများ စုံ၍နေလေပြီ။ အောင်စိုးမှာ
မရောက်လာသေး။ ထိုညတွင် နောက်ကျနေလေသည်။ နှင်းနုမှာ
“နေ့များမကောင်းလို့လား” ဟု စိတ်ပူမိ၏။ လက်ဆွဲဓားတံမီး ၂
လုံးထွန်းထားသဖြင့် တစ်ကျောင်းလုံး လင်း၍နေလေသည်။

ထိုညတွင် “လောကပါလတရား” နှင့် ဘုံလောက ထူထောင်ပုံ
ကို သင်ပြမည်ဟု ယခင်ညက ပြောလိုက်၏။ ယခင်ညက ပြသ
ခဲ့သည်မှာ ကမ္ဘာကြီး အသစ်တည်ဆောက်၍ ပြီးခဲ့သည်နောက်တွင်
ဗြဟ္မာကြီးများဆင်းလာပြီး လူ့လောကဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့ပုံ၊ လူတွေ
ပေါက်ဖွား များပြားလာပုံ။ ကမ္ဘာဦးက မပူမပင် မကြောင့်မကြနှင့်
လူတွေနေထိုင်လာခဲ့ရပုံ။ အစားအသောက်များကို မြေကြီးက အလိုလို
ဖြစ်ပေါ်ပေးသည့် နွယ်ချို၊ သလေးစပါး အစရှိသည်များကို လွယ်လွယ်
နှင့် ခူးဆွတ်ပြီး စားသောက်နေထိုင်ခဲ့ရပုံ။ ပြီးနောက် လူတွေ
တဖြည်းဖြည်းများလာပြီး တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး မေတ္တာတရား ကင်းမဲ့
လာကြပုံ။ ဤသို့ယုတ်မာညစ်ပတ်သည့် မကောင်းသော စိတ်ဆိုး၊
စိတ်ယုတ်မာများ ဝင်လာကြပြီးလျှင် အချင်းချင်းခိုးကြ။ လုကြ-
လိမ်ကြ။ ကောက်ကြ ဖြစ်လာသဖြင့်လည်း ထိုမသမာသူများကို
နှိပ်ကွပ်အုပ်ချုပ်ရန် တကယ်အသိအလိမ္မာနှင့် ဉာဏ်ပညာကြီးကျယ်

သော သူပေဘိကောင်းပာစိယောကံကို ရှာဖွေပြီး အများသဘောနှင့်
သမ္မတမင်း တင်မြှောက်ခဲ့ရပုံများကို လူတိုင်းနားလည်နိုင်လောက်
အောင် အသေးစိပ် ရှင်း၍ သင်ပြခဲ့လေသည်။

ယနေ့ညတွင်ကား ဘာတွေကိုဆက်၍ သင်မည်ဟု မသိရသေး။
သင်တန်းကျောင်းသူကျောင်းသားများမှာ စုံလင်၍ နေကြလေပြီ။
အသီးသီးထိုင်ခုံများ၌ စီတန်း၍ ထိုင်နေကြလေသည်။ တော်တော်
ကလေးကြာမှ အောင်စိုးရောက်လာ၏။ သူ့နောက်တွင် ဓားကိုယ်စီ
ကိုင်ထားကြသော လူရွယ်သုံးလေးယောက်လည်း ပါလာကြ၏။
သင်တန်းကျောင်းသူ/ကျောင်းသားများသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ
နှင့် စည်းကမ်းတကျ အာရုံစိုက်နေလိုက်ကြသည်။ အောင်စိုးသည်
သင်တန်းကျောင်းသူ/ကျောင်းသားများ၏ ရှေ့တည့်တည့်ရှိ သစ်သား
သင်ပုန်းအနက်ကြီးနားသို့ ကပ်လာပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။
အားလုံးသည် သူ့ကိုမျက်တော်မခတ်ကြည့်၍ နားစွင့်နေကြ၏။

“တစ်ခြားရွာက စပါးစုဆောင်းရေး အသင်းကိစ္စအတွက်နဲ့
ဧည့်သည်တွေ လာနေကြလို့ စကားပြောနေကြရတာနဲ့ နည်းနည်း
နောက်ကျသွားတယ်ခင်ဗျား။ အားလုံး သည်းခံကြပါ။ ပြီးတော့
ဒီညကို သင်ပြမဲ့အချက်အလက်တွေက တော်တော်အရေးကြီးတယ်
ခင်ဗျား။ ဒါကြောင့် ခါတိုင်းညတွေထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်မှတ်သားကြပါ။”

အခါတိုင်းညတွေက သင်ပြခဲ့တဲ့အထဲမှာ ကမ္ဘာပြန်ပြီး တညဦးစ
အခါက လူတွေဟာ အဆင့်အတန်းမကွဲကြဘဲနဲ့ ရေများလို တစ်ပြင့်
တည်းသာ တူညီမျှခံစားနေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းကို သင်ပြခဲ့လို့
လူတိုင်းပဲနားလည်နေကြပါပြီ။ ဒီတော့ ကမ္ဘာဦးအခါက လူတွေဟာ
ဘယ်ကဖြစ်လာသလဲ။ ဗြဟ္မာကြီးလေးယောက်က ဖြစ်လာတယ်။
ဗြဟ္မာကြီးလေးယောက်ဟာ ဘာကိုအမိပြုပြီး ဆင်းလာသလဲ။

မြေကြီးကို အမှီပြုပြီး ဆင်းလာကြတယ်။ ဘာကိုအမှီပြုပြီး စားသောက်နေထိုင်ကြသလဲ၊ မြေကြီးကို အမှီပြုပြီး စားသောက်နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဘာကိုအမှီပြုပြီး လူတွေကို ပေါက်ပွားပေးသလဲ။ မြေကြီးကို အမှီပြုပြီး ပေါက်ပွားပေးရတယ်။ ဒီပေါက်ပွားလာတဲ့ လူတွေဟာ ဘာကို အမှီပြုပြီး လူမျိုးဆက်များပြားအောင် နေထိုင်လာခဲ့ကြသလဲ။ မြေကြီးကိုပဲ အမှီပြုလာခဲ့ကြရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လူတွေဟာ မြေကြီးရဲ့ သားသမီးတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ မြေကြီးက အလိုလိုဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ခံစားမိဝံ့နေခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ဟာ မြေကြီးရဲ့ အမွေခံ သား သမီး တွေပဲ။ ဒါကို သေသေချာချာ မှတ်ထားလိုက်ကြပါ။

အရင်ညက ပြောခဲ့တဲ့အထဲမှာ လူတွေ တရားမမှုကင်းလွတ်ကုန်လို့ သမ္မတမင်းမြောက်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်း ပါခဲ့ပြီ။ အဲဒီ သမ္မတမင်းလက်ထက်က လူတွေကို တရားနှင့်အုပ်ချုပ်ခဲ့လို့ အေးချမ်းသာယာစွာ နေထိုင်ခဲ့ရတယ်။ နောက် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မင်းဆက်တွေများ၊ လူမျိုးတွေ ပွားလာတော့ တရားမမှုတွေဟာ ပြန့်ပြီး ပ,သွားပြန်တယ်။ ဒီအခါမှာ အချို့လောဘနိုင်ငံကို မလွန်ဆန်နိုင်တဲ့လူတနည်းအားဖြင့် “မိုးအောက်မြေပြင်” တစ်လျှောက်လုံး လွှမ်းမိုးတွင်ကျယ်ပြီး တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းပိုင်၊ လုမ်ချင်ကြတဲ့ ငါစားသမားတွေ များလာကြလို့ လူတွေကို အမျိုးလေးပါးဆိုပြီး အဆင့်အတန်း ခွဲပစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါဟာ ဓမ္မတာ နိယာမ အစဉ်အလာတရားနဲ့ ညီညွတ်သလားဆိုတော့ လုံးလုံးမညီညွတ်ဘူး။ အဲဒီနောက်ကို တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မြေပိုင်ရှင်ခေတ်တို့ သက်ဦးဆံပိုင်ခေတ်တို့ ပဒေသရာဇ် ဧကရာဇ်ခေတ်တို့ကို ရောက်လာကြတယ်။

ဟစ်ခါ အဲဒီခေတ်ပေ့ကတော့မူနီ ပြီး အခုအခါမှာပေ့ မိုးမအဟင် မြေပြင်ရှိ လူလူချင်း အညွန့်ချင်း လူလူချင်း ဂုတ်သွေးစုတ်တဲ့ ဓနရှင်ခေတ်ဆိုတာကို ကူးပြောင်းလာခဲ့တယ်။ ဒီလို ခေတ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလာတာဟာ ဘာကြောင့်လဲ။ တရားမျှတမှု ဝါဒတွေကင်းလွတ်ပြီး လူလူချင်း လွှမ်းမိုးချင်တဲ့ မတရားမှု၊ လူလူချင်း ဗြဟ္မစိုရ်ခေါင်းပါးတဲ့ မကောင်းမှုတွေကြောင့် ကူးပြောင်းလာခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် မိုးအောက်မြေပြင်ရှိ လူတွေဟာ မကောင်းမှုကံနဲ့ ချမ်းသာနေတဲ့ လူနည်းစုတွေ လွှမ်းမိုးပြီး မကောင်းမှုကံနဲ့ ချမ်းသာနေတဲ့ လူနည်းစုတွေလွှမ်းမိုးပြီး မကောင်းမှုကံကို သူတို့လောက် ဉာဏ်မကွန့်နိုင်တဲ့ လူများစုရဲ့ လူချင်းမတူမှု၊ သက်တန်းတို့မှု၊ ဆင်းရဲငတ်ပြတ်မှုတွေ ဖြစ်ပေါ်လာရတယ်။ ဒါကိုလည်း တစ်ချက်မှတ်ထားလိုက်ကြပါ။

အဲဒါကို တစ်ချို့ တရားတော်ရဲ့ လမ်းကြောင်းကို ဖြောင့်ဖြောင့်မလိုက်တတ်တဲ့ လူတွေက လူတွေရဲ့ ချမ်းသာမှု၊ ဆင်းရဲမှုဟာ ဘဝအတိတ်ကံ ဖန်တီးရာကို ခံကြရတယ်တဲ့။ ဒါဟာ မှန်သလားဆိုရင် တကယ် တရားလမ်းကြောင်းနှင့် ကြည့်တော့ အကုန်လွဲနေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကပဲ ဘဝအတိတ်ကံတစ်ခုတည်းကို စွဲလမ်း ယုံကြည်နေတဲ့သူဟာ “ပုဗ္ဗေကတ ဟေတုက ဒိဋ္ဌိ” ဖြစ်တယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် တစ်ချို့ဘဝအတိတ်ကံကို စွဲလမ်းနေတဲ့ လူတွေဟာ အမှားဆရာကြီးတွေလို ကျွန်တော်ပြောခြင်း ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမယ့် ဒီအတိတ်ကံကို လုံ့မရှိဘူးလို့တော့ ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး။ ဘဝအတိတ်ကံဆိုတာ ရှိကြတဲ့ လူတွေချည်းပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ခင်ဗျားတို့ လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ မကောင်းတဲ့ အတိတ်ကံ

မော၊ ကောင်းတဲ့ အတိတ်ကံကော ပာပြုပြီးရှိဟယ်။ ဘာကြောင့်လဲ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ဘဝတွေဟာ မရေတွက်နိုင်ဘူးလို့ ဘုရားက ဟောထားတယ်။ အဲဒီမရေတွက်နိုင်တဲ့ဘဝတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ဟာ မရေတွက်နိုင်တဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တွေ ပြုလာ ခဲ့ကြတာ ရှိရမယ်။ သို့သော် ဒီအတိတ်ကံတွေက သတ္တဝါတွေရဲ့ ဆိုကျိုး၊ ကောင်းကျိုးကို ဖန်တီးနေသလားဆိုတော့ လုံလုံးမဟုတ်ဘူး။ ဥပမာတစ်ခုပြရမယ်ဆိုရင် အတိတ်ဘဝကပြုခဲ့တဲ့ ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှု ကံတွေဟာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် မြေကွက်နဲ့ တူမယ်။ လူတွေဟာ ဘာနဲ့တူသလဲဆိုရင် အဲဒီမြေကွက်တွေကို ကိုယ်စီကိုယ်ငှ တစ်ကွက်စီ ပိုင်လာကြတဲ့ လူတွေပဲ။ ကောင်းပြီ လူတွေဟာ အတိတ်ကံ “ကံ” မြေကွက်ကြီးတွေ တစ်ကွက်စီ ပါလာကြရုံနဲ့ ဘာမှမလုပ်ဘဲ မြေကွက်က အလိုလို စပါးပင်ပေါက်ပေးလာသလား။ ပျိုးပင်ပေါက် ပေးသလား။ တစ်ခုခု လူအသုံးအဆောင်ကို ခံစားမှုရအောင် ကိုယ် လိုချင်တာ ဖြစ်ပေါ်ပေးသလား။ မပေးဘူး။ မြေရှင်ကိုယ်တိုင်က ကိုယ်လိုချင်တဲ့ မျိုးစေ့ကို ချပျိုးရတယ်။ စိုက်ရတယ်။ ထွန်းရ ယက်ရ၊ တူးရစွရတယ်။ ဒါဟာလည်း ဉာဏ်ဝိရိယာလို့ခေါ်တယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လူလှပယောဂလို့ ဆိုရမယ်။

တစ်ခါ အဲဒီလို စိုက်ပျိုးကြတဲ့အခါမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက် စိုက်ပျိုးကြပုံချင်း မတူပေဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် တစ်ချို့က ဂျုံတို့ စပါးတို့ ပဲတို့ ပြောင်းတို့ အစရှိတဲ့ အပင်မျိုးစေ့ တွေကို ချပျိုးပြီး၊ သမ္မာအာဇီဝဖြစ်အောင် လူလှပယောဂ စိုက်ထုတ် ကြမယ်။ တစ်ချို့က ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါများများ ချမ်းသာကြီးပွားအောင် ဆိုပြီး လူတွေကို ဖျက်ဆီးတဲ့ ဘိန်းတို့ ဆေးခြောက်တို့ အစရှိတဲ့ မကောင်းသော အပင်မျိုးစေ့တွေ စိုက်ပျိုးကြချပြီး မကောင်းတဲ့

ဓမ္မာအာဇီဝနှင့် လူလှပယောဂပြုမယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဘာဖြစ်ကုန်သလဲ ဆိုတော့ ဂျုံ-စပါး-ပြောင်း-ပဲအစရှိတဲ့ သမ္မာအာဇီဝသမားမှာ စိုက်ပျိုးနေတဲ့ ပစ္စည်းကိုက အရာရောက်သလောက် တန်ဖိုးမရဘဲ ဖြစ်နေလို့ တစ်နည်းအားဖြင့် သူစိုက်၊ ကိုယ်စိုက် အများစိုက်ပျိုးတဲ့ ပစ္စည်းမို့လို့ လုပ်ရင်း၊ စားသွားရရုံက မကျော်လွန်နိုင်ဘူး။

ဆေးခြောက်-ဘိန်း အစရှိတဲ့ လောကအန္တရာယ်ပစ္စည်းမျိုး တွေကို သူတို့လို ယုတ်မာတဲ့သူ တစ်စုလောက်သာ စိုက်ပျိုးလို့ ရောင်းချတဲ့အခါမှာ ဆိုးဝါးတဲ့ပစ္စည်းဖြစ်သလောက် တန်ဖိုး မြောက်မြားစွာနှင့် ရောင်းရတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ တစ်ရှိန်ထိုး လျှမ်းလျှမ်းတောက်ပြီး ကျော်လောက်၊ ကြားလောက် ချမ်းသာ နိုင်ကြတယ်။ တစ်ခါ ချမ်းသာလာတော့ ဘာလုပ်သလဲ။ သူတို့ရှိတဲ့ ငွေလုံးကြေးလုံးနဲ့ ဖိပြီး ဂျုံ-စပါးစိုက်ပျိုးတဲ့ လူတွေဆီက မြေကွက်ကို ဝယ်တယ်။ သိမ်းတယ်။ သူတို့ပိုင်ချည်းဖြစ်ကုန်အောင် လုပ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဂျုံစိုက်တဲ့လူ၊ စပါးစိုက်တဲ့လူတွေဟာ အလုပ်လက်မဲ့ ဘဝနဲ့ ငတ်ပြတ်မဲ့တေတဲ့ ဘဝကို ရောက်ရတယ်။

ဒီဥပမာလိုပဲ လူတွေရဲ့ ဘဝအတိတ်ကံဟာ လူတိုင်းလူတိုင်း မှာ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တရားမှုနဲ့ သမ္မာအာဇီဝဖြစ်အောင် လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြတဲ့ လူတွေကို အဲဒီကံက ဘာတစ်ခုမျှ ချမ်းသာအောင် လုပ်ပေးတာမတွေ့ရဘူး။ အတော် ညစ်ညစ်ပတ်ပတ်နဲ့ သူပစ္စည်း ကိုယ်ပစ္စည်းဖြစ်အောင် သူ့ဟာ ကိုယ့်ဟာဖြစ်အောင်ဆိုတဲ့ စိတ်တွေထားပြီး လူညွန့်ခူးစနစ်၊ ခေါင်းပုံဖြတ်စနစ်တွေနဲ့ ခိုးခြင်း (၂၅) ပါးကို ကျူးလွန်နေတဲ့ လူတွေသာ ချမ်းသာနေကြတယ်။

အဲဒီဟော့ ဘာပဲဟာ အပိတ်ပိတ်ပေပဟာ အမုမျှော်မျှော်ဟာ
ပြုလုပ်ကြတဲ့ မကောင်းသော လူလွှဲပြုခြင်းဖြင့် မိစ္ဆာအာဇီဝလုပ်နေတဲ့
လူတွေအပေါ် မကျော်လွန်နိုင်ဘူးဆိုတာ တွေ့ရတယ်။ မကျော်လွန်
နိုင်လို့လည်း ခိုးခြင်း (၂၅) ပါးကို ဉာဏ်မမှီတဲ့ လူတွေ တပြု
တခေါင်းကြီး ငတ်ပြီး၊ ဉာဏ်မှီတဲ့ လူနည်းစုတွေသာ လွမ်းမိုးဝင့်ကျယ်
လက်မထောင်ပြီးနေကြတယ်။ ဒီလိုမမျှတဲ့ စနစ်ဆိုးတွေရှိနေလို့လည်း
လူတွေဟာ အကျင့်စာရိတ္တပျက်ပြီး သူခိုးကနေ ဓားပြ၊ ဓားပြကနေ
သူပုန်။ သူပုန်ကနေ စစ်ဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်ပေါ်လာရတယ်။ မြေကြီးရဲ့
သားသမီးချင်း လူယက်တိုက်ခိုက်ပြီး သတ်ဖြတ်ကုန်ကြတယ်။
ဒါကြောင့် “ခိုးအောက်မြေပြင်” လူလောကတစ်ခွင်ရဲ့ သာယာမှု
ဆိတ်သုဉ်းနေရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒါကိုအရဆောင်ကြပါ”

“လူတွေ ဘာကြောင့် လူစဉ်မမှီဖြစ်ရသလဲ”
“တရားမစောင့် မဖြောင့်မတ်သူတွေရှိလို့ ဖြစ်ပါသည်”

“တရားမစောင့်သူတွေ ဘာလုပ်သလဲ။ တရားမမက်
ကိုယ်ကောင်းတစ်ကွက် ပြုလုပ်ကြပါသည်”

“လူတွေ ဘယ်ကမွေးသလဲ။ မြေကြီးက မွေးပါသည်”

“လူတွေရဲ့အမွေ ဘယ်မှာလဲ။ မြေကြီးမှာရှိပါသည်”

“မြေကြီးအမွေကို ဘာကြောင့် လူတိုင်းမခံစားရသလဲ”

“နိုင်လို့မင်းထက်၊ သူထက်ငါစား၊ ပြုသူတွေရှိလို့ ဖြစ်ပါသည်”

အောင်စိုးသည် ထိုစာပိုဒ်များကို သစ်သားသင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင်
ရေးပြီး ရှေ့ကချပေးသည်။ အားလုံးအလွတ်ရအောင် လိုက်ဆိုကြ
သည်။

“ကဲ ကံရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ထပ်ပြီးရှင်းအုံးမယ်။ ကံဟာ
ဘုရားဟောတာ ကာယကံ၊ ဝှစ်ကံ၊ မနောကံလို့ သုံးမျိုးရှိတယ်။

မနောကံဆိုတာ စေတနာပဲ။ စေတနာဟာလည်း မနောကံပဲ။ အဲဒီ
စေတနာကံဟာ ဘယ်ကဖြစ်လာသလဲဆိုရင် စိတ်ကဖြစ်ပေါ်လာရ
တယ်။ ဒါကို လက်တွေ့သေသေချာချာ ပြမယ်”

အောင်စိုးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ဘူးကို
နှိုက်ယူ၍ အထဲမှ မီးခြစ်ဆံတစ်ချောင်းကိုထုတ်ပြီး “ဒါဟာ ဘာလဲ”
ဟု ထောင်ပြလိုက်၏။ အားလုံးက “မီးခြစ်ဆံ” ဟု တစ်ပြိုင်တည်း
ပြောလိုက်ကြလေသည်။ “ကောင်းပြီ ဒီမီးခြစ်ဆံကို ခင်းဗျားတို့
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်နဲ့အတူတူပဲလို့ မှတ်လိုက်ကြပါ” ဟု ဆိုကာ
မီးခြစ်အိမ်နှင့် ရုံကနဲခြစ်လိုက်ရာ မီးခြစ်ဆံတွင် မီးတောက်များ
စွဲ၍လာလေသည်။

“မီးခြစ်ဆံမှာ ဘာဖြစ်လာသလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

“မီးတောက်ဖြစ်လာတယ်” ဟု အားလုံးက ဖြေလိုက်ကြသည်။

ဒီမီးဟာ ရှို့ရာက လောင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီမီးတောက်ကို ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့
စိတ်က ဖြစ်လာတတ်တဲ့ စေတနာနှင့်အတူတူလို့ မှတ်လိုက်ကြပါဟု
ဆိုကာ မီးကို ငြိမ်းလိုက်သည်။ နောက်စကားကိုဆက်၍ ကဲ
စိတ်ဟာ မီးခြစ်နဲ့တူတယ်။ စိတ်ကဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စေတနာဟာ
မီးခြစ်ဆံက ဖြစ်လာတဲ့ မီးတောက်နဲ့တူတဲ့အကြောင်းကို သဘောပေါက်
ကြပြီ။ ဒီတော့ မီးခြစ်ဆံက ဖြစ်တဲ့မီးတောက်ဟာ ခင်ဗျားတို့
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စားမှု၊ သောက်မှုကိုဖြစ်လာအောင် ချက်ပြုတ်လို့လည်း
ရတယ်။ နေမှုထိုင်မှု တစ်စုံတစ်ခုကိစ္စပြီးမြောက်အောင် လုပ်ကိုင်
လို့လည်းရတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုမထိန်းသိမ်းဘဲနှင့် ပစ်စလက်တော်
ထားရင် ကျွန်တော်တို့ခင်ဗျားတို့ရဲ့ စည်းစိမ်အိုးအိမ် နေရာ
ထိုင်ခင်းတွေကို လောင်ကျွမ်းတဲ့အထိ အန္တရာယ်ပြုနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့်
မီးကိုစနစ်တကျ နေရာနဲ့နေရာ သုံးစွဲကြရတယ် မဟုတ်လား”

ဒီလိုပဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စိတ်ကနေပြီး ဖြစ်ပေါ်လာဟာဟာဟဲ့
စေတနာဟာလည်း သူ့ကို သတိမပွား-လွှတ်၍ထားခဲ့ရင် မကောင်းရာ
တိမ်းစောင်းပြီး မကောင်းတာတွေ လုပ်ဖြစ်အောင် ဆွဲငင်ရှေ့ဆောင်
သွားတယ်။ သူ့ကို သတိနှင့်ထိန်းသိမ်းပြီး ဖမ်းချုပ် တုတ်နှောင်ပြီး
ကောင်းရာဘက်ကို စေခိုင်းရင် ကောင်းရာကို ရှေ့ဆောင်ဆွဲငင်သွား
တာပဲ။ အဲဒီစေတနာက ရှေ့ဆောင်ရာကို ခုနင်ကပြောခဲ့တဲ့ ဝစီကံနဲ့
ကာယကံတို့ကလိုက်ပြီး ပြုလုပ်ပြောဆိုတာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်
တို့ဟာ စေတနာကို ပေါက်ပွားစေတဲ့ ကျွန်တော်တို့စိတ်ကို လွှတ်
မထားရဘူး။ လွှတ်ထားရင် ကျားနဲ့တူမယ်။ မလွှတ်ဘဲထားရင်
ခွားနဲ့တူမယ်။ ကျားဟာ လွှတ်ထားတဲ့အတွက် ရိုင်းပြီး သူ့ကိုကံချင်ရာ
ကိုက်။ သူစားချင်ရာစားပြီး အများရဲ့အန္တရာယ်ဖြစ်နေတယ်။ ခွားဟာ
သူ့ကိုကြီးနဲ့ ဘာနဲ့ဖမ်းယူချည်နှောင်ပြီး ယဉ်ပါးအောင် လုပ်ထားတော့
အားလုံးအမှုကိစ္စကို ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပေးဖော်ရတယ်။ ကျွန်တော်
တို့ရဲ့ သာယာမှုကို အသုံးပြုလိုရတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စေတနာကံကို ကောင်းရာဆွဲလို
ရအောင် ကောင်းရာခိုင်းလို့ရအောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဒီလို မကြိုးစားရင်
မကောင်းတဲ့ “ကံ” ဖြစ်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့
မိုးအောက်မြေပြင်ရှိ လူ့လောကသာယာမှုတွေ ဆိတ်သုန်းကုန်လိမ့်
မယ်။ လွင့်ပျောက်ကုန်လိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် သတိဉာဏ်ပညာတည်း
ဟူသော တက်မကို နိုင်အောင်ထိန်းပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲ့စိတ်စေတနာ
“ကံ” လှေယာဉ်ကြီးကို ကျောက်ဆောင်နဲ့တူတဲ့ အန္တရာယ် လှိုင်း
တံပိုးကြီးများနဲ့ တူတဲ့ ရန်အသွယ်၊ စုပ်ဝဲကြီးများနဲ့တူတဲ့ နစ်မွန်း
ဆုံးရှုံးမှုတွေကို မတွေ့မကြုံရအောင် အစွမ်းကုန်သွားကြရမယ်။

ဟစ်နည်းအားဖြင့် ရိုင်းမနေသော စိတ်ကိုပေးမှုနဲ့ယဉ်ပါးအောင်
ပြုပြီး မိုးအောက်မြေပြင် လောကကြီးရဲ့ သာယာမှုကို တည်ဆောက်
ကြရမယ်။ ဒါကြောင့် -

- “စိတ်သည် ငါ့ကိုမပိုင်။ ငါသည် စိတ်ကိုပိုင်သည်”
- “စိတ်ခိုင်းရာကို ငါမလုပ်၊ ငါခိုင်းရာကို စိတ်လုပ်ရမည်”
- “စိတ်အလိုကို ငါမလိုက်၊ ငါ့အလိုကို စိတ်လိုက်ရမည်”
- “ငါသည် မတရားမပြု၊ တရားမှုကို ပြုမည်”
- “ကံဆိုသည်မှာ “ကြံ-ပြော-ပြုလုပ်ခြင်း” သုံးပါးကို
ခေါ်သည်”

“ငါသည် ကောင်းသော “ကြံ-ပြော-ပြုလုပ်ခြင်း” ဖြင့်
လူ့တာဝန်ကို ထမ်းရွက်ရမည်”

အောင်စိုးသည် ထိုစာများကိုလည်း သစ်သားသင်ပုန်ကြီးပေါ်
တွင် ရေးပြုပြီး အလွတ်ချပေး၏။ အားလုံးသည် နှုတ်တိုက်ရအောင်
လိုက်ဆိုကြ၏။

“ဒါဟာ အင်မတန်အရေးကြီးတယ် ခင်ဗျားတို့ တစ်စုံ
တစ်ခု ပြုလုပ်မယ်ကြံတိုင်း ဒါကိုနှလုံးသွင်းပြီး သေသေချာချာ
စဉ်းစားပြီးမှ လုပ်ကြပါ”

နောက် ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကျွန်တော်တို့ မိုးအောက်
မြေပြင် လူ့လောကကြီးမှာ အခုချမ်းသာနေကြတဲ့ မြေပိုင်ရှင်ကြီးတွေ
ဟာ အခုပစ္စုပ္ပန်မှာ ပြုတဲ့ မကောင်းတဲ့ စေတနာကံ တိုက်တွန်းမှု
တွေကိုလိုက်ပြီး ပါးစပ်ကပြော၊ ကိုယ်ကလုပ်လို့ ချမ်းသာတဲ့
လူချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် ဒီ မကောင်းတဲ့ ကံဝါဒသမားတွေကို
ကျွန်တော်တို့က ကောင်းတဲ့ တရားမှု၊ ကံဝါဒနှင့် အစပျောက်အောင်
တိုက်ဖျက်ပြီး သာယာသော လူ့လောက နိဗ္ဗာန်ကြီး တည်ဆောက်

ရမယ်။ လူပိုင်းလူပိုင်း သာယာညီမျှဖြစ်အောင် ကောင်းပဲ ပါဒ
သမားချင်း ပေါင်းစည်းစုရုံးပြီး စုပေါင်းလုပ်ကိုင်မှု၊ စုပေါင်းရောင်းဝယ်
မှု၊ စုပေါင်းခွဲဝေမှု စနစ်တွေကို ဖြစ်အောင်လုပ်ရမယ်။ ဒီတရားတွေဟာ
အခုမှပေါ်တဲ့ အဆန်းတရားမဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘုရားဟောခဲ့တဲ့
လူတန်းညှိ တရားဝါဒအရဖြစ်တယ်။ ဘုရားက သတ္တဝါမှန်သမျှ
ဓာတ်လေးပါး အစုအဝေးကြီးလို့ ဟောခဲ့တယ်။ ဒါဟာ လူလူချင်း
အတန်းမခွဲတဲ့ ဝါဒ၊ ပြီးတော့ ဘုရားက လူလူချင်း ကိုယ်ချင်းစာ
ရမယ် ဟောခဲ့တယ်။ လူတွေ ငါးပါး ပဉ္စသီကိုမြဲဖို့ ဟောခဲ့တယ်။
အခုလူတွေဟာ ငါးပါးပဉ္စသီကို အကုန်ကျူးလွန်နေကြတယ်။
လူလူချင်းလည်း ကိုယ်ချင်းစာတာ တစ်ကွက်မှမရှိကြဘူး။ ဒါဟာ
ဗုဒ္ဓဘာသာလား။ ဘုရားစကား နားထောင်မှ ဗုဒ္ဓဘာသာလို့ခေါ်တယ်။
ဘုရားက သတ္တဝါမှန်သမျှ မေတ္တာ ကရုဏာစိတ်နဲ့ ချမ်းသာအောင်
ပြုရမယ်လို့ ဟောခဲ့တယ်။ အခုလူတွေက ဒါကို အသံလူကြားရုံ
လုပ်ပြီး စေတနာနဲ့ ကိုယ်က သတ္တဝါတွေ ဒုက္ခဖြစ်အောင် လုပ်နေ
ကြတယ်။ ဒါ ဗုဒ္ဓဘာသာလား။ ဒီလို မတရားဝါဒနဲ့ ကိုယ်ကျိုးရှာ
မိစ္ဆာအာဇီဝဒမားတွေရဲ့ လက်ထဲက မတရားပစ္စည်းတွေကို ကျွန်တော်
တို့ တရားဝါဒသမားတွေက ပုဂ္ဂလိကပိုင်အဖြစ်က အားလုံး လူတိုင်း
လူတိုင်း ပိုင်ဆိုင်အောင် လုပ်တာမတရားဘူးလို့ ဆိုနိုင်သလား။
ဘုရားက သံဃိကနဲ့ ပုဂ္ဂလိကကို ဘယ်ဟာအမြတ်ထား ဟောသလဲ။
မြေကြီးရဲ့ သားသမီး မြေကြီးရဲ့ အမွေခဲလူတွေမှန်သမျှဟာ မြေကြီးနဲ့
မြေကြီးကထွက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သာတူညီမျှ ဝေပုံကျအဖြစ်နဲ့
ခွဲဝေခံစားကြရမယ်။ ဒါကြောင့် ဒါကို ဆိုလိုက်ကြအုံး။

မကောင်းသော ကံသည် ငါပို့ပို့ နှိပ်စက်သည်။
ကောင်းသောကံကို ငါတို့ ပြုလုပ်မည်။
လူလူချင်းမေတ္တာပွား၊ လူလူချင်း ချမ်းသာရာကိုပြု။
လူလူချင်းကိုယ်ချင်းစာ၊ ငါတို့ဟာ မြေကြီး၏သားသမီး”
သူယုတ်မာတွေ ဘေးဖယ်၊ သင်တို့ကြောင့် လူ့လောကကြီး
မကောင်းဖြစ်ရ၏။

ဒါတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ မိုးအောက်မြေပြင်ရှိ လူ့လောကကြီး
ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့ “လောကပါက” “လူရေးလူရာ”
တရားတွေပဲ။ ဒါကို ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ပါးစပ်တွင် ရွတ်နေဖို့
မဟုတ်။ စိတ်ထဲကလည်းလုပ်ရမယ်။ ပါးစပ်ကလည်း လုပ်ရမယ်။
ကိုယ်ကလည်း ထိထိရောက်ရောက် ပြုလုပ်ရမယ်။ ဒါပေမယ့်
တစ်ခုတော့ ကျွန်တော်ပြောချင်တယ်။ လူလူချင်းဟာ အတန်းမကွဲ
တစ်ဆင့်တစ်တန်းတည်း ညှိလို့ရနိုင်ပေမယ့် လူတွေရဲ့ ဉာဏ်နှင့်
ဝိရိယကိုတော့ တစ်တန်းတည်းဖြစ်အောင်လုပ်လို့ မရနိုင်ဘူး။ ဒါဟာ
မှာတော့ ကြီးစားတဲ့ လူအပေါ်မှာ တည်မှာပဲ။

ပြီးတော့ ဘာသာရေး ကိုးကွယ်မှုမှာလည်း စုပေါင်းကိုးကွယ်မှု၊
စုပေါင်းကြည်ညိုမှု၊ စုပေါင်းလှူဒါန်းမှုနဲ့ ပြုလုပ်သွားရမယ်။ ဒီလို
စုပေါင်းဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်မှု၊ ဘုံစနစ်နှင့် လူတွေကို တန်းညှိလို့
မရဘူး။ မြေထွက်ပစ္စည်းနှင့် မြေကြီးဟာ တစ်ချို့တစ်ဝက် လူနည်းစု
သာ ပိုင်စေ၊ ကျန်တဲ့ လူများစုဟာ မပိုင်စေနဲ့လို့ ဘယ်ခိုဒါအရှင်မှလည်း
ဟောခဲ့တယ်လို့ မကြားဖူးဘူး။ ဘယ်ထာဝရဘုရားသခင်မှလည်း
ဖန်ဆင်းပစ်ခဲ့ကြတယ် မကြားဖူးဘူး။ ဘယ်သဗ္ဗညုတ ဘုရားရှင်
ကမှလည်း ဗျာဒိတ်တော် ထားခဲ့တယ်လို့ မကြားဖူးဘူး။ ဒါကြောင့်
မြေထွက်ပစ္စည်းမှန်သမျှနှင့် မြေကြီးကို မိုးအောက်မြေပြင်ရှိ လူအားလုံး

သာယာညီမျှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြုလုပ်ဟာဟာ ဟာများဟယ်။ ဒါမှ မဟာ
နိဗ္ဗာန်ကိုရောက်နိုင်တယ်။”

ဤသို့ ပြောဟောနေခိုက်တွင် ဒုံး ဒိုင်းဟူသော ခဲတံ
များကျောင်းခေါင်မိုးနှင့် ကျောင်းအကာများမှ အလန်တကြားဖြစ်
အောင် ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။ အားလုံးလူများသည် အထိတ်
တလန့်နှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြ၏။ အောင်စိုးမှာ ဣန္ဒြေမပျက်
တည်တည်ကြီး ရပ်လျက်မှ “အို ဘာဖြစ်ကြတာလဲ။ ခဲကျတာ
ကြောက်စရာမဟုတ်ပါဘူး။ သွေးမရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ အကျင့်အကြံပါ”
ဟု ဆိုလိုက်သည်။ လူများသည် ငြိမ်၍သွားကြ၏။ နှင်းနုမှာ
တစ်ကိုယ်လုံး ဘုန်းလှုပ်နေတော့သည်။ အောင်စိုးသည် လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးကိုဆွဲယူ၍ ကျောင်းပေါ်မှလျင်မြန်စွာ ဆင်းသွား၏။ သူ
နောက်မှလည်း လူရွယ်တစ်စုတို့ ဆင်းလိုက်သွားကြ၏။ နှင်းနုမှာ
အောင်စိုးအတွက် စိတ်အပူကြီးပူ၍ လာလေသည်။ ဟာခဏချင်း
အတွင်း၌လည်း ကျောင်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ဆီမှ “ဟေ့
မင်းလက်ထဲက ဓားကိုချလိုက်။ မချရင် မင်းဒုက္ခဖြစ်သွားမယ်”
ဟူသော အသံများ “အို ဘာမှမလုပ်ကြနဲ့၊ ခင်ဗျားတို့
လူလူချင်း မေတ္တာထားပါ။ ကျွန်တော် သေသေချာချာ ဆုံးမပါ့မယ်”
ဟူသော အောင်စိုး၏ အသံများကို ဆူဆူညံညံကြားရ၏။ ခပ်ဝေးဝေး
ဆီမှလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လိုက်သံပြေးသံများကိုလည်း
ကြားရ၏။

ထိုနောက် အတန်ကြာတွင် အောင်စိုးနှင့် အဖော်တစ်စု လူ
သုံးယောက်ကို ဖမ်း၍လာကြသည်။ အားလုံးလူများသည် အံ့အားသင့်၍
နေကြသည်။ အကြောင်းမှာ လူသုံးယောက်အနက် နှစ်ယောက်က
တစ်ရွာတည်းနေ ထွန်းတင်ဆိုသူနှင့် ပေါက်စဆိုသူတို့ ဖြစ်နေသော

ပြောလိုက်သည်။ ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း လင့်စင်ကျန်းမှ မောင်သီဟ၏
တပည့်ဖြစ်လေရာ ထိုသူ၏ နာမည်ကို နှင်းနုတို့ကောင်းစွာ မသိပေ။
အောင်စိုးသည် ဖမ်းလာသော လူသုံးယောက်ကို လူတွေ၏ ရှေ့တည့်
တည့်တွင် စီတန်း၍ ထိုင်စေ၏။ သူသည် ထိုသူသုံးယောက်ရှေ့တွင်
မတ်မတ်ကြီးရပ်၍ နေလေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲဗျ။ ခင်ဗျားတို့ လူတစ်ယောက်က ထွက်ပြေး
လိုက်တာ တကယ်မိန်းမသွေးမျိုးကျနေတာပဲ”

အောင်စိုးက ပြုံး၍ စကားပြောလိုက်သည့်တိုင်အောင် ထို
လူသုံးယောက်တို့က တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲရှိနေကြ၏။ ထိုအခိုက်တွင်
လည်း လူတစ်ယောက်တည်းကို သုံးလေးယောက် ဝိုင်းပြီး ဖမ်းလာ
ကြပြန်၏။ ထိုသူမှာ အသက် ၂၀ ကျော်ခန့်ဖြစ်၍ လူနေအခန့်စား၊
ဝတ်ကောင်းစားလှများနှင့် ဖြစ်လေသည်။ လူလုံးလူဖန် တောင့်တင့်
ကြံ့ခိုင်၍ အားခွန်ဗလနှင့်လည်း ပြည့်စုံပုံရ၏။ ထိုသူကား အခြား
မဟုတ်ပေ။ လင့်စင်ကျန်းရွာမှ လူချမ်းသာ ဦးလှကျော်၏သား
မောင်သီဟတို့သုပင် ဖြစ်လေသည်။

အောင်စိုးသည် မောင်သီဟအား ဖမ်းလာကြသူများကိုကြည့်၍
“ခင်ဗျားတို့က ကိုဘယ်လိုများ လုပ်ခဲ့ကြသေးလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။
“ဘာမှမလုပ်ကံ့ပါဘူး။ သူ့လက်ထဲက ဓားကို ဒုတ်နဲ့ တစ်ချက်တည်း
ရိုက်ပြီး ဖမ်းရုံဖမ်းလာခဲ့တာပါ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်ကြသည်။
နှင်းနုမှာ “ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကြအုံးလေမလဲ”ဟု တထိတ်ထိတ်နှင့်
ဖြစ်နေ၏။ အားလုံးလူများလည်း တလှုပ်လှုပ် တရွရွနှင့် ဖြစ်နေကြ
လေသည်။

“ဘယ်နှလှိုလဲ၊ ဂိုဏ်းပေါ်၊ ကျွန်တော် အစောဆုံးပျားပျား
ဒီလောက် လူရာမဝင်တဲ့ အလုပ်မျိုးတွေ မလုပ်ပေးဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ်။
အခုမှ ခင်ဗျားလုပ်ပုံတွေကိုတွေ့လို့ ကျွန်တော် သိပ်အံ့ဩတာပဲ”

“အေး လုပ်တယ်ကွဲ့ ၊ ဘာဖြစ်သလဲ။ မင်းကို
သောက်မြင်ကပ်လို့ လုပ်တာ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းသာ ဆင်းလာ
ရင်လား။ အခုလောက်ရှိ မင်းကိုကြည့်ချင်လို့တောင် မမြင်ရတော့ဘူး
သိလား။”

အောင်စိုးက အပြုံးမပျက်ဘဲ ချိုချိုသာသာပြောလိုက်သည့်
တိုင်အောင် မောင်သီဟမှာ ရှုးရှုးရဲရဲဖြစ်နေသော ဒေါသနှင့်
ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဪ ဒီလိုလား။ နေပါအုံးဗျ၊ ကျွန်တော့ကိုမုန်းလို့
လုပ်တယ်ဆိုရင် ဘာအတွက်ကြောင့်လဲ။ ဟို မအေးရင်
အတွက်လား။ အေးရင်အတွက်ကြောင့်သာ ခင်ဗျားကျွန်တော့ကို
မုန်းရင် ခင်ဗျားမှာမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ကျွန်တော်က မအေးရင်နဲ့
ရိုးရိုးခင်မင်နေရုံကလွဲလို့ ဘာစိတ်နဲ့မှ မပြစ်မှားမိဘူး။ တကယ်လို့
ပြစ်မှားမိတဲ့စိတ် ရှိတယ်ဆိုအုံးတော့ ခင်ဗျား မအေးရင်ကို ကျွန်တော်
ယူမိဖို့ခက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် မအေးရင်ရဲ့မိဘများက
လောကရဲ့အဖျက်သမားတွေ။ ကျွန်တော်က လောကရဲ့ ပြုပြင်ရေး
သမား။ ဒီတော့ ခင်ဗျားအထင်လွဲပြီး မုန်းရင် မမှားပေးဘူးလား။”

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ဘူးကွ။ မင့်ကို လူပါးဝတယ် ထင်လို့ကို
အလိုလို သောက်မြင်ကပ်နေတာ နားလည်ရဲ့လား။ ငါအခု ထွက်ပြေး
တာကိုများ မင်းက မင့်ကိုကြောက်ပြီး ထွက်ပြေးတယ်များ မှတ်
မနေနဲ့။ ငါသင်းလိုအကောင်ကို ရန်စမိတာ သူများက ဒီလိုလူနဲ့များ
သွားပြီးဖြစ်တယ်လို့ အကဲ့ရဲ့ခံရမှာ စိုးလို့ပြေးတာ။ နားလည်ပလား။”

“ဟဲ့ ဟဲ့” အောင်စိုးသည် အသံယွတ်အောင် မခိုးမခန့်နှင့်
ရယ်လိုက်သည်။ မောင်သီဟမှာ ပို၍ဒေါသကြီးလာ၏။

“ဟေ့-ဘာရီနေတာလဲ။ မင်းကသတ္တိရှိလို့များ ရီနေတာလား။
သတ္တိရှိရင် လာကွ။ နှစ်ယောက်ချင်းချမယ်။ မင့်အကောင်တွေ
တစ်ယောက်မှ မပါစေနဲ့။”

“အို ခင်ဗျား။ တကယ်ပြောလိုက်တာလား။ မကောင်း
ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်လူလူချင်း မေတ္တာမပျက်ချင်ပါဘူး။ အေးအေး
နေပါ”

“အောင်မယ်။ ဟေ့ တကယ်ကွ-တကယ်။ မင်းသတ္တိရှိရင်
နှစ်ယောက်ထဲချမယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်ဘက်ကယှဉ်ချင်လို့လဲ”

“အို မင်းကြိုက်ရာက ယှဉ်နိုင်တယ်ကွ”

“ကောင်းပါပြီ။ ကောင်းပါပြီ။ ခင်ဗျားကို တောင်းပန်းနေလို့မှ
မရရင်လည်း ကျုပ်အကြောင်းကို ပြရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
စိတ်ထဲကတော့ တကယ်မပါပါဘူးဗျာ။ ကိုင်းဗျို ခင်ဗျားတို့
နောက်ကို အသာဆုတ်ပေးလိုက်ကြစမ်းပါ။ ဘာမှလဲ ဝင်မလုပ်ကြ
ပါနဲ့။ ကျုပ်အတွက် စိတ်ချကြပါ။”

အောင်စိုးမှာ အပြုံးမပျက်။ မထေလေးစားမျက်နှာနှင့် သူ့လူ
များကို ကြည့်၍ပြောလိုက်သည်။ “သူ့လူများလည်း အကုန်လုံး
နောက်သို့ ဆုတ်ပေးလိုက်ကြ၏။ နှင်းနုမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်၍လာတော့
ကာ အောင်စိုးအတွက် ရင်လေးစိတ်ပူ တစ်ကိုယ်လုံးထူပူ၍
လာလေ၏။”

အကြောင်းမှာ မောင်သီဟသည် မေမည်လူစားချိုးမဟုတ်။ လူတစ်ယောက်ကို အသက်မရှိသည့် အရပ်လောက်မျှ ပမာထားသူ မဟုတ်ကြောင်းကို သူကိုယ်တိုင် သိဖူးကြားဖူး ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် အောင်စိုးမှာ ဂရုစိုက်ပုံမပေါ်။ မောင်သီဟ လက်ထဲသို့ ဓားတစ်ချောင်း ပေးလိုက်ကြပါဟု ပြောနေသဖြင့် လူ တစ်ယောက်က မောင်သီဟလက်ထဲသို့ ငှက်ကြီးတောင် ဓားကြီး တစ်ချောင်းကို ပေးလိုက်ရလေသည်။ အောင်စိုးသည် ပြုံး၍ ကြည့်နေ ၏။

“ကိုင်း-ကိုသီဟ၊ ကျုပ်ကိုအဲဒီဓားနဲ့ ခင်ဗျားထင်သလို ပြုပေ တော့”

နှင်းနုမှာ ကြည့်ရင်းကြည်းရင်းနှင့် ရင်တွင်းက တဒိတ်ဒိတ် ခုန်လာ၏။ စိတ်ထဲကလည်း “အို သူဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ သူ့လက်ထဲမှာလည်း ဘာမှမရှိဘဲနဲ့။ သူများကိုတော့ ဓားကြီးပေးလို့၊ သူတမင်များ အသေခံလိုက်တော့မလား” ဟု တွေးရင်းတွေးရင်း အောင်စိုးကို မကျေမနပ်ခြင်း ဖြစ်လာလေတော့၏။

မောင်သီဟမှာ လက်ထဲသို့ ဓားရောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှေ့နောက် ဝဲယာသို့ တစ်ချက်စီလှည့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ အောင်စိုးမှာ မတုန်မလှုပ်နှင့် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို တွေ့၍ မောင်သီဟကို ကြည့်နေ၏။ လူတွေမှာလည်း မရိုးမရွဲနှင့် မောင်သီဟကို ကြိုက်၍ ဒေါသနေကြသည်။ သို့နှင့်ပင် မောင်သီဟသည် လက်ထဲမှ ဓားကို မျက်တောင်တခေတ်၏ အတွင်း လှုပ်စီး ဝင်းကနဲလက်လိုက်သလို ဓားကို တစ်ချက်တည်းဝင့်ပြီး အောင်စိုးအား တအားခုန်၍ ခုတ်ပိုင်းချလိုက်၏။

နှင်းနုမှာ မျက်လုံးနှစ်ဖက်မှ ပင်းပာဲခဲမီးပွင့်လာကာ ဘာမျှမမြင် ရအောင် ပြဝေပိတ်ပုံးလျက် တစ်ကိုယ်လုံး ထုံထိုင်း မှိုင်းမိသလို ဖြစ်သွားတော့လေသည်။ လူတွေလည်း ကြက်သေသေကာ ငိုငင်တွေ ငေးမောအံ့သြခြင်းဖြစ်၍ သွားကြလေသည်။

“ကိုင်း ဘယ်နှယ်လဲကိုသီဟ၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ဒီလောက်သိရရင် တော်ရောပေါ့ဗျာ”

ထိုအသံကိုကြားလိုက်ရမှ ရီဝေပိတ်ပုံး မှောင်လုံးကျနေသလို ရှိသော နှင်းနု၏ မျက်လုံးများသည် ထင်းကနဲပြန်၍ လင်းလာတော့ လေသည်။ အောင်စိုးကား မောင်သီဟ၏ ဓားကိုင်ထားသောလက်ကို ဘယ်အချိန်က ဘယ်လိုလုပ် ဖမ်းလိုက်သည်မသိ။ မောင်သီဟမှာ မလှန်နိုင်။ သူ့လက်တွင်းတွင် ရုန်းကန်ခြင်းပင် မပြုနိုင်အောင် လက်ကို အလိမ်ခံ၍ နေရ၏။

“ဟေ့ မင်း ဘာလုပ် ငါ့လက်ကို ဖမ်းပြီး လိမ်းထား သလဲ။ သတ္တိရှိရင် လွတ်ပါလား”

မောင်သီဟမှာ ဟာဒီမလျှော့သေးဘဲ ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောနေ ပြန်ရာ “ဟဲ ဟဲ ခင်ဗျား မကျေနပ်သေးဘူးဆိုရင် လွတ်ပါတယ်” ဟုပြော၍ အောင်စိုးက ပြန်လွတ်လိုက်ပြန်၏။ မောင်သီဟသည် အရှိန်ယူသလို နောက်သို့ နှစ်လမ်းမျှဆုတ်လိုက်၏။ ဤတစ်ချိတွင်ကား သူသည် အလောတကြီး မပြုသေးဘဲ အောင်စိုး အား ချက်ကောင်းကိုရွေးပြီး ကျားနာခဲသလို ခဲရန် မာန်သွင်း၍ ကြည့်နေတော့လေသည်။ သို့သော် အောင်စိုးမှာ မခိုးမခန့်နှင့် အေး စက်စက်ကြီးလုပ်၍ ဣန္ဒြေမပျက်ပြီးပြီး ကြည့်နေရာမှ “ဟဲ-ဟဲ” ဟု မခန့်လေးစား ရယ်လိုက်ပြန်လေသည်။

ယိုရယ်သံကြောင့်လည်း မောင်သီဟမှာ အမျက်နှင့်ဒေါသ ထကြွသောင်းကျန်း တစ်ကိုယ်လုံးလွမ်း၍ မွန်လာတော့သည့်အလား လက်ထဲမှ ဓားကို တအားမြှောက်ရွယ်မိုးကာ အရှိန်နှင့်တိုး၍ အောင်စိုးကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ခုတ်ပိုင်းချလိုက်ပြန်တော့ရာ ဤ တစ်ကြိမ်တွင် ဒုန်းကနဲ လဲပြီ၍ အောင်စိုး တစ်ကိုယ်လုံး ပုံလျက် လဲကျသွားသည်ကိုသာ မြင်လိုက်ရတော့၏။

နှင့်နကား “အလို-ဘုရား-ဘုရား” ဟု အလန့်တကြားနှင့် တလိုက်မိရာမှ တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူ သည်းအူတွေ ကြွေပြုန်း၍ လုံးလုံးကြီး သတိလွတ်သွားသလို ဘာကိုမှမမြင် ဘာကိုမှ မထင် နိုင်တော့ဘဲ “သွားရှာပြီ၊ သွားရှာပြီ၊ လူသူတော်ကောင်းကြီး တစ်ယောက် ရေတိမ်မှာ မှောက်ရက်နှစ်ရရာပြီ” ဟု စိတ်ထဲတွင် ပွားများအားထားရာ မဏ္ဍိုင်ကြီးတစ်ခု ယိုင်လဲသွားတော့သလို တဖိုဖို အဘီးယုတ်ခြင်းဖြစ်၍ နေမိလေသည်။

နောက်အတန်ကြာ၍ အောင်စိုးကို အတင်းဝင်ပြီး ပွေ့ထူမည်ဟု သတိရလာသဖြင့် ရှေ့သို့တိုးလိုက်တော့မည့် အပြုတွင် “ကဲ-ဘယ်နှယ်လဲကိုသီဟ၊ ကျွန်တော့အကြောင်းကို သိပလား” ဟု ဓားကြီးကို လက်ထဲတွင်ကိုင်၍ ရပ်နေရာမှ မေးလိုက်သောအသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့်သေသေချာချာကြည့်မိသည်တွင် လဲ၍ကျသွားသူမှာ အောင်စိုးမဟုတ်။ မောင်သီဟဖြစ်နေကြောင်းကို သိရတော့လေ၏။

ဤအခါမှပင် သူ၏ ခေါင်းနာပန်းကြီးအောင် ကြက်သီးများ ထပြီ မျက်လုံးများပြာဝေ၍ အမြင်မှား၊ အထင်မှားဖြစ်သွားမိသည်ကို စဉ်းစားမိကာ “ဪ-ငါ့နှယ်၊ လိပ်ပြာငယ်လိုက်တာနော်” ဟု သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်ရင်း အောင်စိုးအတွက် သော့တတွေ ရှင်းသွား လေသည်။

ယိုရယ်သံကြောင့်လည်း မောင်သီဟမှာ အမျက်နှင့်ဒေါသ ထကြွသောင်းကျန်း တစ်ကိုယ်လုံးလွမ်း၍ မွန်လာတော့သည့်အလား လက်ထဲမှ ဓားကို တအားမြှောက်ရွယ်မိုးကာ အရှိန်နှင့်တိုး၍ အောင်စိုးကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ခုတ်ပိုင်းချလိုက်ပြန်တော့ရာ ဤ တစ်ကြိမ်တွင် ဒုန်းကနဲ လဲပြီ၍ အောင်စိုး တစ်ကိုယ်လုံး ပုံလျက် လဲကျသွားသည်ကိုသာ မြင်လိုက်ရတော့၏။

“ကိုသီဟရယ် ကျုပ် အတန်တန် တောင်းပန်နေရက်နဲ့ ဒီလိုဖြစ်သွားရတာ အများကြီး ဝမ်းနည်းတာပါပဲဗျာ။ ကျုပ်ဟာ လူလူချင်း မေတ္တာပွားနေတဲ့ လူမို့သာပေါ့။ နို့မဟုတ် တခြားလူသာ ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ တော်တော်မကောင်းတဲ့ ကံတရားရဲ့ စီမံမှုကို ခံလိုက်ရပြီ”

အောင်စိုးသည် မောင်သီဟ၏ ပခုံးကို လက်နှင့် အသာအယာ ပုတ်၍ တကယ့် ကရုဏာသက်နေပုံနှင့် ပြောဆိုနေလေသည်။ ထို့နောက် အောင်စိုးသည် ဆက်လက်၍ ရန်ကို ရင်ချင်း မတုံ့နှင်းအပ် သည့်အကြောင်း၊ လူလူချင်း အန္တရာယ်မပြုအပ်သည့်အကြောင်း၊ နောက်ကို မိတ်ဆွေရင်းချာလို ခင်ခင်မင်မင် ပေါင်းသင်းသွားကြဖို့ အကြောင်းများကို တကယ့် စေတနာရင်းအတိုင်း ပြောင်းဖြ၍ ပြောဆိုနေလေသည်။ သို့သော် မောင်သီဟမှာ မနိုင်၍ အရှုံးပေး ခူးထောက် နောက်ထပ်မဆက်ရဲရှိနေရာမှ အခဲမကြေ တစ်နေ့နေ့မှ ကလဲစားချေမည်ဆိုသော သဘောထားဖြင့် တေး၍နေသည့် အမူအရာ ကိုတွေ့ရ၏။ သို့သော် အောင်စိုးမှာ ကျေနပ်စွာခွင့်လွှတ်၍ ချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်လေတော့သည်။

အခန်း (၁၅)

အောင်စိုး၏ ဂုဏ်သတင်းကား လူတိုင်းပါးစပ်များတွင် သီး၍ နေတော့သည်။ “ရှားပါတယ်၊ ဒီလိုလူမျိုးတော့ မတွေ့ရသေးပါဘူး။ ရဲစွမ်းသတ္တိရော၊ စိတ်နေသဘောထားရော၊ အကြံဉာဏ်ရော၊ ပြီးတော့ သီးခံနိုင်တဲ့ဂုဏ်ရော၊ ဘယ်ဘက်ကမှ လိုလေသေးမရှိပါဘူး။ ဒီလိုလူမျိုးကို တို.ရွာကထွက်သွားမှာတောင် အတော် နှမြောဖို့ ကောင်းတာပဲ” ဟု တဖွဖွပြောဆိုနေကြသူများလည်း တစ်နှယ်လုံး တစ်ရပ်လုံး ဖြစ်နေတော့လေ၏။

ထိုအထဲမှလည်း “ဟေ့-ဟိုကောင်ဟာ တစ်နေ့နေ့ လစ်တဲ့ နေရာမှာ ဆရာကလေးကို လက်စားချေလိမ့်မယ်နော်။ ဆရာကလေးကို သတိပေးထားကြပါ” ဟု မောင်သီဟကို ရည်ရွယ်၍ အောင်စိုး အတွက် စိုးရိမ်သံများကလည်း စပ်မိတိုင်း ပြောဆိုနေကြ၏။ ထိုအထဲတွင် နှင်းနုမှာ အောင်စိုးအတွက်ကို သူများထက်ပို၍ စိတ်ပူမိလေသည်။ “ခက်တာပဲ၊ သူကလည်း မခိုးမခန့်နဲ့၊ ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားနေမှာ၊ ဟိုလူကတော့ ခံထားရတဲ့သူမို့ အလစ်ကို အမြဲ ချောင်းနေမှာပဲ” ဟု အမြဲတွေးပြီး တရေးယောင်ယောင်နှင့် မအေးနိုင်အောင် ရှိနေရလေ၏။

သို့နှင့်ပင် တစ်နေ့၌ အောင်စိုးရောက်လာလေသည်။ ထိုနေ့သည် ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်၏။ နှင်းနုသည် ထုံးစံအတိုင်း ဖျာများခင်း၍ ဧည့်ဝတ်ကျေအောင် ဧည့်ခံစကားပြောဆိုနေရာမှ တခြားသို့ မျက်နှာလွဲ၍ တွေ့နေသော အောင်စိုးကိုကြည့်ကာ -
“မောင်ကြီးကို တစ်ခုသတိပေးချင်တယ်”

“ဟာများလဲ မနှင်းနုရဲ့။ သတိပေးစရာရှိရင် ပေးနိုင်ပါ့ဟယ်”
“ဪ တခြားကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး မောင်ကြီးရယ်။ ကိုသီဟဟာ မောင်ကြီးကို တကယ့် အငြိုးကြီး အတေးကြီးနဲ့ တစ်နေ့နေ့ လက်စားချေမှာကို စိုးရိမ်လို့ သတိထားနေပါလို့ ပြောချင်လို့ပါ”

“ဪ ဒီကိစ္စလား။ ဟုတ်ကဲ့ သတိတော့ အမြဲထားရက်ပါပဲ။ မနှင်းနု သတိပေးတာကိုလည်း အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စမျိုးကို မနှင်းနုစိုးရိမ်နေသလောက် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ အခက်အခဲ ပြဿနာကြီးတစ်ခုကို မနှင်းနုကိုယ်တိုင်က ရှင်းလင်းပေးနိုင်တဲ့ အကူအညီမျိုးများရရင်တော့ သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

နှင်းနုမှာ အောင်စိုးထံမှ အဓိပ္ပာယ်တွေ ကျယ်ဝန်းလှသည့် ခေါင်းရှုပ်စရာစကားများကြောင့် အတန်ကြာအောင် တွေဝေပြီး စဉ်းစားနေမိသည်။ နောက်မှ

“မောင်ကြီးမှာ ဘာတွေရှုပ်ထွေးလို့ ကျုပ်က ကူညီရမှာလဲ မောင်ကြီးရယ်”

အောင်စိုးသည် အပြောရခက်သလိုနှင့် တွေဝေစဉ်းစား စကား ရုတ်တရက် မဆက်ဘဲနေလေသည်။ အတန်ကြာမှ “ပြောရမှာတောင် အတော်လေးနေတဲ့ တာဝန်ကြီးတစ်ခုပဲ မနှင်းနုရယ်” ဟု ချီတံ့ ဈာတုံ ဖြစ်နေသည့် အသံကြီးနှင့် နှင်းနုကို မကြည့်ဘဲ ပြောလေသည်။

“အို ပြောသာပြောပါ မောင်ကြီးရယ်။ ဘာမဆို ကူညီပေးပါ့မယ်။ အားမနာပါနဲ့။ မောင်ကြီးရဲ့ ကျေးဇူးတွေဟာ အင်မတန်များလွန်းလို့ မောင်ကြီးကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ရမယ် မသိလို့တော် စိတ်မကောင်းဘဲ ဖြစ်နေတာပါ”

“အဲဒီ မကျားဇူးကလေး မဖြစ်စေလောက်အောင် အပြောရမယ်
နေတာပေါ့ မနှင်းနုရယ်” အောင်စိုးမှာ ပြောချင်သည့်စကားတစ်လုံး
အတွက် အတော်ပင် တာဝန်ကြီးလေးနေဟန်တူ၏။ သို့သော်
နှင်းနု စိတ်ထဲက ဘာကိုကူညီရမည်ဟုသိရအောင် တိုက်တွန်းမည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

“အို မောင်ကြီးကလဲ ပြောမယ်လို့စပြီးမှ ဘာ
အားနာစရာရှိလို့လဲ မောင်ကြီးရဲ့။ ပြောသာပြောပါ အားမနာပါနဲ့။”

“ပြောဆိုရင်တော့ ပြောရတော့မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် မနှင်းနု
စိတ်ထဲက ဘယ်လိုမှ စိတ်မကောင်းခြင်း မဖြစ်ပါဘူးဆိုတာကိုတော့
ကတိခံစေချင်တာပဲ”

“ဘာများလဲမောင်ကြီးရယ်။ ပြောပါလို့ဆို။ ကျုပ်စိတ်မကောင်း
ခြင်း မဖြစ်ပါဘူး မောင်ကြီးရဲ့။ ပြောသာပြောပါ”

အောင်စိုးသည် ခဏတွေနေပြန်သေး၏။ နောက်မှ
“အင်း ဒီလိုဆိုရင်တော့ ပြောရတော့မှာပဲ မနှင်းနုရဲ့။ ပြောရမယ့်
စကားကလည်း တော်တော်ကို အရပ်ဆိုတာပဲ။ ဘာလဲဆိုရင်တော့
မနှင်းနုကို ကျုပ်သနားလည်းသနား။ ပြီးတော့လည်း”

အောင်စိုးမှာ စကားကိုမဆက်နိုင်ဘဲ ရပ်ပြီး နှင်းနုကို
မျက်တောင်မခတ် တွေ့ကြည့်နေသည်။ နှင်းနုမှာ အောင်စိုးက
စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲနေသည့်တိုင်အောင် သူ၏သဘာဝဓာတ်ခံက
ဘာကိုပြောတော့မည်ဟု အတတ်သိ၍လာတော့ရာ ဝမ်းသာ
ဝမ်းနည်းနှင့် မျက်ရည်ကလေးများ ဝဲလာ၏။ ရင်ထဲတွင်လည်း
လှိုင်းဂယက်ကလေး ခုန်သလို ကတုန်ကရီနှင့် အသက်ရှူတိုင်း
နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း မရိုးမရွနှင့်
နားအရသာကို ဆက်၍ ခံစားချင်သလို ဖြစ်နေရာတော့သည်။

သို့ရှိနေမည်မှာပင်

“ပြောပါ မောင်ကြီးရဲ့။ အားနာစရာ မရှိပါဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီလို သနားလာခဲ့ရာက အခုတော့ မနှင်းနုကို
ချစ်နေပြီဆိုပါစို့ မနှင်းနုရယ်။ အဲဒါ မနှင်းနုသဘောထဲက ဘယ်လို
ဆိုတာကလေးသာ ပြန်ပြောပါတော့”

နှင်းနုမှာ တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်သိမ်တုန်သွား၏။ ငြိမ်ကနဲ
ဖြစ်ကာ ကြက်သီးများလည်း ထ၍လာလေသည်။ အစာယ်ကြောင့်
ဆိုသော် သူ့စိတ်ထဲက အလွန်တောင့်တပြီး ကြားချင်နေသော
စကားတစ်ခုကို ယခုလို မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ပြုံးကနဲ ကြားလိုက်ရသည့်
အတွက်ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော် မိန့်မတို့သဘောသည်
မဖမ်းခင်၌ ဖမ်းအောင် သွေးဆောင်၍ တကယ်ဖမ်းတော့ အပေးကို
ရှောင်လိုသကဲ့သို့ မာယာနှင့် နောက်ဆုတ် ဣန္ဒြေအမူလုပ်ပြီး
တစ်ဖက်သား အဟုတ်ထင်အောင် အလိုမတူယောင် ပြုရိုးထုံးစံ
ရှိလေသည်။ ထို့အတူပင် နှင်းနုမှာ ဝမ်းထဲက တစ်ပိုင်းသေအောင်
ချစ်ခဲ့သော်လည်း မိန့်မတို့ သိက္ခာဂုဏ်နှင့် လိပ်ပြာမလုံ ရက်စနိုး
သလို မျက်နှာကလေးလျှိုး၍ ငဲ့ကျသွားလေ၏။

“ဒီအကြောင်းကို မနှင်းနုတွေ့တိုင်း၊ တွေ့တိုင်း ပြောမယ်လို့
အကြိမ်ကြိမ် အားခဲနေရတာတော့ ကြာပါပြီ မနှင်းနုရယ်။ ဒါပေမယ့်
ပြောလိုက်ရင် မနှင်းနုစိတ်ထဲက နှိပ်နှိပ်စက်စက် ပြောလိုက်တယ်လို့
များ ထင်သွားမလား။ ဘာလားဆိုတာတွေကို တွေးတွေးပြီး ပူနေခဲ့လို့
ပြောမယ်ကြံတိုင်း တစ်ခါမှ ပါးစပ်က မထွက်နိုင်ဘဲ နေခဲ့ရတာပဲ။
တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်စဉ်းစားပြီး၊ ငါဟာ
မကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ငါလုပ်ခဲ့တာတွေဟာ
စေတနာသက်သက်က ဝေဒနာတွေဖက်လာပြီဆိုတာတွေ တဖွားဖွား

ပေါ်လာလို့ ဒီမှာမှာပေမယ့် မနေပေဘူးဘဲ ဟာကြားပို သွက်သွားဖို့ ကြံမိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်စထားတဲ့ လုပ်ငန်းကလေးတွေက တစ်ပိုင်းတန်းလန်း ဖြစ်နေတာလည်းတစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ မနင်းနကို ငြိတွယ်နေတဲ့ သံယောဇဉ်က ဖြတ်မရတာလည်း တစ်ကြောင်းနဲ့မို့ ခြေချုပ်မိသလိုဖြစ်ပြီး ဘယ်မှမသွားနိုင်ဘဲ အခုလောက်ကြာအောင် သောင်တင်နေခဲ့ရတာပဲ မနင်းနရယ်”

တကယ့် စိတ်ရင်းစေတနာက ဖြူစင်သောအရိုးခံနှင့် မှန်သည့် အတိုင်း ဖွင့်ပြောနေပြန်သော စကားသည်လည်း နင်းနတွင် သူ့ အကြိုက်ကို တစ်လုံးချင်း လိုက်၍လိုက်၍ နှစ်သိမ့်နေသလို ရိုပြန် တော့ရာ အလွန်သေးတောင်းနေသည့် ဓာတ်စာကို နုတ်လာ၍ မ၊ သလောက် ရည်ရွယ်ချက်အပြီးရောက်နေတော့လေသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုပြန်၍ ဘယ်စကားနှင့် ပဏာမ ခံလိုက်ရမည်ကို မတွေးတတ် အောင် ထူပူရိုန်းဖိမ့်ပြီး အစိမ်းဖမ်းသလို ဖြစ်နေလေသည်။

စိတ်ထဲကလည်း ဟုတ်ကဲ့လို့များ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ တော်လေ မလာ။ ဒီလိုဆီရင်လည်း သူ့စိတ်ထဲက အညှာလွန်တယ်လို့ထင်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားရင် ခက်ချည်သေးရဲ့။ မဟန်သေးမာဘူးလေ ... နည်းနည်းတော့ ဟန်လုပ်ပြီး ငြင်းလိုက်ရတာက တော်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါတော့ မလွန်ပါဘူးဟု ချီတံ့ချတံ့ ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ့်နယ်လဲ မနင်းနရယ်။ သိသိသာသာ ကြားချင်ပါတယ် ပြောပါတော့”

နင်းနမှာ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မှ ပို၍ ထူပူလာပြန်သည်။ မပြောဘဲ သည်အတိုင်း မြဲနေ၍လည်း ပြီးနိုင်မည့်ကိစ္စမဟုတ်။ တစ်ခုခုတော့ ပြန်ပြောလိုက်မှ ဖြစ်တော့မည်။ သို့ဖြင့် နင်းနမှာ ဟန်လုပ်၍ မတင်မကျကလေး ငြင်းလိုက်ရန်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ

ယိုးဒယားပွင့် မင်္ဂလာမောင်ကို သိပ်ပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အကျယ်ချဲ့နေဖို့မလိုကြောင်း။ လူ့လောကထုံးစံအတိုင်း ဦးသာဝကို ဒီကိစ္စ အမြန်ဆုံးပြီးအောင် တာဝန်လွှဲလိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နင်းနနှင့် နေရသည့်ဘဝတွင်လည်း သူသည် လူ့လောက၏ အကျိုးထူးတရား ရှိမည့်အလုပ်တွေကိုသာ လျှောက်လုပ်နေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့ကိုလည်း မောင်ကြီး မောင်ကြီးလို့မခေါ်ဘဲနှင့် ကိုကိုဟု ခေါ်ဖို့အကြောင်း သူကလည်း နုလို့ခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်းများကို နားထောင်မငြီး ပြောဆိုနေလေသည်။

အခန်း (၁၆)

နှင်းနုကား အရှင်လတ်လတ်နှင့် နတ်ပြည်သို့ရောက်လာသလို ရှိတော့သည်။ သူ့အလွန်ပျော်၏။ တစ်သက်လုံးက ဒုက္ခတွေလည်း အလင်းလာ၍ အမှောင်ပျောက်သလို ဘယ်ဆီရောက်ကုန်ကြသည်မသိ တော့။ မှတ်ထူးကို တအောက်မေ့မေ့နှင့် ဆွေးမြေ့နေခဲ့သော စိတ်တွေလည်း လွင့်ပျောက်သွားလေပြီ။ သူ့စိတ် သူ့အာရုံထဲတွင် အောင်စိုး၏ အချစ်ဆေးကြောင့် ဘဝင်အေးကြည်နူးသလိုလို မြူးနေတော့၏။ တစ်ဖန်ထိုအထဲမှ.....

“သူ ငါ့ကိုချစ်တယ် သနားတယ်ဆိုတာ ဘာများမက်စရာရှိလို့ ပါလိမ့်။ ငါ့ရုပ်ကများ သူများတွေချီးမွမ်းတာထက် ပိုလှနေလို့လား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် သက်သက်တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး ကျောချင်တဲ့သဘောများ ရှိလို့လား” ဟု မယုံသင်္ကာရုံသလိုလို ဖြစ်လာသောကြောင့်လည်း အိမ်ပေါ်တက်၍ လေးထောင့်မှန်ကလေးထဲတွင် သူ့ရုပ်ကိုသူပြန်၍ စစ်ဆေးနေမိပြန်တော့သည်။

မှန်ထဲတွင် ကော့ထောင်နေသော မျက်တောင်များအောက်မှ ကြည်လင်စွာ အရောင်တောက်နေကြသည့် သူ့မျက်လုံး၍ကြီးနှစ်ဖက်ကို လက်ကနဲ အရင်ဆုံး မြင်လိုက်ရလေသည်။ နောက်မှ ဆံယဉ်လေးများ ဟီးလေးခို၍ ကပိုကရိုမြူးနေသော သူ့နဖူးကိုသူ မြင်ရပြန်သည်။ မျက်ခုံးလည်း အနေတော်နှင့် ကွေးကွေးကလေးလှ၏။ နှာတံကလေး ကလည်းသွယ်၍ကျနေသည်။ ပါးစပ်ကလေးမှာ မဖြစ်စလောက် ငယ်သည် ထင်ရသော်လည်း မထူမပါးနှင့် အနီရောင်သန်းနေသော နှုတ်ခမ်းကလေးများကြောင့် အပြစ်မဆိုသာအောင် ရှိနေသည်။ အသားကလေးမှာညို၏။ ပါးကလေးနှစ်ဖက်မှာ ဝိုင်းစက်သော သူ့

မျက်နှာနှင့်အလိုက် ပြည့်ဖြိုးအိညက် ချိုင့်ခွက်ရောင်ကလေးစာစ်ခစ် ထင်၍နေလေသည်။ ထိုနောက် မေးဝိုင်းကလေးကို အသာမော့၍ သူ့လည်တိုင် ကြော့ကြော့ကလေးကို ကြည့်လိုက်ပြန်သေးသည်။

“အင်း....သူ့ချစ်မယ်ဆိုလည်း ချစ်စရာပဲ။ ငါ့ကိုက အတော်လှ နေတာကိုးဟု မှတ်ချက်ချလိုက်မိလေသည်။ နောက်မှ “အို...ငါ ဘာတွေများ အရူးထနေပါ လိမ့်” ဟု သူ့ဟာသူ ပြန်၍စဉ်းစားမိကာ အလိုလိုရယ်ချင်လာသဖြင့် ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ဖွေးဖွေးညီညီနှင့် ပုလဲကလေးတွေ စီထားသလိုရှိသော သွားကလေးများသည် ဝတ်ကနဲ ပေါ်၍လာကြ၏။ ပါးချိုင့်ကလေးနှစ်ခုလည်း သူ့နိုင်ငါနိုင် အလှချင်း ပြိုင်သလို ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်၍လာကြသည်။ သူသည် ပြုံးရာမှ အသံမထွက်ဘဲ ကိုယ်ကလေးကို တွန့်တွန့်ခါအောင် ကြိတ်၍ရယ်လိုက် မိတော့သည်။

နောက်မှ မှန်ကိုပြန်ချလိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။ အောင်စိုးပြောသွားသော စကားများကို သတိရလာပြန်တော့၏။ “အောင်မယ်...သူ့ကိုကိုကိုခေါ်မိတဲ့ ပြောသွားသေးတယ်၊ ငါ့ကိုလည်း သူက နုလို့ခေါ်မယ်တဲ့၊ ဟိ-ဟိ ရှက်စရာကြီး ဒီအခေါ်မျိုးတွေက သူတို့မြို့ ကြီးပြကြီးတွေမှာသာ ခေါ်ကြတာ၊ တို့တောကတော့ ဒီလို ခေါ်သံကြားရင် ဝိုင်းလှောင်ကြမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် သူက မြို့ကြီးသား။ သူ့မြို့ကြီးသားဆိုရင် ငါလည်း မြို့ကြီးသူတစ်ပိုင်းဖြစ်တော့မှာပဲ။ ဒီတော့ မြို့ထုံးစံရဲ့အတိုင်း သူ့ကြိုက်သလိုခေါ်မှ။ အို...ဒီလိုဆိုရင် ငါလူထဲကျ ခေါ်ဝံ့ပါ့ မလား။ ဒါတော့လေ ခေါ်ဝံ့အောင် အရဲစွန့်ပြီး ကျင့်ရတော့မှာပဲ၊ ခေါ်ကြည့်စမ်းမယ်... ကိုကို ကိုကို၊ သူက ဘယ်လိုခေါ်လဲ။ နုရေလို့ ခေါ်မှာပဲ။ ဒီတော့ ငါက ‘တော်’ လို့ထူးရင် နေရာကျမှာမဟုတ်ဘူး... ကိုကိုလို့ ပြန်ထူးမှ ကောင်းမှာ။ အဲ...နေရာကျပြီ နေရာကျပြီ။ ဒီလို ထူးရဲအောင်လည်း အခုကစ ကျင့်ထားမှ”

ဤနည်းဖြင့် စိတ်ကူးရှိရာစိုင်း၍ အရူးတစ်ပိုင်းလို တွေးချင်ရာတွေး၊ အကြံထုတ်ချင်ရာထုတ်ကာ ပါးစပ်ထဲက ကိုကို-ကိုကိုနှင့် တစ်ကိုတည်းကိုရင်း ရက်ကန်းစင်ရှိရာသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ ရက်ကန်းရက်ရင်းလည်း သူ့စိတ်သည် ရက်ကန်းထဲသို့မရောက်၊ အောင်စိုးနှင့် အတူနေရလျှင် ဘယ်လိုပျော်စရာကောင်းမည်၊ ဘယ်လို ဘယ်လို အရသာရှိမည်တွေကို စိတ်ကူး၍ လွန်းကိုမှန်မှန်သွင်းပြီး လက်ခတ်သံ ကျွန်းဖိုသား သောင်းကျော်လိုကြားအောင် တဒေါင်ဒေါင်ခေါက်၍ တမြောင်းမြောင်းရက်နေတော့လေ၏။

ဤသို့နှင့် စိတ်ကူးနှင့်အလုပ် တွဲခတ်ရှင်းကိုလည်း တစ်ချက်တစ်ချက်၌ ကိုကို-ကိုကိုနှင့် ဆီမန်းနေမိဆဲတွင် “ဟေ့ နှင်းနု” ဟု နောက်ဆီက ခေါ်သံကြားလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် “ကိုကို” ဟု ပြန်ထူးမိလျက်သား ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ နှင်းနုမှာ ရှက်ကီးရှက်ကန်းနှင့် ကြောင်အန်းအန်းကလေး ဖြစ်သွားရာတော့သည်။

“ဟဲ့ကောင်မ ငါပါဟဲ့၊ ဘယ်သူမှတ်လို့များ ကိုကိုလိုခေါ်နေတာလဲ။ ငါ့ကို ဆရာကလေးများ မှတ်နေလို့လား။”

မသင်းကြိုင်သည် မချီမချဉ်းပြေး၍ ပြန်ပြောရင်းက ရက်ကန်းစင်နားသို့ ရောက်လာ၏။ နှင်းနုမှာ သူ့ဟာသူရှက်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက်ကြီး ရယ်၍နေမိတော့သည်။ တခဏကြာမှ မသင်းကြိုင်က ဝမ်းသာအားရနှင့်...

“နေပါအုံးအေ့၊ ငါတော့ ဆရာကလေး တို့အိမ်ကိုလာပြောသွားတာကြားရတာနဲ့ သိပ်ဝမ်းသာပြီး ညည်းဆီကို မေးချင်လွန်းလို့ထလာခဲ့တာ၊ ဆရာကလေးနဲ့ ညည်းနဲ့ နေရာတကျစီမံကြမယ်လို့ဆို”

နှင်းနုမှာ မသင်းကြိုင်ကိုကြည့်၍ ရယ်နေရင်းက-

“နေပါအုံး မသင်းကြိုင်၊ ဒီလ မယ်ဇလီမပွင့်ဘူးလားတော့” ဟု မေးလိုက်သည်။

“အေး...ပွင့်ဟယ်”

“အဲ...မယ်ဇလီမပွင့်လို့ တကယ်အတည်လွင့်တာပေါ့တော့”

“အောင်မယ်... ပေါ့တွေ ဘာတွေတောင် တိုးနေပါပကော၊ ရက်ကန်းရက်ရင်း အမျိုးမျိုးစိတ်ကူးပြီး တစ်ယောက်တည်း အပြောအဆိုတွေ ကျင့်နေတာနဲ့တူတယ်။ ငါခေါ်တာကိုလည်း ကိုကိုတဲ့၊ ငါဆရာကလေး သွားပြောလိုက်ရအုံးမယ်”

နှင်းနုမှာ ရယ်၍နေလေသည်။ မသင်းကြိုင်မှာလည်း မုဒိတာပွားကာ ဝမ်းသာအားရနှင့် နှင်းနု၏ကျောကို မနာမကျင်ထုရင်း လှောင်ပြောင်ကျီစား တဟားဟား သဘောရွေ့နေတော့လေသည်။

နောက် နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် ဦးသာဝသည် လူကြီးသူကြီးသုံးလေးယောက်နှင့်အတူလာ၍ စကားကြောင်းလမ်းလေသည်။ နှင်းနုတို့ဘက်မှ ကိုဘိုးအေးက လူကြီးမိဘလုပ်ပြီး လက်သင့်ခံရ၏။ တစ်ရွာလုံးတွင်လည်း မောင်းမကျော် စည်မဆော်ဘဲ နှင်းနုတို့အောင်စိုးတို့အကြောင်းကို သိကုန်ကြတော့၏။ လူတွေမှာ အားရဝမ်းသာဖြစ်ကြသည်။ အချို့ကလည်း “ဘယ့်နယ်လည်းဟေ့၊ ဆရာကလေးကကြားတော့ အေးရင်ကိုချိတ်သလိုလိုနှင့် အခုတော့ နှင်းနုနှင့်သေချာသွားပါပကောဟု ပြောသူပြော “အို-ဒါမှနေရာကျမှာပ၊ ဆရာကလေးက အေးရင်ကိုယူလိုက်ရင် ဆရာကလေးပါ ခနဲရှင်ဖြစ်သွားမှာပ” ဟု ထင်မြင်ချက်ပေးသူကပေး-

“နှင်းနု ရုပ်ကလေးလှသလောက် ကံကောင်းသွားတယ်ဟေ့၊ ဒီကောင်မလေးလည်း တစ်သက်လုံး၊ မောင်ကလေးတွေ ညီမကလေးတွေနဲ့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ၊ ငြိုငြိုငြင်ငြင် နေလာခဲ့ရတာ၊ သူ့ခမျာအခုမှဘဲ စန်းလာဘ် ဇာတာတက်လာတော့တယ်” ဟု ချီးကျူးသူက ချီးကျူးနှင့်တစ်ရွာလုံး ထိုသတင်းသာ လှိုင်နေတော့လေသည်။

ထိုသတင်းနှင့်မရှေးမနှောင်းတွင်လည်း နောက်ထပ်သတင်း ဆန်းတစ်ခု ပေါ်လာပြန်လေသည်။ ထိုသတင်းမှာ အခြားမဟုတ်ပေ။ လင့်စင်ကုန်းရွာမှ လူချမ်းသာကြီး ဦးလှကျော်၏သား မောင်သီဟနှင့် ကံကြီးစုရွာမှ ဘုရားတကာ ဦးကျော်စွာ၏သမီးအေးရင်တို့ လူကြီးချင်း စေ့စပ်လိုက်ကြပြီဆိုသော သတင်းပင်ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ရွာသူရွာသား၊ နယ်သူနယ်သားများ၏ ပါးစပ်တွင် ကား၊ ထိုသတင်းကို နှင်းနုနှင့် အောင်စိုးတို့သတင်းလောက် လှုပ်လှုပ် ရှားရှား မရှိကြပေ။ သာမန် အကြောင်းလောက်သာ သဘောထား၍ “အို... သူတို့ လူရည်တတ်ချင်း ပစ္စည်းချင်းပေါက်တာ အဆန်းမဟုတ် ပါဘူး ကွာ၊ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူးအေ” ဟူသော စကားများလောက်သာ ပြောဖော် ဆိုဖော်ရကြ၏။

နှင်းနုထံသို့ အသိမိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း အပျိုဖော်များလည်း ရောက်ပြီး ဝမ်းသာအားရမေးကြ၏။ နှင်းနုမှာ ပျော်တပြုံးပြုံးနှင့် အကြည်ဖုံးကာ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေတော့လေသည်။

သို့နှင့်ပင်၊ တစ်နေ့ အောင်စိုးပေါက်လာပြန်၏။ နုရေ- ကိုကိုလေ မြို့ကိုသွားလိုက်အုံးမယ်။ ဟိုမှာ သတင်းစာတွေယူထားတာ လစေ့လို့ ငွေတင်ပို့ရမယ့်ကိစ္စရော၊ ရန်ကုန်ကစာအုပ်တွေ မှာထားတာ လည်း စာတိုက်မှာဝင်ယူဖို့ ကိစ္စရော၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တို့မင်္ဂလာဆောင် အတွက် မင်းဖို့ အင်္ကျီ လုံချည်ကလေးတွေဝယ်ဖို့ ကိစ္စလည်းပါတယ်” ဟု ပြောလေသည်။

နှင်းနုမှာ စိတ်မချနိုင် အမြဲသာမျက်နှာကို မြင်တွေ့နေချင်သည်။ အောင်စိုး၏မျက်နှာကို သူမြင်နေရလျှင် အပြုံးဆေးလို နှလုံးအေးလှ သည်။ အေးရိပ်မြို့ကို ခိုလှုံရသလိုရှိဘိသည်။ သူသွားရင် ဘယ်နှစ်ရက် ကြာမှာလေလည်းဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ထို့ပြင်လည်း တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်မှာကိုစိုးရိမ်သည်။ သို့သော် တားရမည့်ကိစ္စမဟုတ်၊ တားပိုင်ခွင့် လည်း မရှိ၊ ဟုတ်ကဲ့ဟုသာ ခေါင်းညိမ့်ရမည် ဖြစ်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့...မောင်ကြီး”

“အို...လူဝပြန်ပြီ၊ မောင်ကြီး၊ မောင်ကြီးနဲ့၊ ကိုကိုလို့ခေါ်ပါ ပြောထားရက်နဲ့”

ပြောမည့်စကား မဆုံးမိပင်၊ အောင်စိုးကဖြတ်၍ ပြောလိုက် သဖြင့်၊ နှင်းနုမှာ ရက်သွေးကလေးဖြန်းကနဲ ကြွလာသည်။ နောက်မှ စိတ်ကိုတင်း၍ မရဲတရဲနှင့် “ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို၊ ဘယ်နှစ်ရက်တောင် ကြာမှာလဲ” ဟုမေးလိုက်လေသည်။

“အို...မကြာပါဘူး။ ဒီနေ့သွား နက်ဖြန်လာမှာပေါ့။ နုကို နှုတ်ဆက်ရအောင်လို့ အခုလာတာ။ ကိုကိုအတွက် ဘာမှစိတ်မပူရစ်နဲ့။ လိုချင်တာရှိတာကလေးတွေသာ အကုန်မှာလို့က်၊ ကိုကိုဝယ်လာခဲ့ မယ်။ ပြီးတော့ နညီမကလေးနဲ့ နမောင်လေးဖို့လည်း အင်္ကျီလုံချည် ကလေးတွေဝယ်လာရအုံးမယ်”

နှင်းနုမှာ အောင်စိုးကို မဝနိုင်သောကြည့်ခြင်းဖြင့် မျက်တောင် ကော့ကော့လေးနှစ်ဖက်ကို ပင်ချိ၍ကြည့်နေရာက “ကိုကိုပဲ ကြည့် ဝယ်ခဲ့ပါတော့၊ ကျုပ် မမှာတတ်ပါဘူး” ဟု အရိုးခံကလေးအတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်လေသည်။

အောင်စိုးကလည်း နှင်းနုကိုပြန်၍ကြည့်နေလေသည်။ သူကြည့် ပုံမှာမဝနိုင်သော ကြည့်ခြင်းဖြင့်၊ ချင်ခြင်း အလွန်တပ်မက်နေသည့် ကြည့်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ နှင်းနု၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ရိုးတိုးရွဲတနှင့် သွေးသားများ ဆူလာကြတော့သည်။ အောင်စိုးသည် ရုတ်တရက် အနားသို့ ချဉ်းကပ်လာကာ “ဪ...နဟာ တကယ့် အရိုးခံကလေးမှ အရိုးခံကလေး သက်သက်သာနော်” ဟု ကြင်နာလှိုက်လှို ကရုဏာ အိုးကြီးကွဲလိုက်လေသည်။ နှင်းနုမှာ ဘုရားပြန်မပြောမိ။

နှစ်ယောက်လုံးသည် ဤတစ်ကြိမ်တွေ့ဆုံကြရာ၌ တစ်စုံတစ်ခု၏ လိုလားမှု၏ ဖမ်းစားခြင်းကို ခံနေကြရ၏။ အောင်စိုးသည် နှင်းနု၏ ပုခုံးကလေးကို ယယုစွာကိုင်လိုက်တော့လေသည်။ နှင်းနုမှာ ဖြန်းကနဲ ကြက်သီးတွေထ၍သွားတော့၏။ ထူပူရိန်းဖိန်း အစိမ်းဖမ်းသလို ကိုယ်လုံးကလေးရမ်းသွားသည်။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲတွင် ကျေနပ်နှစ်သက်သာယာခြင်း လှိုင်းဂယက်ကလေးများ လှုပ်ရှားကစားနေတော့၏။

“နု” ဟု အောင်စိုးက တစ်ခွန်းတည်းခေါ်လိုက်၏။ နှင်းနုမှာ ပါးစပ်နှင့်ပြန်မထူးနိုင်။ မျက်တောင်ကော့ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဆတ်ကနဲ ပင့်ချိကာ ဝင်းဝင်းကြည်ကြည်နှင့် ချစ်ရည်တွေဝဲနေသော မျက်လုံးရွဲကလေးများဖြင့်သာ အောင်စိုး၏မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြင့် ပြန်ထူးလိုက်သည်။ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြနိုင်ရှာတော့သည်။

“နုကို ကိုကိုဘယ်လိုချစ်မှန်းမသိဘူးနုရယ်”
အောင်စိုးသည် မွတ်သိပ်ဆာလောင်ခြင်း၏ တိုက်တွန်းနေပုံရသော အသံနှင့် ပြောဆိုလိုက်ပြန်ကာ၊ နှင်းနု၏ ကိုယ်လုံးကလေးကို သိမ်းကြိုးပေးဖက် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲယူလိုက်လေ၏။ နှင်းနုမှာ မရုန်းနိုင်၊ အလိုက်သင့်ယိုင်လဲ၍ အောင်စိုး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ကြည့်ဖြူမှိန္နဲနေလိုက်တော့သည်။ သူ့မျက်တောင်ကော့ကလေးများလည်း စင်း၍ ကျသွား၏။ စိတ်ထဲကလည်း နောက်ထပ်သာယာမှုကို တောင့်တနေမိသည်။

ထိုနောက်တွင်ကား၊ အောင်စိုးသည် သနပ်ခါးနဲ့ကလေးတို့ဖြင့် သင်းတပျံ့ပျံ့ကြိုင်နေသော နှင်းနု၏ ပါးပြင်ကလေးများကို အတ္ထာသုခံအလိုရှိတိုင်း မွှေး၍မွှေး၍နေလေသည်။ နှင်းနုကား ရင်အုံကလေးသိမ့်သိမ့်တုန်ကာ၊ ပီတိအဟုန်ကလေး စိမ့်စိမ့်ခုန်နေရာမှ သူ့ပါးပြင်ကလေးနှစ်ဖက်ကို တဖက်ပြီးတစ်ဖက် ထိုးအပ်နေရှာသည်။

“...အဖေ...အမေ...အဘ...အဘယ်ဘေး... အဘမူပူရိန်မနေနဲ့ မိပါချလက်ချသာ ကောင်းကောင်းနေရစ်” ဟု နှုတ်ဆက်ပြီး ဆင်းသွားတော့လေသည်။

နှင်းနုမှာ ပြုံးပြုံးကလေး ခေါင်းကလေးညိတ်၍ ကျန်ရစ်သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် ဟာနေရစ်တော့၏။ စိတ်ထဲကလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို အတောင့်တကြီးတောင့်တနေမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဖိန်းသလို ရိန်းသလိုနှင့် လိုလိုတွေ မြောက်မြားစွာဖြစ်ပြီးအတော်ပင် အနေအထိုင်ရခက်နေတော့လေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် နှင်းဥသည် ချည်ထုပ်တစ်ထုပ်ပိုက်၍ ပြန်လာလေသည်။ နှင်းနုမှာ ဘယ်လောက်ကြာအောင် စာဖြူပြန်၍နေလိုက်သည်မသိ။ ထိုအခါမှပင် လူ့လောကကို ပြန်၍သတိရလေတော့သည်။

“နှင်းဥရေ...ဘာပြောလိုက်သေးသလဲ”
“ဘာမှတော့ မပြောလိုက်ဘူး-အစ်မရဲ့။ ဒီချည်နဲ့လုံချည် သုံးထည်စာရအောင်ရက်ပေးပါတဲ့။ မလောက်လို့နောက်ထပ် လိုတယ် ဆိုရင်ဝယ်ပေးပါ့မယ်လို့သာ မှာလိုက်တယ်”

နှင်းဥသည် ချည်ထုပ်ကို နှင်းနု၏လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပြီး နောက် ဘေးချင်းယှဉ်၍ ထိုင်လိုက်ရင်းက ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ နှင်းနုသည် ချည်ထုပ်ကိုဖြေ၍ အထဲမှချည်ခင်များကို တစ်ခုချင်းရေတွက်စစ်ဆေးနေလေသည်။

“လုံချည်လုံထည်က မိန်းမဝတ်တဲ့လား၊ ယောက်ျားဝတ်တဲ့လားအော့”

“ယောက်ျားဝတ်နှစ်ထည်နဲ့ မိန်းမဝတ်တစ်ထည်ကွဲတော့”

“အို...ယောက်ျားဝတ်နှစ်ထည်ဆိုရင် ဒီချည်နဲ့ဘယ်လောက်အုံးမလဲ၊ နောက်ထပ်နည်းနည်းဝယ်ရအုံးမယ်။ ညည်း-ဘယ်သူ့ကိုတွေ့ခဲ့သလဲ”

“ဇွေးလေးမယ်နဲ့ပဲ ပွေ့လာခဲ့ပါဟယ် အစ်မရဲ့။ ပြောပေဘင် ပြောသေးတယ် ရက်ကန်းခ-ပိုက်ဆံကိုတော့ နောက်နှစ်ရက်-သုံးရက် နေရင် တစ်ဝက်လောက်ပေးနှင့်မယ်တဲ့”

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့မှ “ဟေ့...ဒီအိမ်က ကလေးမတွေ ဘယ်သွားကြသလဲ” ဟု အောင်မြင်ခန့်ညားစွာ မေးလိုက်သော လူကြီး တစ်ယောက်၏ အသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ နှင်းနုမှာ ထိတ်ကနဲ အလန့်တကြားဖြစ်သွား၏။ အနည်းငယ်တွေ့၍ စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ ထိုအသံကို သူမကြာမကြာ ကြားခဲ့ဖူး၏။ ထိုအသံကြောင့်လည်း စိတ်ညစ်ခဲ့ရပေါင်းများခဲ့လှပေပြီ။ အသံကား မည်သူ့အသံနည်း။ သူတို့၏ ကြွေးရှင်ဦးလူကျော်၏ အသံပင်မဟုတ်ပါလော။

“ဟေ့...ဒီအိမ်က ကလေးမများ ရှိမှရှိကြရဲ့လား”

အသံသည် ထပ်၍ပေါ်လာ၏။ အမှန်ပင် ဦးလူကျော်၏ အသံ ဖြစ်ပေသည်။ ဝုန်းကနဲဒေါသနှင့် ထိုး၍ဟောင်လိုက်သော ဇွေးသံပါ ကြားလိုက်ရပြန်၏။ ထိုဇွေးမှာ ကိုဘိုးအေးအိမ်မှ ရန်လုံကြီးဖြစ်လေ သည်။ အခါတိုင်းမူ ဆိုးလွန်းအားကြီး၍ နေ့ကိုသံကြီးနှင့်အမြဲ ချည်၍ထားခဲ့ရ၏။ ယနေ့တွင်ကား မည်သူ့များလွတ်လိုက်လေ သနည်း။ သူ့ဟောင်သံမှာ ဆူညံနေတော့၏။

နှင်းနုသည် ထိုင်ရာမှဖြုတ်ခနဲထလိုက်၏။ “ရှိပါတယ်တော်....” ဟုပြန်ပြောလိုက်ရင်းက ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အပြင်တွင် ဦးလူကျော် မှာ မြင်းပေါ်မှမဆင်းဘဲ၊ သူတို့အိမ်ကိုကြည့်၍ စောင့်နေနှင့်၏။ ရန်လုံကြီးကား ဒေါသကြီးစွာ အမြီးတခါခါနှင့်မြင်းကို ပတ်ချာလှည့် ၍အစိမ်းဝါးတော့မလို-အဆက်မပြတ်အောင်-ဟောင်နေတော့လေ သည်။ နှင်းနုမှာစိတ်ထဲက စနိုးစနိုးနောက်ကြီးနှင့် ဦးလူကျော်ကိုမျက်နှာ ချင်းဆိုင်ရပြန်လေသည်။

“ဟေ့-ဘယ်နှယ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ မင်းပို့ကို ငါနောက်ထပ်ပာစစ်လချိန်း ထားတာဟာ လွန်တောင်လာခဲ့ပါကော။ အခု မိုးလည်းကျတော့မယ်။ ကြွေးကိုဆပ်နိုင်ကြအုံးမှာလား။ မဆပ်နိုင်ရင် ရှိတဲ့လယ်ကလေးများကို အသာတကြည်နဲ့ အပ်ရုံပဲရှိတော့တယ်”

ဇွေးသံနှင့်ဦးလူကျော်၏အသံမှာ ဆူညံနေတော့သည်။ နှင်းနုမှာ ဘာပြန်၍ပြောရမည်ကိုပင် မသိနိုင်သေးပေ။ ရင်တဒိတ်ဒိတ်နှင့်ငေး၍ သာ ကြည့်နေမိလေသည်....။ ကိုဘိုးအေးရောက်လာ၏။ နှင်းနုတို့အိမ် ခလောက်ဆွဲတွင် ဝင်၍ထိုင်လေသည်။ ရန်လုံကိုကြည့်၍ “ဟဲ့... ဟိုဇွေးကလည်း ဟောင်လိုက်တာ၊ ဒီဇွေးကို ဘယ်သူ့များလွတ်ပစ်လိုက် တယ်-မသိဘူး...။ အောင်ဘ လွတ်လိုက်တာနဲ့တူတယ်” ဟု ဇွေးကို မာန်ရင်းက ဆက်ပြီးညီးတွားပြောဆိုလိုက်လေသည်။

“ငါမေးတာ-ဘယ်နှယ်သဘောရသလဲ...ကလေးမ။ ကြွေးကို ဆပ်နိုင်အုံးမှာလား”

ဦးလူကျော်သည် နောက်ထပ်ဆင့်၍ မေးနေပြန်၏။ ထိုအခါမှ ပင် နှင်းနုမှာ အောင်စိုးကိုသတိရ၍ သွေးကြီးလာသလိုလို ရှိတော့ရာ “ဟုတ်ကဲ့ ကျုပ်တို့မှာ...ပေးစရာတစ်ပြားမှ မရှိတော့ဘူးတော့ဦးလေ ကြီးရဲ့ကြွေးက ဘယ်လောက်များကျန်သေးလို့လဲ....” ဟု အသံကလေး ခပ်မာမာနှင့် ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“အောင်မယ်...ပေးစရာဘယ်လောက်ကျန်တယ်ဆိုရအောင် နင်တို့မသိကြတော့ဘူးလား။ တယ်တော်တဲ့ဟာတွေ။ ငါ့ဆီက ယူတုန်း ကတော့-သတိရတယ်။ အခုပေးစရာကျန်တာတော့ သတိမရဘူး...။ အားလုံးနောက်ထပ်ပေးစရာချည်း သုံးရာကျန်သေးတယ်-သိလား။ သုံးရာ-သုံးရာ....”

“နေပါအုံးဗျ၊ ခင်ဗျားဆီက ကျုပ်ပို့အမ်းပို့ပေးတာ ကိုစံကံယူ တုန်းက ငွေ ၂၀၀ ထဲလိုကြားပါတယ်။ ဒီငွေ ၂၀၀ကိုလည်းတစ်လော ကလေးက ကျုပ်ဒီက ကလေးတွေကိုမေးကြည်းတော့ ဆပ်လို့ ၂၅၀ တောင် ကျေနပ်ပြီလို့ပြောပါကလား။ ဒီလိုဆိုရင်ဖြင့် ခင်ဗျားမှာအတိုး ၅၀ တောင်စားရပြီပဲ။ နောက်ထပ် ၃၀၀ ဆိုတဲ့အတိုးက မလွန်လွန်းဘူး လား။”

ကိုဘိုးအေးသည် ကြားကဖောက်၍ ချက်ကျကျဝင်မေးလိုက် လေသည်။ ဦးလူကျော်မှာ မျက်စိမျက်နှာများပျက်ကာ ဒေါသထွက် သည့်အရိပ်အရောင်များ သူ့မျက်နှာတွင် သန်းလာလေတော့သည်။ သို့သော် သူ့ဒေါသကို အပြင်သို့မဖွင့် “ဪ-ဟား-ဟား ဒါကြောင့် မို့မပေးနိုင်ကြတော့ဘူးဆိုပါတော့ ဟုတ်လား။ အင်း တစ်ပွဲတစ်လမ်း တော့ဖြင့် အကြောင်းပြရပြန်အုံးမှာပေါ့လေ” ဟု ဒေါသကိုချုပ်တီး၍ ပြောဆိုလျက်သာ မြင်းကိုချာကနဲလှည့်ပြီး စိုင်းသွားတော့လေ၏။

ကိုဘိုးအေးလည်း နှင်းနုကို ဘာမှကြောက်ဖို့မလိုကြောင်း၊ အောင်စိုးတစ်ယောက်လည်း အားကိုးရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ရွာသူရွာသား နယ်သူနယ်သားတွေလည်း တစ်စည်းတစ်လုံးတည်း ညီညွတ် နေကြပြီဖြစ်၍ သူမတရားလုပ်တိုင်း ကြည့်နေကြတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းများကို ပြောဆိုအားပေး၍ ပြန်သွားလေ၏။

အခန်း (၁၇)

နှင်းနုလည်း ကိုဘိုးအေးပြောသမျှကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်၍ အားတက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ရာမှ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့လေသည်။ အိပ်ရာထဲတွင် တုံးလုံးပစ်လှဲ၍ မျက်ရည် ပေါက်ကြီးများနှင့် ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကြွေးနေသော နှင်းဥကို တွေ့ရတော့လေ၏။ နှင်းနုမှာ ထိတ်ကနဲ အလန့်တကြား ဖြစ်သွား လေသည်။

“ဟဲ့...နှင်းဥ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”

နှင်းဥမှာ ဘာမျှရုတ်တရက် ပြန်မပြောနိုင်သေးပေ။ နှင်းနုမေး လိုက်မှပင် ပို၍ရှိက်ကြီးတင် ဖြစ်လာပြန်လေ၏။

“ဟဲ့...နှင်းဥ ဘာဖြစ်လို့လဲ ငိုနေရတာက မေးတာလည်းမပြော ပဲနဲ့”

နှင်းနုသည် စိတ်မရှည်သလိုထပ်၍မေးလိုက်ရင်းက နှင်းဥ၏ အနားတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ နေများမကောင်လိုလားဟု စိတ်ပူမိ သဖြင့် နှင်းဥ၏နဖူးကိုလည်း လက်နှင့်စမ်းလိုက်မိလေသည်။ သို့သော် အသားများက ပကတိအတိုင်းသာရှိနေ၏။ နှင်းဥကား ပို၍ပို၍ရှိက် နေဆဲ” ပြောစမ်းပါအေ့ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မေးတာဖြင့် မပြောဘဲနဲ့ အလကားငိုနေတာက”

နှင်းဥသည် အတန်ကြာအောင် ရှိက်နေပြီးမှ တံတွေးကိုတစ် ချက်မျှ၍ “အစ်မ-အစ်မ” ဟု တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောတော့မလို ခေါ် လိုက်သည်။ သို့သော် သူ့အသံမှာ ထွက်၍မလာ။ အပြောရအလွန် ခက်နေသလိုနှင့် ရှိက်၍ရှိက်၍ နေလိုက်ပြန်တော့သည်။

ဟဲ့...ဘာယ့်နှယ်ဟာလည်း၊ မေးနေတာဖြင့် မပြောပဲနဲ့ ဟာဖြစ်နေတာလဲလို့”

နှင်းဥသည် အိပ်ရာက ဆံပင်ဖိုးယိုးဖားယားနှင့်ထ၍ ထိုင်လိုက်ကာ နှင်းနုကို အတင်းဖက်၍ ရှိုက်ကြီးဝမ်းနည်း လှိုက်လှဲလှဲ ငိုနေပြန်တော့သည်။ နှင်းနုမှာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်ကိုမသိရ၍ ဆင့်ကာဆင့်ကာ မပြောမချင်း မေးနေရတော့သည်။ နောက်အတန်ကြာမှ ရှိုက်သံတွဲ၍ “အစ်မ-အစ်မ ကျုပ် အပျိုရည်ပျက်ရပြီ” ဝမ်းနည်းပက်လက်ကြီး ပြောလိုက်တော့လေသည်။ နှင်းနုမှာ တစ်ကိုယ်လုံးစိမ့်ချမ်း ကြက်သီးများဖြန်းကနဲထကာ နှင်းဥဘာပြောလိုက်သည်ဟု အမှတ်မထားနိုင်အောင် နားအုံနားရင်းတွေ ထူပူသွားလေ၏။

“ဟဲ့...ဘာပြောတယ်”

“ကျုပ် အပျိုရည်ပျက်ပြီ အစ်မရဲ့၊ ကျုပ်အပျိုမဟုတ်တော့ဘူး။ ကျုပ်မှာ ကိုယ်ဝန်တောင်ရှိနေပြီတော့”

နှင်းဥမှာ ငိုသံနှင့်တွဲ၍ ပြောလိုက်သည်။ နှင်းနုတွင် အထိတ်ထိတ်အပြာပြာနှင့် မျက်လုံးများပြူးလာကာ။ ဟဲ့ ဘယ်သူနဲ့လဲ၊ ညည်းဘယ်သူနဲ့ဖြစ်လို့လဲ၊ ငါတော့သေချင်တာပဲ”ဟု မေးမိမေးရာ ပြောမိပြောရာတွေကို ပြောလိုက်ရတော့သည်။

“ကိုသိဟ...အစ်မရဲ့ ကိုသိဟ၊ ကျုပ်ကို မစိန်ရင်က အတင်းတိုက်တွန်းလို့တော့”

နှင်းနုမှာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်အောင်ဖြစ်သွား၏။ အလိုလိုဝမ်းနည်းလာလေသည်။ ပူနွေးသောမျက်ရည်များသည် သူ့မျက်လုံးနှစ်ဖက်က ချက်ချင်းမှန်ကူ၍ လာတော့၏။ နာသာခံခက် အောင့်သက်သက်နှင့်မည်သူ့ကို ဒေါသထွက်ရမည်မသိ ဖြစ်ရသောကြောင့်လည်း သူ့ရင်ကိုသူထု၍ အသံထွက်အောင် ရှိုက်လိုက်မိလေသည်။

“ကျုပ် အစက အတန်တန်ငြင်းခဲ့ပါ့ဟယ် အစ်မရဲ့။ ဒါပေမယ့် ဟိုဘန့်သွေးကုန်းက မဂျမ်းတော မမာလိုသွားမေးရအောင် လိုက်ခဲ့စမ်းပါဆိုလို့ လိုက်သွားမိတဲ့နေ့က မစိန်ရင်က ကျုပ်ကိုညည်း ငါ့စကားနားထောင်လိုက်ရင် ညည်းတိုပေးစရာရှိတဲ့ ကြွေးတွေလည်း တစ်ပြားမှပေးရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကြွေးကိစ္စကြောင့် ညည်းအစ်မမှာ ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်နေသလဲ။ ညည်းအစ်မကို ညည်းသနားရင် ငါ့စကားနားထောင်လိုက်။ ပြီးတော့ ညည်းရုပ်ရည်ကလေးနဲ့ ညည်းအသက်အရွယ်ကလေးဆိုရင် သူကအဟုတ်မက်ပြီး အတည်ယူမှာသေချာတယ်။ အတည်ယူမှာပါလို့ ငါ့ကိုလည်းပြောတယ်လို့၊ မစိန်ရင်ကနူးလို့ ယုံစားပြီး အစ်မစိတ်ချမ်းသာစေချင်တာနဲ့ ကြွေးပူရိတာအေးအောင်လို့ နားထောင်လိုက်မိတာတော့၊ အခုတော့ ကိုသိဟက မအေးရင်နဲ့လည်း အတည်ယူကြတော့မယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ကြွေးလည်းအပေးရမငြိမ်းပဲနဲ့ အခုလာနေပြန်တယ်ဆိုတော့ ကျုပ်ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ ငိုမိတာအစ်မရဲ့” နှင်းဥသည် ရှိုက်ရင်း ရှိုက်ရင်းက တစဉ်တစိုက်ကြီး ရှင်းပြနေလေသည်။ နှင်းနုမှာ နားထောင်ရင်းနားထောင်ရင်းနှင့် ရင်တွင်း၌ နင့်၍ နင့်၍နေလေသည်။ သို့သော် သူ့မျက်ရည်များကို အနိုင်နိုင်ကြီးစား၍ သိမ်းလိုက်ရလေ၏။

“ညည်းကို ငါအစက ကမောက်ကမဖြစ်မှာစိုးလို့ အသွားအလာအနေအထိုင် ဆင်ခြင်ဖို့တွေပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လားနှင်းဥရဲ့။ ဟင် ညည်းငါပြောတုန်းကတော့ သဘောမကျလို့တောင် နှုတ်ခမ်းစုနေသေးတယ်မဟုတ်လား။ ကဲ အခုတော့ ညည်း ငါ့စကားနားမထောင်ခဲ့လို့ ဘယ်လိုဖြစ်ရပလဲ၊ ဘယ်သူ ဘာတတ်နိုင်အုံးမှာလဲ။ ဟင် ငါဟာ အစ်မကြီးဆိုတော့ အမိအရာမဟုတ်လား။ အမိအရာမို့ ငါညည်းကို ဆုံးမတဲ့ဟာ ညည်းနားမထောင်လို့၊ အခုတော့ မိဘစကား၊ နားမထောင်သားတစ်ကောင်နဲ့ တိုးလို့တွဲလဲ ဆိုတာမျိုးကို ကြံရပြီမဟုတ်လား”

နှင်းနုသည် ကာရုဏာမာဒါသောနှင့်ပြော၍ မှားမယပိုင်း နှစ်နှစ် နာနာကြီး ပြောဆိုနေတော့သည်။ နှင်းဥမှာ သူ့ကိုဖက်၍ ငိုနေရင်းက မျက်ရည်များ သုတ်ပြန်၍-

ဟုတ်ပါတယ် အစ်မရယ်၊ အစ်မစကားကို ကျုပ်နားမထောင်မိ လို့ပါ။ အမှန်မှာ အစက ကျုပ်ဒါတွေကို ဘာမှနားမလည်ပါဘူး အစ်မရဲ့။ မစိန်ရင်က လင်ယူတာဟာ ဘယ်လောက်ကောင်းလို့၊ ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေနဲ့ လူကိုစိတ်ဖောက်ပြန်အောင် နှူးပြီး ကိုသီဟနဲ့ သူတို့အိမ်ပေါ်မှာ အတင်းလွှတ်ပေးလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာ ပါအစ်မရဲ့။ ပြီးတော့လည်း ကိုသီဟက ဘုရားစူးကျမ်းစူးတွေနဲ့ ကျိန်တွယ်ပြီး တကယ်ယူမှာလို့ ပြောတယ်တော့။ ပေးစရာရှိတဲ့ကြွေ ကိုလည်း သူ့အဖေဟာသူပြောရင် ပြီးတယ်လို့ ပြောတာတော့။ ဒါကို ကျုပ်တကယ်ယုံစားမိခဲ့လို့ အခုလိုဖြစ်ရတာအစ်မရဲ့။ ပြီးတော့ လည်း ဆရာကလေးရဲ့သင်တန်းကို အစ်မခေါ်တုန်းက ကျုပ်တက်ချင် ပေမယ့် သူကမတက်နဲ့ တက်ရင်နင့်ကိုငါမယူဘူးလို့ ပြောတာနဲ့ မတက်ဘဲနေခဲ့တာတော့။ အခုတော့ သူကကျုပ်ကိုလည်းမယူဘူး။ ရှိတဲ့ကြွေလည်း မပေးရအောင်မလုပ်ဘူး။ သူကျုပ်ကို ပြုကျင့်တာဟာ မစိန်ရင်တို့အိမ်ပေါ်မှာချည်း ၄-၅ ခါကျတယ်တော့”

တော်ပါအေ၊ ညည်းစကားတွေကို ငါနားမထောင်ဝံ့ပါဘူး။ အဆုံးတစ်နေ့မှာတော့ ညည်းငါ့စကားတွေကို နားမထောင်ခဲ့လို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ။ တကယ်ဆိုရင် ညည်းဘာလို့ အစက ငါ့ကိုမတိုင်ပင် ခဲ့သလဲ။ ညည်းကိုကအလိုတူအလိုပါ လော်မာဖောက်ပြန်လို့ ဒီလို မှောက်မှောက်မှားမှား ဖြစ်ရတာပါ”

နှင်းနုသည် စိတ်မရည်နိုင်တော့သဖြင့် ငိုသံနှင့်မာန်မဲပြီး အားရပါးရအပြစ်တင်ရင်း ရုတ်တရက်ထပြီး ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။

နှင်းဥမှာ ပမ်းနည်း၍မဆုံး အပူလုံးမသမျှ ယူပြီးမရနိုင်ဖြစ်လာဘူး မျက်နှာကိုလက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့်ပိတ်ရင်း ချုံးချ၍ငိုကြွေးနေရစ်တော့ လေ၏။

နှင်းနုမှာကား ခလောက်ဆွဲကလေးပေါ်တွင် အိမ်ရှေ့ဆီသို့ မျှော်၍ထိုင်ရင်းက တစ်ကိုယ်လုံးမီးတောက်ကာ-ကိုးကွယ်ရာ မရနိုင် သကဲ့သို့ နှင်းဥကိုပြန်၍ ဒေါသဖြစ်လိုက် မောင်သီဟကိုလည်းတွေ့၍ ဒေါသဖြစ်လိုက်နှင့် စိန်ရင်ကိုလည်း။ “သင်းဟာ-တကယ်ဆိုရင် နည်းနည်းတော့ မိန်းမချင်းကိုယ်ချင်းစာဖို့ကောင်းတယ်။ အခုတော့- ကြည့်စမ်းပါအုံး။ ဘာမှမသိတဲ့ အရူးအမိုက်ကိုမြှောက်ပြီး နှစ်မွန်းတဲ့ ဘဝထဲတွန်းချတယ်” ဟု တဖြစ်တောက်တောက်နှင့် အပြစ်တင်မဆုံး- ရှိနေတော့လေသည်။

အကယ်၍-ခရီးမလွန်ခင်ရေးမဆွဲက၊ နှင်းဥကို ဤနှစ်မွန်းမှု ဝဲဂယက်ထဲသို့ စိန်ရင်က ဆွဲချစရာအကြောင်းရှိသည်ဟု၊ သူ ကိုယ်တိုင်က-ထင်မြင်ခဲ့လျှင်လည်း ဤမျှဆိုဝါးသော အဖြစ်မျိုးနှင့် တွေ့ကြုံရမည်မဟုတ်ဟုလည်း နောင်တရလာမိ၏။ သူ့စိတ်ထဲက လည်း ဤအဖြစ်မျိုးကို မတွေးခဲ့နိုင်အားပေ။ အကြောင်းမှာ စိန်ရင်သည် အစပထမက၊ မောင်သီဟနှင့် ဤပုံဤနည်း ဖြစ်စရာအကြောင်းကို သူနှင့်သာ-လာ၍ လှော်ခဲ့ဘူးသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ လှော်ခဲ့ခြင်းကြောင့်လည်း သူ့စိတ်ထဲက နှင်းဥအတွက် ဤပုံဤနည်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မစဉ်းစားမဘဲ၊ သူ့အတွက်သာ မောင်သီဟက တစ်နည်းမရတစ်နည်းရအောင်၊ ဘယ်ပုံနှင့် ကြံစည် မလေလဲဟု တွေးတော၍ပူပန်ခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့မိသည်။

သို့သော် ယခုအခါတွင်ကား-သူထင်သလို မဖြစ်ခဲ့။ သူမထင် သလိုဖြစ်အောင် စိန်ရင်၏ခြယ်လှယ်မှုက ဖန်တီး၍ထားလေပြီ။

မောင်သိဟကလည်း ဘာစားသမားပြုပြီ-အစားသမားဥပယ်နှင့် အစစ်မ
ဖြစ်သူကိုချိုးပေါက်မဝင်သဖြင့် ညီမဖြစ်သူနှင့်ဥအမဲကို-လှော်ဖဲနှင့်
အနိုင်ကုတ်ခေါ်-အရင်းပြုတ်အောင် ပွင့်ကြောပေး၍ ဆော်လိုက်ပြီ။
နှင်းဥတွင် အရုံးနှင့်အကျိုးနည်းရုံမက-အရက်ပါကွဲရလေတော့ပြီ။
နှင်းဥအရက်ကွဲ-အကျိုးနည်းဖြစ်ရလျှင်လည်း နှင်းနုမှာ သူပါဤလို
အချိုးအစားထဲကဟု လူတကာပြောဆိုကဲ့ရဲ့ကြတော့မည်ကို တွေး၍
တွေး၍ မြင်လာတော့လေ၏။

ဤသို့တွေး၍တွေး၍ မြင်လာသည့်အထဲမှာလည်း အောင်စိုး၏
မျက်နှာကိုကွက်ကန်မြင်၍လာလေသည်။ သူ့အဖို့တွင် တုန်လှုပ်သည်
ထက် တုန်လှုပ်လာမိ၏။ အကြောင်းမှာ၊ အခြားသူများ၏ ကဲ့ရဲ့ချဲ့ချ
ခြင်းထက် အောင်စိုး၏စိတ်ထဲက “သူ့ညီမအဖြစ်ကတော့ သိပ်ဆိုးတာ
ပဲ။ သူတို့အနေအထိုင်တွေဟာ သိပ်ဟုတ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူလည်း
သူ့ညီမလို ပေါက်လွတ်ပဲစားထဲကပဲ ထင်ပါရဲ့ဟု သူ့ကိုပါရော၍
အထင်သေး စိတ်ပျက်-မြတ်နိုး စိတ်ကွက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်လာခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် အောင်စိုး၏စိတ်နေသဘောထားကို ပြန်၍စဉ်းစား
လိုက်ကာ-“အို သူဟာသလောက် သဘောထားသေးသိမ် ယုတ်ညံ့တဲ့
လူ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ လက်ညှိုးမကောင်း လက်ညှိုး၊ လက်မ
မကောင်း လက်မလို့ သဘောထားနိုင်တန် ကောင်းပါတဲ့” ဟူသော
ထင်မြင်ချက်များဝင်လာသဖြင့်သာ သက်သာခွင့်ရလာတော့လေ၏။

သို့သော် နှင်းဥအတွက်ကား သက်သာကွက်ကြည့်၍ မမြင်နိုင်၊
ရှက်စရာသက်သက်ကြီးတွေဖြစ်ရမည့် ရှေ့ရေးတွေကိုသာ မြင်၍မြင်၍
လာတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေသို့ တိုင်ခဲ့သည်။

အောင်စိုးမှာ မျှင်မျှင်ပျံပျံနှင့်မေးဘက်လာသည်။ နှင်းဥပွင့်
ဝမ်းသာချင်သော်လည်း ဝမ်းမသာနိုင်၊ ပျော်ချင်သော်လည်း ပျော်၍
မဖြစ်၊ စိတ်ကိုမနည်းတင်း၍သာ မချိပြီး၍ “ဪ ပြန်လာပလား
ကိုကို” ဟု ဆီး၍နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး၊ များများခင်းပေးနေရ၏။ အောင်စိုး
မှာ စက္ကူအိတ်ကြီး စက္ကူအိတ်ငယ်နှင့် ထည့်၍ယူလာသော အဝတ်
အထည်များ ပါလာ၏။

“နုရေ...ဟောဒါက မင်းဖို့ကွဲ၊ အင်္ကျီရော လုံချည်ရော
ဝယ်လာခဲ့တယ်။ ဒါကတော့ ဇင်းညီမလေး ဝတ်ချင်စားချင်တဲ့အရွယ်
မို့ အဆင်ဆန်းလှလှကလေးကို ဝယ်လာခဲ့တာ ဘယ်သွားကြသလဲ၊
သူတို့ကို ခေါ်ပြလိုက်ပါအုံး”

အောင်စိုးသည် ခရားရေလွတ် တတွတ်တွတ်နှင့် အဆက်မပြတ်
အောင်ပြော၍ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်ပြနေ၏။ နှင်းဥမှာ အောင်စိုးပြု၍
ပြု၍နေသော ပိုးလုံချည်၊ ပဒုမ္မာအင်္ကျီ၊ ဇာဘော်လီ၊ ကြယ်သိုး၊ ဘီး၊
ဖိနပ်၊ ပေါင်ဒါဘူး အစရှိသည့် တပြုကြီးဖြစ်နေသော ပစ္စည်းများကို
ကြည့်ကာ “ဪ...ဟုတ်လား လှပါတယ်၊ ကောင်းသားပဲ”
စသည်အားဖြင့်သာ လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ပြောဆိုနေရ၏။ သို့သော်
သူ့စိတ်ထဲတွင် “နှင်းဥကိစ္စကို တစ်နေ့နေ့ အောင်စိုးသိတော့မှာပဲ”
သိရင် ငါ့ကိုပါရောပြီး မသိုးမသန့်ထဲကလို့များ ထင်မလား” ဟု
တွေး၍ ပူပန်နေလေသည်။

ထိုအခိုက်တွင် ပေသီးသည် တစ်ခြားမှအပြေးကလေး
ပေါ်ပေါက်လာပြီး၊ အနားသို့ လာထိုင်၏။ အောင်စိုးက “ပေသီး
ရှေး-ရှေး၊ ဒါတွေ မင့်ဖို့ဝယ်လာတာ ဘယ်လောက်လှသလဲ ကြည့်
စမ်း” ဟုပြော၍ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်ပေးနေသည်။ ပေသီးမှာ ဝမ်းသာအားရ
နှင့်ဆီးယူပြီး မတ်တပ်ထ၍ အမရေ၊ သိပ်ဟန်ကျတာပဲနော်၊ တူနယ်

ပဲခူးနယ်” ဟုဆိုကာ ဘယ်ကြည့်နူး အပွန်ပျော်ဖြူဖြူဖြင့် ငုန်မွှေဖုန် ဆွလုပ်၍ နေတော့သည်။

“အဲဒါ...မင်းကျောင်းကို မှန်မှန်တက်ပြီး စာကြိုးစားသင်လို့ ဝယ်ပေးတာသိလား၊ နောက်ကို စာမေးပွဲစစ်လို့ အောင်ရင် ဒီထက် များများကြီးဝယ်ပေးအုံးမယ် သိလား။”

အောင်စိုးက ပေးသီးကိုကြည့်၍ ပြောနေရာ နှင်းနုကလည်း “ဟုတ်တယ်...စာမေးပွဲအောင်ရင် ဆရာကလေးက ဒီထက်များများ ကြီးဝယ်ပေးအုံးမှာတဲ့၊ ကဲ စာမေးပွဲကျရင် အောင်မယ် မအောင်ဘူးသိ ရအောင် ဆရာကလေး သင်ပေးထားတဲ့စာတွေ ဆရာကလေးကို ချွတ်ပြစမ်းပါအုံး” ဟု ချော့ချိုခိုင်းလိုက်၏။ “ဟုတ်တယ် မေ့များနေသလား။ ကဲ-ဆရာကလေးကို ရွတ်ပြစမ်းပါအုံး” ဟု အောင်စိုးကပါ ထပ်ခိုင်းလိုက်ပြန်၏။ ပေးသီးသည် ပြန်၍ ထိုင်ချလိုက်ကာ “ဘာကိုရွတ်ရမှာလဲ” ဟု မေးလေသည်။

“ဟို လူကောင်း ကျင့်ဝတ်ဆိုတာဆိုကွာ” ဟု အောင်စိုးကခိုင်း လိုက်၏။ ပေးသီးမှာ သွက်သွက်လက်လက် ထ၍ရပ်ပြီးနောက် လက်ပိုက်လျက်၊ ဣန္ဒြေရရ ရွတ်ဆိုပြလေသည်။

“လူတိုင်း လူတိုင်း လူတာဝန်ရှိကြသည်။
ထိုလူတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင်ထမ်းပါ။
ကိုယ့်တာဝန် သူများကို မလွှဲပါနှင့်။
ကိုယ့်အတွက် သူများမဆင်းရဲစေနှင့်။
ကိုယ်က သူများကို အညွန့်မခူးနှင့်။
ကိုယ်က သူများကို ခေါင်းပုံမဖြတ်နှင့်။
လူလူချင်း ကိုယ်နှင့်တန်းတူထားပါ။
လူလူချင်း လွမ်းမိုးလိုစိတ် မထားပါနှင့်။”

လူလူချင်း ချမ်းသာအောင်ပြုပါ။
လူလူချင်း စည်းလုံးညီညွတ်ပါ။
လူလူချင်း ကိုယ်ချင်းစာပါ။
ကိုယ်က မကြိုက်တာ သူများကိုမပြုနှင့်။
ကိုယ်ပြုသမျှ လူ့လောကကောင်းကျိုးဖြစ်ပါစေ။”

“အေး...တော်ပြီ...တော်ပြီ၊ ထိုင်တော့၊ မင်း ဒါတွေကို ငါ ပြောတဲ့အတိုင်း အဓိပ္ပာယ်တွေ အကုန်မှတ်မိရဲ့လား။”

“မှတ်မိပါတယ် ဆရာကလေးရဲ့”

နှင်းနုမှာ ပေးသီး၏ အာသွက်လျှာသွက်နှင့် ရွတ်ပြလိုက်သော သင်ခန်းစာများကို ကြားရသည့်အတွက် နှစ်သက်ဝမ်းသာမိသော်လည်း အလိုလိုဝမ်းနည်း၍ မျက်ရည်များ ကျလာတော့လေသည်။ အကြောင်း မှာ မှတ်ထူးကို သတိရလာသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် “ဪ...မှတ်ထူးသာ အခုရှိနေလျှင် တတ်လှရောမယ်” ဟု အောက်မေ့ သတိရလာလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ကိုဘိုးအေးရောက်လာပြန်လေသည်။ “ဘယ်နဲ့ ဆရာကလေး မနက်က မြို့ကိုသွားတာ အခုမှပြန်ရောက်တယ် ထင်တယ်” ဟု မေးရင်းက ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ အောင်စိုးက ပြုံး၍ “ဟုတ်ကဲ့ အခုပဲရောက်လို့ ဒီဘက်ကို လှည့်လာခဲ့ပါတယ်။” ဟု ပြောရင်း ကိုဘိုးအေးအတွက် အနည်းငယ် နေရာတိမ်းပေး လိုက်လေသည်။ နောက် ကိုဘိုးအေးက “နှင်းဥတစ်ယောက်ကောဟဲ့ ဘယ်သွားသတုံး” ဟု နှင်းနုကိုကြည့်၍ မေးလိုက်လေသည်။ “အိမ်ပေါ်မှာ ခေါင်းကိုက်လို့ အိပ်နေတယ် ဦးလေးအေးရဲ့” ဟု နှင်းနုက သင့်သလိုဖြေလိုက်ရလေ၏။

နောက် အဟန့်ကြော မကားမပ်မိမပ်ရာကို မူပြောနေရာမှာ
ဦးလူကျော်က အကြွေးကိုအတင်းအကျပ် လာတောင်းနေကြောင်း။
မပေးနိုင်က လယ်ကလေးများကို သိမ်းလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်းများကို
ကိုဘိုးအေးသည် အောင်စိုးအား ကြားဝင်ပြောလေ၏။ အောင်စိုးက
အလုံးစုံ စစ်မေးနေသဖြင့်လည်း၊ ထိုအကြွေးမှာ ယူရင်း ၂၀၀
အနက်က ဆပ်ခဲရပေါင်းများသဖြင့် ၂၅၀ ပင် ကျေနပ်ပြီဖြစ်ကြောင်း။
သို့သော် ဦးလူကျော်မှာ မကျေနပ်သေးဘဲ လာလာပြီး အပူကပ်
နေသေးကြောင်းများကို တစ်လုံးမကျန် ကိုဘိုးအေးနှင့် နှင်းနုတို့က
ပြောပြလေသည်။

“အောင်မယ် မနေ့ကလာတော့များ ဆရာကလေးတပည့်
ကျုပ်သား အောင်ဘက အိမ်ကခွေးကြီးကို သံကြီးလွတ်ပြီး
ရှူးတိုက်လို့ ခွေးအသံရော သူ့အသံရော ဆူညံနေတာပဲ ဆရာ
ကလေးရာ။ ကျုပ်က ဟဲ့ကောင်လေး ဘာလို့ ခွေးကိုလွတ်လိုက်တာလဲ
လို့မေးတော့ လူကျော်ကြီးကို သောက်မြင်ကပ်လွန်းလို့ ကိုက်အောင်
လွတ်လိုက်တာတဲ့၊ က-ဆရာကလေးတပည့်က ပြောပုံများ
ကြည့်စမ်းပါအုံး၊ သူတို့ မတရားလုပ်တာများတော့ ကလေးကစပြီး
သူတို့ကို ရွံ့နေတော့တာ ဆရာကလေးရဲ့”

ကိုဘိုးအေးက အားရပါးရနှင့် လျှောက်ပြောနေ၏။ အောင်စိုးမှာ
ပြုံး၍နားထောင်နေလေသည်။ နှင်းနုလည်း သဘောကျနေ၏။
ပေသီးကလည်း “ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ရန်လုံကြီးက ကိုက်မယ်လို့ဟာ
သူကမြင်ပေါ်ကမဆင်းလို့ ကျုပ်နှင့်အောင်ဘကတော့ ကိုက်ပါစေလို့
တိုက်လိုက်တာ”ဟု ဝင်ပြောလေသည်။

အဟန့်ကြောမှ အောင်စိုးက ထိုကိစ္စအတွက် ဘာမှပုမရာမရှိ
ကြောင်း အကယ်၍ တရားစွဲပြီး လယ်ကိုသိမ်းမည်ဆိုလျှင် သူရခံ၍
ပြောမည်ဖြစ်ကြောင်းများကို အားပေးနှစ်သိမ့်၏။ ကိုဘိုးအေးမှာ
သဘောကျသွားသည်။ နှင်းနုမှာ ဝမ်းမြောက်အားတက် ချစ်သူကို
ဖက်၍သာ နမ်းလိုက်ချင်တော့သည်။ သို့သော် ကိုဘိုးအေးရှိနေ၍
ပြုံးပြီး အောင်စိုးကိုမဝနိုင်သော ကြည့်ခြင်းဖြင့်သာ ကြည့်နေရတော့
သည်။

နောက် ကိုဘိုးအေးပြန်သွား၏။ ပေသီးလည်း ထ၍သွားလေ
သည်။ အောင်စိုးသည် နှင်းနုနှင့် မင်္ဂလာဆောင်မည့်ရက်ကို ပြောပြ
လေ၏။

“နုရေ...ကိုယ်တို့ကိစ္စကို လပြည့်ကျော် သုံးရက်နေ့အပ်ဖို့
မှန်းထားတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဒီလိုဆိုရင် ငါးရက်ထဲလိုတော့တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဒီနေ့ပဲ လဆန်း ၁၄ ရက်မဟုတ်လား၊ ဒီတော့
ကြားမှာ ငါးရက်ပေါ့”

နှင်းနုမှာ ထိုကိစ္စအတွက် အလွန်အလွန်ကြီး ဝမ်းသာစရာ
ဖြစ်သော်လည်း လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဝမ်းသာ၍မဖြစ်ပေ။
အကြောင်းမှာ နှင်းဥ၏ကိစ္စကို တစ်နေ့ကျလို့ အောင်စိုးများ
သိလိုက်လျှင်ဟူသော မတွေးနိုင်သည့်အရေးက တမောင့်တပူ ဖြစ်နေ
သောကြောင့် ဖြစ်လေ သည်။ သို့သော် သူသည် ကျေနပ်ကြည်နူးစွာဖြင့်
ပြုံး၍ ကောင်းပါပြီ ဟု သဘောတူလိုက်လေ၏။

နောက် အောင်စိုးလည်း နှုတ်ဆက်၍ပြန်သွားတော့လေသည်။

အခန်း (၁၈)

လေးလမျှကြာခဲ့၏။ ညဉ့်ဦးယံအချိန်ဖြစ်လေသည်။ လပြည့်ကျော် ၂ ရက် လသည် အရှေ့လောကဓာတ်မှ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ကြီးထွက်ပြုခဲ့လေပြီ။ သူ့အရောင်သည် နှင်းနုတို့၏ အိမ်ရှေ့မြေကွက်ပေါ်သို့ ဘော်ငွေရောင် ဖြန့်ကျက်ထားသလို ရှိဘိ၏။ လရောင်တွင် ပေသီးသည် အခြားကလေးများနှင့် ခွေးရူးလုပ်တမ်း ကစားနေလေသည်။

နှင်းနုတို့အိမ် မြောက်ဘက်ရှိ အုပ်ရှစ်ပင်ပေါ်မှလည်း ဇီးကွက်များသည် လရောင်ကြောင့်မြူးကာ ဇီးကွက်-ဇီးကွက်နှင့် အသံချင်း ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် မြည်နေကြ၏။

နှင်းနုသည် ခလောက်ဆွဲကလေးတွင်ထိုင်ကာ ပေသီးတို့ ဆော့နေသမျှကိုကြည့်၍ တညင်းညင်းနှင့် တိုးဝှေ့နေသော လေပြေပျော့ပျော့ကလေး၏ အတွေ့အထိကို အမှတ်မထင်ခံစား၍ တွေးချင်ရာ တွေးပြီး ငေးနေမိတော့သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် “ဪ နက်ဖြန်ခါဆိုရင်ဖြင့် သူနဲ့ငါနဲ့ဟာ လက်ဆက်ထိမ်းမြားပြီး လင်ရယ် မယားရယ် လို့ လှသိနတ်ကြား ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်နေရတဲ့ ဘဝကို ရောက်တော့မယ်၊ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် အပျိုရောဘဝနဲ့နေခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ဟာလည်း ဒီတစ်ညပဲ ရှိတော့တယ်။ နက်ဖြန်ခါညဆိုရင်ဖြင့် သူနဲ့ငါနဲ့ တစ်အိပ်ရာထဲ ယှဉ်နွဲ့ပြီး ” ဟု အဆုံးသတ်အောင် မတွေးဝံ့ တော့ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံးစိမ့်ကနဲ ချမ်းသွားတော့လေ၏။ သူ့မျက်နှာ ကလေးသည်လည်း အလိုလိုပြုံးလိုက်မိတော့သည်။

နောက်တစ်ခုကိုဆက်၍ တွေးလိုက်မိပြန်၏။ ထိုအတွေးမှာလည်း အခြားမဟုတ်ပေ။ နှင်းဥကိစ္စပင်ဖြစ်တော့သည်။ နှင်းဥကိစ္စမှာ

သူ့ပာစသက်လုံးအဖို့ ပွေ့ခဲ့ရသည့် ဒုက္ခယဲပွင် အဆိုးပါးဆုံး၊ လူရပ်အပျက်ဆုံးဖြစ်ရမည့် မဟာဒုက္ခဆိုးကြီးတစ်ခု ဖြစ်၍နေလေသည်။ ထိုဒုက္ခဆိုးကား ဖုံး၍ဖိ၍ လူမသိအောင်ဝှက်၍ရမည့် ဒုက္ခမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။ တစ်နေ့တခြား ကြီးမားပေါ်ထင် လူမြင်မခံဝံ့လောက်အောင် အရှက်ကြီးရှက်ရမည့် ဒုက္ခဆိုးကြီးဖြစ်လေသည်။ ထိုသို့ တစ်နေ့တခြား အထုပ်အထည်ကြီးမားပြီး လူများ၏တံတွေးခွက်ထဲတွင် ပက်လက်မျောရမည့် အဖြစ်ဆိုးကြီးကို အောင်စိုးသိရှိပါက အဘယ်သို့ ရှိလေမည်နည်း။ အဘယ်ပုံ ဇာတ်ခင်းရမည်နည်း။

အကယ်၍ အောင်စိုးသည် သဘောထားကြီးသူဖြစ်သည့် အလျောက်၊ ထိုအမှုကိစ္စကို လျစ်လျူရှုပြီး လွန်ပြီးသားအမှုပဟု ခွင့်လွှတ်နိုင်သည့်တိုင်အောင် သူ့အပေါ်၌ သံသယရှင်းဦးမည်လော။ သူ့ညီမတောင် ဒီအဖြစ်မျိုးရောက်ရတယ်ဆိုရင် သူလည်း အထုပ်အထည်မပေါ်၍သာ အပျိုထင်နေရသည်။ အမှန်စင်စစ် သူပါသည်ပုတ်ထဲက သည်ပဲ အစားမျိုးနေမှာပဟု မထင်ဘဲ ရှိနိုင်ပါအံ့နည်း။ ဤသို့ သူ့ကိုပါ မသန့်မရှင်းထင်လာလျှင် သူ့ကို ချစ်ရိုးချစ်စဉ် အတိုင်း နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်နိုင်ပါဦးမည်လော။

ဤအရေးမှာ သူ့အဖို့ အရေးကြီးလှသည်။ အကယ်၍သာ အောင်စိုးက သူ့ကိုပါ အထင်အမြင်လွဲမှားပြီး ချစ်အားလျော့၍ မလွဲသာ လွဲသာနှင့် အောင်ခါနမ်းရသည့် အဖြစ်မျိုးဆိုလျှင် သူတို့အိမ်ထောင်ရေးသည် အဘယ်နည်းနှင့်မျှ သာယာစိုပြေသော အိမ်ထောင်ရေး သုခ၏ အရသာကို ကျပ်ပြည့်တင်းပြည့် ခံစားရတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ထိုသို့တွေးမိတိုင်းပင် စိန်ရင်နှင့်မှောင်သိဟာအပေါ်သို့ အသည်းနာလာပြန်တော့သည်။ “ဪ စိန်ရင်-စိန်ရင်၊ သူဟာ အစက

ငါ့ကို ဒီအဖြစ်မျိုးရောက်ရအောင် လာသွယ်ဟယ်။ ငါကမလိုက်ပေဘူး
ငါ့ညီမနှင်းဥ အရူးအမိုက်ကို နားလှည့်ပြီး ဒီလိုစကားကထဲ ဆွဲနှစ်လိုက်
တယ်။ လက်စသတ်တော့ မောင်သီဟနဲ့သူ့ဟာ ကျောက်ထဲကြိတ်တဲ့
ဆေးလို တစ်ကြိတ်တည်း တစ်ဉာဏ်တည်းဆင်ပြီး ပြုလိုက်ကြတဲ့
ကိစ္စဘဲ”

ဤအကြောင်းများကို မဆုံးနိုင် တစ်စဉ်တစိုက်ကြီးတွေး၍
အအေးတစ်ဖက် အပူတစ်ဖက်ဖြစ်နေ၍ မဆုံးမိ ပြန်ကန်
မသင်းကြိုင်နှင့် ရွှေလှဲ့တို့ မမျှော်လင့်ဘဲရောက်လာကြသည်။ သူတို့လာ
ပုံမှာ ရေးကြီးသုတ်ပြာဖြစ်ကြ၏။ အတော်အရေးကြီးပုံရလှသည်။
နှင်းနုမှာ ထိတ်ကန်ဖြစ်သွားရာက ဝမ်းသာစရာနှင့်ဝမ်းနည်းစရာ၊
ဝမ်းသာစရာဖြစ်ပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်မိ၏။ သို့သော် ဆုတောင်းမှာ
မပြည့်ပေ။ တစ်ခဏချင်းပင် သူ့အနားသို့နှစ်ယောက်သား ရောက်လာ
ကြတော့သည်။

“ဟေ့...နှင်းနုရေ...။ ကိုလေးတစ်ယောက် ကြာပင်အိရွာသွားပြီး
ဟောပြောပွဲလုပ်ရာက အပြန်မှာ ထန်းတောကုန်းကနေပြီး သူများက
သေနတ်နဲ့ချောင်းပစ်လိုက်လိုတဲ့ အခမဲ့ လှည်းနဲ့ရောက်လာကြတယ်”

ရွှေလှဲ့ ပြောလိုက်သောစကားကို နှင်းနုမှာ ဘာပြောလိုက်သည်
ဟုပင် သတိမထားမိအောင် ထိတ်လန့်တကြားဖြစ်သွား၏။ ခေါင်းထဲ
မှာလည်း မိုက်ခနဲမှူးဝေလာတော့သည်။ သို့သော် ယိုင်လဲ၍ကျမသွား
အောင် မနည်းကြီး သတိဆောင်၍ အကြောင်သား အံ့အားသင့်နေမိလေ၏။

“ဟုတ်တယ်နှင်းနုရေ၊ ဒဏ်ရာကိုတော့ အဝတ်နဲ့စည်းလာလို့
တို့လည်းမမြင်ခဲ့ရဘူး။ သူ့နောက်ကပါလာတဲ့ လူတွေပြောတော့
ဒဏ်ရာကတော်တော်ကြီးတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်နှာကတော့
ဘာမှမဖြစ်သလိုဘဲ အပြုံးမပျက်ဘူး”

မသင်းကြိုင်ပြောလိုက်မှပင် အနည်းငယ် သက်သာသလိုရှိလာ
တော့ကာ “ဟင်...မသင်းကြိုင်၊ သူ့အသက်ပါသေးသလားဟင်၊ဟင်
သူမသေဘူးနော်။ သူ့သတိရတယ်နော်” ဟု အလောတကြီးနှင့် မေးမိ
မေးရာကို မေးလိုက်နိုင်တော့၏။

“အို...မသေပါဘူးအေး၊ ဘယ်ကလာ သေရမှာလဲ၊ ဒဏ်ရာရရုံ
ရခဲ့တာပါ။ မသေလို့တောင် သူက ရောက်ရောက်ချင်း နုကိုသွားခေါ်
စမ်းပါ။ ကျွန်တော် ဒီညတွင်းချင်း ဆေးရုံကိုသွားမယ်၊ သူ့ကိုစိတ်ချမ်း
သာအောင် ကျွန်တော့်မျက်နှာကလေးပြပြီး အကျိုးအကြောင်းမှာခဲ့ပြော
ခဲ့ချင်ပါသေးတယ်။ သွားခေါ်ပေးကြစမ်းပါ ခိုင်းလို့ အခု မသင်းကြိုင်နဲ့
ငါနဲ့ညည်းကိုလာခေါ်တာပါအေ”

“ဟုတ်တယ်-ဟုတ်တယ်...နှင်းနု၊ ညည်းကို သူဘာပြောချင်လို့
လည်းမသိဘူး။ သွားခေါ်ပေးစမ်းပါခိုင်းလို့ တို့လာခဲ့ရတာ၊ လာ
ခပ်မြန်မြန်လိုက်ခဲ့”

နှင်းနုမှာ ဘာမျှပြန်၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းမနေနိုင်တော့ဘဲ
“အို...ဟုတ်လား” ဟုဆိုရင်းက သုတ်သီးသုတ်ပြာထဲ၍ ကမန်းကတန်း
လိုက်လာရလေ၏။ လရောင်မွှေးမွှေး ညည်းလေပြေ တအေးအေးတွင်
ဘာမျှမမြင်၊ ဘာမျှစိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ အောင်စိုးကိုသာတွေး၍ တပူပူ
တပင်ပင်နှင့် နှင်းရမုန်းမသိသော ခြေထောက်များကို နှေးသည်ဟု
ထင်တိုင်း သုတ်ခြေတင်သည်ထက်တင်၍ လှမ်းခဲ့ရသည်။ သို့ဖြစ်
ရောက်လာတော့လေသည်။

လူတွေစုရုံးဝိုင်းအုံ၍ တလှုပ်လှုပ် တရွရွဖြစ်နေနှင့်ကြ၏။
နှင်းနုသည် အောင်စိုးကို ဘယ်ဆီရာ၍ကြည့်ရမည်ပင် ရုတ်တရက်မသိ
နိုင်အောင်ပင် ဖြစ်နေသည်။ နောက်မှ “ဟော ဆရာကလေး၊ နှင်းနု
လာပြီ၊ နှင်းနုရောက်လာပြီ၊ ဟဲ့-နှင်းနုဒီကိုလာ” ဟုခေါ်၍ “ဖယ်ပေး
လိုက်ကြပါ” ဟု ဆူညံစွာ ဝိုင်းပြောနေကြသော လူအုပ်များထဲမှ
တိုး၍ဝင်ခဲ့ရသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်နှင့်။

အောင်စိုးသည် ရေနံဆိမ်းခွက်၏ အလင်းရောင်တွင် ယောက်ျားကြီးနှစ်ယောက်က ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ညှပ်၍ဖေးမထိန်းနိုင်ထားမှုဖြင့် ပြုံးပြုံးကြီးထိုင်ကာ နှင်းနုကို ဆီး၍ကြည့်နေနှင့်သည်။ အနားတွင် ဦးသာဝမှာလည်း ထိုင်၍နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ နှင်းနုမှာ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် အရှက်ကိုပင် သတိမပြုနိုင်တော့ဘဲ “ကိုကို ကိုကို” ဟု ကြင်နာ ယုယသံနှင့်ခေါ်ရင်း နီးနီးကပ်ကပ်ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။ အောင်စိုးမှာ ကျောနှင့်ရင်ကို အဝတ်နှင့်စည်းထား၏။

“သိပ်ပြုံး စိတ်မပူပါနဲ့ နုရဲ့၊ ကိုကိုဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ နည်းနည်းကလေး ကျောပြင်ပေါ်မှာ ရုပ်ပြုံးမှန်သွားတာပါ။ အထဲကို မနက်ပါဘူး။”

အောင်စိုးမှာ နကိုက မျက်နှာထားမျိုးအတိုင်း အပြုံးမပျက်ဘဲ ဆီး၍ပြောနေသည်။ သို့သော် နှင်းနုသည် “ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာ... သူဟာသက်သက် ငါစိတ်ချမ်းသာအောင်လို့ ပြောနေတာနဲ့တူတယ်” ဟု တွေး၍ “ဟုတ်ကဲ့လား ကိုကိုရယ်၊ ဘယ်မလဲ ကျုပ်ကြည့်ပါရစေ၊ ပြစမ်းပါအုံး” ဟု စိုးရိမ်သံကလေးနှင့် ပြောလိုက်မိလေသည်။

“အို...ကြည့်မနေပါနဲ့၊ အဝတ်နဲ့စည်းထားတာ ဖြေလိုက်ရင် သွေးတွေကျလာလိမ့်မယ်။ ကိုကိုမသေရင်ပြီးတာပဲမဟုတ်လား။ အခုည ဆေးရုံကို လှည်းနဲ့သွားရမယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ်မပူရစ်ရအောင် သိသိသာသာပြောသွားချင်လို့ နုကိုအခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ၊ ဆေးရုံကို တက်လိုက်ရင်မကြာဘူး၊ အလွန်ဆုံး ၁၅ ရက်၊ အရက် ၂၀ပါပဲ” ဟု အောင်စိုးက ကျေနပ်လောက်အောင်ပြောလိုက်၏။

“ဒဏ်ရာမကြီးရင် ဆေးရုံကိုမသွားဘဲနေလို့ မဖြစ်ဘူးလား ကိုကိုရယ်။ မြို့ကဆရာဝန်ကိုသွားခေါ်ပြီး အိမ်တင်ကုတာပါ ကျုပ်ပြုစပါ့မယ်”

“အို...နု...နု...လည်းမော် နု...နု...လို့မော်၊ ဒီဒဏ်ရာမျိုးဆိုတာ ဆေးရုံကိုသွားကုမှ မြန်မြန်ပျောက်တယ် နုရဲ့၊ အိမ်တင်ဆိုတော့ ဆရာဝန်လည်း အမြဲလာပြီး စောင့်ကုနေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ နုတို့လည်းအလုပ်ပိုတယ်၊ ဒီတော့ ဆေးရုံကိုသွားမှဖြစ်မယ်။ အိမ်မှာသာ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်နေရစ်၊ ကိုကိုအတွက်တော့ စိတ်သာချနေ” ဟု နှင်းနုအား မငြင်းနိုင်အောင် ပြောဆိုနေလေသည်။

ထိုနောက် ရွာသူရွာသားများအားလုံးကို သူ့အတွက် ဘာမှ စိတ်ပူမနေရစ်ကြဖို့အကြောင်း၊ ၁၅ ရက် အရက် ၂၀ ဆိုလျှင်ကောင်းကောင်းကြီးပျောက်ကင်း၍ သူပြန်လာနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူမရှိသည့်အခိုက်တွင် အားလုံးညီညီညွတ်ညွတ်နှင့် အချင်းချင်းပိုမို သွေးစည်းနေရစ်ကြဖို့အကြောင်း၊ သူ့အတွက်နှင့်လည်း မည်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ် ဒုက္ခဖြစ်အောင် မလုပ်ကြဖို့အကြောင်း၊ အကယ်၍ သူ့အတွက်နှင့် သူများကို အန္တရာယ်ဖြစ်အောင်လုံးပမ်းနေကြလျှင်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး လုပ်စရာရှိသည့် လုပ်ငန်းများ ပျက်ကွက်ကုန်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းများကို အလုံးစုံမှာကြားလေသည်။

ထိုပြင်လည်း အသင်းလူကြီး ခေါင်းဆောင်များကိုခေါ်ကာ ကိုယ့်ဘက်က ခြေလှမ်းမမှားအောင် ဂရုစိုက်ကြဖို့အကြောင်း၊ သူ့ကို ချောင်းမြောင်း၍ သေကြောင်းကြံစည်သူများကိုလည်း မည်သို့မျှ ထောက်လှမ်းခြင်း၊ စုံစမ်းခြင်းပြုလုပ်၍ အမှုအခင်းမလုပ်ရစ်ကြဖို့ အကြောင်း၊ သူ့ကို ဤကဲ့သို့ လုပ်ကြံသူများမှာလည်း တကယ့်အမြင်မှန် အလင်းတရားမရကြသေး၍သာ ယခုလို မစဉ်းမစား ပြုမူကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သို့အတွက် သူတို့ကို မေတ္တာထားပြီး ကိုယ့်လုပ်ငန်းကိုသာ လမ်းမလွဲအောင် လုပ်ရစ်ကြဖို့အကြောင်း။

ကိုယ်ပုလဲလန်းမှန်လာသည့်ပာမိမနုပဉ် ဟယ်လူမျိုးမှ မခင်ခင်၊
လာရောက်ပူးပေါင်းကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခု သူမှာခွဲသောစကားများ
ကို သူ့ကိုချစ်၍ သူ့ကိုသနားရင် အားလုံးနားထောင်ကြဖို့အကြောင်း၊
သို့မှသာ နောက်ဆုံး၌ လူလူချင်း အစွမ်းကုန်ညီညွတ်နိုင်သည့်
လမ်းစဉ်ကြီး ဖြူးဖြူးဖြောင့်ဖြောင့် ပေါ်လာမည့်အကြောင်းများကို
နားလည်အောင် ဆက်လက်မှာကြားနေလေသည်။

သို့ဖြင့် ထိုညတွင်းချင်းပင် လှည်းနှင့်ဆေးရုံသို့ သွားလေသည်။
အချို့လူများသည် သူ့ကိုစောင့်ရှောက်၍ လိုက်ပါသွားကြ၏။ ကျန်
ရစ်သူများမှာ မကျေမနပ်နှင့် တဖျစ်တောက်တောက် ဒေါသဖြစ်နေကြ
လေသည်။ အားလုံး လူကြီးလူငယ် ကလေး မိန်းမပါမကျန်
စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြတော့၏။

တချို့ကလည်း “သီဟတို့လက်ချက်ပါကွာ။ ဆရာကလေးကို
မုန်းတဲ့လူဆိုရင် သူတို့ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှမရှိဘူး။ သူတို့မှ သူတို့
အစစ်” ပါဟု ထင်မြင်ချက်ပေးနေကြ၏။

တချို့ကလည်း ဟုတ်ပါတယ်ကွာ သူတို့ပါပဲ။ ဆရာကလေးကို
ကလည်း သည်းခံနိုင်လိုက်တာ၊ ဘယ်လိုမှ ကလဲ့စာမချေရဘူးတဲ့၊
တရားလည်း မစွဲရဘူးတဲ့၊ ငါလခွီးမှပဲ” ဟု ညီညွတ်နေကြ၏။

ထိုအထဲတွင် နှင်းနုမှာ သူများပြောသမျှ ဆိုသမျှတွေကို
နားထောင်ရင်း၊ စိတ်ထဲက တထင့်ထင့်နှင့် ခက်တာပဲ။ သူကသာ
ကိစ္စမရှိပါဘူးပြောတယ်။ သူများတွေကတော့ သူ့ဒဏ်ရာဟာ
တော်တော်ကြီးတယ်တဲ့၊ ဘုရားသိကြားမလို့ အသက်မှ ချမ်းသာပါ
မလားသို့ ပုပင်လာသည့်အတွက် ဦးသာဝကိုသွား၍ “ဦးကြီးဝရဲ့
ဘယ်နှယ်လည်း သူ့ဒဏ်ရာက စိုးရိမ်စရာများရှိသလား” ဟု မေးလိုက်
မိ၏။ “ကိစ္စမရှိပါဘူးတဲ့၊ နည်းနည်းတော့များတာပဲ၊ သို့ပေမယ့်

မသေနိုင်ပါဘူး၊ စိပ်ပူမမနပါနဲ့” ဟု ပြောလိုက်မှ သင်္ဘောများဖြီး
အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့နိုင်ရာတော့သည်။

နောက်တစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် ကံကြီးစုရွာလယ်ရှိ စာသင်
ကျောင်း၌ အားလုံးနယ်သူနယ်သားများကို အစုံဖိတ်၍ အစည်းအဝေး
ကြီး ပြုလုပ်ကြလေသည်။ နှင်းနုမှာလည်း ထိုအစည်းအဝေးသို့တက်
သည်။ လူတွေမှာ အောင်စိုးအတွက် မခံမရပ်နိုင်အောင် ဒေါသဖြစ်
ကြ၏။ သို့သော် အောင်စိုး၏ ဆုံးမစကားများကိုနာယူကာ စည်းကမ်း
သေသေဝပ်ဝပ်နှင့် ဒေါသအမျက်ကို ချုပ်တည်းထားကြသည်။ ထို
အစည်းအဝေးတွင် ရွာတိုင်းရွာတိုင်းမှ စပါးစုပေါင်းရေး အသင်းလူကြီး
များက ဦးစီးခေါင်းဆောင်၍ အဆိုသွင်းခြင်း၊ ထောက်ခံခြင်းများကို
ပြုလုပ်ကြလေသည်။ ငယ်သားများလည်း သဘောတူကြ၏။

ထိုအစည်းအဝေးမှ ဆုံးဖြတ်ချက်များကား အခြားမဟုတ်ပေ။
အောင်စိုးအား မသမာသည့် သူယုတ်မာများက ချောင်းမြောင်းပြီး
သေကြောင်းကြံစည်ခြင်းအတွက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရှုံ့ချကြောင်း၊
သို့သော် အောင်စိုးမှာ သူတို့ကြံစည်သည့်အတိုင်း သေကံမရောက်
သက်မပျောက်ဘဲ ဒဏ်ရာရရှိရသည့်အတွက် ဝမ်းသာကြောင်း၊
ထို့ပြင်လည်း အောင်စိုးအား နယ်သူနယ်သားများက ဘုရားလောက်
ကြည်ညိုနေကြသူချည်းဖြစ်၍ မည်သမျှ ဤအကြံမျိုးကို ကြံမည်မဟုတ်
ဘဲ အခြားဝါဒချင်းမတူသည့် ပစ္စည်းရှင် မြေရှင်များ၏ ကြံစည်
လုံးပန်းမှုသာ မူချဖြစ်မည်ဟု စွပ်စွဲကြောင်း။ သို့အတွက် ထိုပစ္စည်းရှင်
မြေရှင်များကို သေပေါင်း ရှင်ဆန်မပြုဘဲ၊ သပိတ်မှောက် ကြဉ်ရှောင်
ကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း။

သို့သော် ထိုပစ္စည်းရှင် မြေရှင်များသည် တစ်နေ့ကျလျှင်
သူတို့အများကို သူတို့သိပြီး အလိုလိုဝင်ရောက်ပူးပေါင်းလာကြလျှင်

သဘောထားပြီးစွာနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤသို့ ပေါင်းသင်းလာကြသည့် အခါတွင်လည်း အားလုံးလူများ၏ လိုလားချက်အတိုင်း အလျော့ပေးလိုက်နာမှသာ လက်ခံပေါင်းသင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း။ အကယ်၍ သူတို့က ဤအတိုင်းသာ တင်းတင်းမာမာ စခန်းသွားနေကြလျှင်လည်း မည်သူမျှအပေါင်းအသင်းမလုပ်ဘဲနှင့် ကြဉ်ထားမြဲ ကြဉ်ထားကြရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပေါင်းသင်းချင်သူများရှိ၍ သူတို့နှင့် တိတ်တဆိတ်ဖြစ်စေ၊ သိသိသာသာဖြစ်စေ ပေါင်းသင်းသူများကိုလည်း ဤလူများစုအသင်းမှ ထုတ်ပယ်ပစ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်းများကို အားလုံးသဘောတူ ဆုံးဖြတ်ကြလေသည်။ ဤနည်းဖြင့် ပစ္စည်းရှင်များကို သပိတ်မှောက်ကံပြုလိုက်ကြ၏။ အားလုံးလူများလည်း သောင်းသောင်းမြဲဖြဲနှင့် လက်ခုပ်ဩဘာသံများ ပေးကြသည်။ နောက်လယ်လုပ်ရေးကိစ္စ၊ စပါးချေးငှားရေးကိစ္စ၊ သမဝါယမ ကုန်စုံဆိုင်ဖွင့်လှစ်ရေးကိစ္စများကို အောင်စိုးပြန်လာမှ စီစဉ်ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်ကိုင်ကြရန် အတည်ပြုလိုက်ကြလေသည်။

အခန်း (၁၉)

၁၀-ရက်ခန့်ကြာခဲ့လေသည်။ နှင်းနုမှာ ထိုအခါမှပင် စိတ်အေးရတော့၏။ အကြောင်းမှာ အောင်စိုးသည် ပျောက်သလောက်နီးနီးရှိနေပြီဖြစ်၍၊ နောက်သုံးလေးရက်ကြာလျှင် ပြန်လာရတော့မည်ဟု ကြားရသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ စိတ်ထဲကလည်း “ဪ...တို့အဖြစ်နယ် မက်လုမက်လု မိုးလင်းဆိုတဲ့စကားလို မင်္ဂလာဆောင်ကာ နီးနေတဲ့ ညမှာပဲ၊ လူယုတ်မာတွေမကောင်းကြံလို့ ပျက်ကွက်ခဲ့ရတယ်” ဟု တွေးမိတိုင်း စိတ်ဆိုးသလို ဝမ်းနည်းသလို ဒေါသဖြစ်သလို အမြဲရှိနေခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်၌လည်း အေးရင်နှင့်မောင်သီဟတို့သည် နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း မင်္ဂလာဆောင်ကြတော့မည်ဟု ကြားနေရလေ၏။ ထိုသတင်းကြောင့်လည်း၊ နှင်းဥမှာ မျက်ရည်လေးတလည်လည်နှင့် ပို၍စိတ်ကိုထိခိုက်နေလေသည်။ နှင်းနုက “အို အခုမှတော့ ငိုမနေနဲ့တော့ နှင်းဥရယ်။ ‘ဘယ်သူမပြုမိမိမူ’ ဆိုတဲ့စကားလို၊ နင်မလိမ္မာလိုဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ဟာ၊ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည်းပဲလို့ သဘောထားလိုက်ပါတော့” ဟု ပြောဆိုနေမိ၏။

နှင်းဥမှာလည်း သူကဤလိုပြောလိုက်မှပင် ပို၍ ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် ရိုက်ကြီးတင်င် ငို၍ငို၍နေတော့သည်။ သို့ဖြင့် နှင်းနုမှာစိတ်ချမ်းသာအောင် နှစ်သိမ့်ချော့မော့နေပြန်တော့သည်။ ဤအထဲမှာလည်း “အစ်မရယ် ကြည့်စမ်းပါအုံး။ ကျုပ်ကိုစော်ကားလို့ အားမရသေးတဲ့ အပြင်၊ အစ်မတို့ ကျုပ်တို့ အားကိုးအားထားပြုရမယ့် ဆရာကလေးကို တောင် သေကြောင်းကြံသေ တယ်။ ဘယ်လောက် အသည်းနာစရာ ကောင်းသလဲ” ဟု နှင်းဥက အောင်သက်နာကြည်း

သည်။ မခံနိုင်သလို မလေ့နှင့် မျက်စိညှစ်များ၊ ပျက်စီးပျက်စီးခြင်း၊ ပြောဆို နေပြန်တော့၏။

သို့ဖြင့် ထိုနေ့တွင် နှင်းဥသည် မနက်မိုးလင်းကလည်း ထမင်းမစား၊ နေ့လယ်ကလည်း တစ်နေ့လုံးပျောက်၍နေခဲ့သည်။ အတော်မိုးချုပ်မှာ အိမ်ကိုဖြန်လာ၏။ ညဘက်တွင်လည်း “ဟဲ့ နှင်းဥလာလေ၊ ထမင်းစားရအောင်” ဟု နှင်းနု အတန်တန်ခေါ်သော် လည်း အိပ်ရာကပင်ထ၍ မလာတော့ပေ။ နှင်းနုမှာ ပေးသီးနှင့် နှစ်ယောက်ထံသာ ထမင်းစားနေရ၏။ ထမင်းစားရင်းနှင့်လည်း သူ၏ အောက်မျက်ခမ်းသားများလည်း မလှုပ်စပူး တဇတ်ဇတ်နှင့် လှုပ်ချက်ထူးနေ၏။

“မျက်ခမ်းအောက်သားလှုပ်ခဲ့ပြားမူ၊ မြေးသားမျိုးဆွေ၊ ပျက်ဆီး လေ၍၊ မျက်ရည်ကျပြား” ဟု ငယ်စဉ်က သူ့ဖခင်သင်ပေးခဲ့ဘူးသော အသားလှုပ်ကျမ်းအဆိုကို သတိရလာသောကြောင့်လည်း ထိတ်လန့် လာမိသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း “ဘာများဖြစ်ချင်လို့လည်းနော်၊ လှုပ်လိုက်တဲ့မျက်ခမ်း” ဟု တွေး၍ပူမိသဖြင့် ‘ဖွဟဲ့-မကောင်းရင်မလှုပ် နဲ့ ကောင်းရင်လှုပ်’ ဟု ပါးစပ်ကတိုးတိုးဆိုနေသော်လည်းမရ၊ လှုပ်မြဲ တိုင်းသာလှုပ်နေတော့လေသည်။

ထမင်းစားပြီး၍ နေဝင်မိုးချုပ် အချိန်မဟုတ်သည့် မီးခွက်ထွန်း ချိန်သို့ရောက်ခဲ့သော်လည်း သူ့မျက်ခမ်းသားတွေမှာ လှုပ်မြဲအတိုင်းသာ တလှုပ်ထဲလှုပ်နေ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ပို၍ထိတ်လန့်လာလေသည်။ တံတွေးနှင့် မကြာမကြာဆွတ်၍နေရ၏။ စိတ်ချောက်ချားဖွယ်များကို လည်း တွေးမိ၏။ တွေးမိတိုင်းလည်း ကြက်သီးများထကာ ရွဲတွန့် တွန့်ရှန်တန်တန်ကြီး ဖြစ်၍ဖြစ်၍လာလေသည်။ နောက်မှ “အို-

ဥပါဒါန်ကပ် ဥပါဒါန်ပျော်လေပတဲ့လေ၊ မွေးလှုပ်လေလှုပ်ဟာနဲ့ တူပါတယ်” ဟု စိတ်ကိုဖြေဖျောက်၍ နေလိုက်ရလေသည်။

သို့ဖြင့် အချိန်မှာကုန်ခဲ့၏။ နှင်းဥနှင့်ပေးသီးတို့လည်း အိပ်မော ကျနေကြလေပြီ။ နှင်းနုလည်း ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်ပေါ်သို့တက်ခဲ့ကာ နှင်းဥနှင့်ပေးသီးတို့ အိပ်ပျော်နေကြပုံကို မီးခွက်နှင့်ကြည့်မိသည်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပင် အိပ်ပျော်နေကြ၏။ နှင်းနုမှာ ထိုအခါမှပင် စိတ်ချနိုင်တော့လျက် မီးခွက်ကိုငြိမ်းပြီး အိပ်ရာသို့ဝင်လိုက်ရလေသည်။

ဘယ်အချိန်ကဘယ်လို မျက်စိမှိတ်ပြီး အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်မသိ “နှင်းနုရေ...နှင်းနု၊ ဟဲ့...နှင်းနု” ဟု အိမ်ထဲရံကို အတင်းပုတ်၍ လာနှိုးလိုက်သော အသံကိုကြားရမှပင် အထိတ်တလန့် နိုး၍လာတော့သည်။ သို့သော် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဟု ရုတ်တရက် မသိရသေးသဖြင့် ပြန်၍မထူးမိသေး။ နောက်ထပ်ခေါ်သံကိုသာ နားစွင့်၍နေမိသေးသည်။

“နှင်းနု...ဟဲ့...နှင်းနု” ဟု နောက်ထပ်ဆင့်၍ ခေါ်သံကြားလိုက် သည့်အခါမှ “တော်....” ဟု အလန့်တကြားနှင့်ပြန်၍ ထူးလိုက်မိတော့ ၏။ ထိုအသံကား ကိုဘိုးအေးအသံဖြစ်ကြောင်းကို ဖမ်းမိလာလေသည်။

“ဟဲ့...မြန်မြန်ထစမ်း”

“ဘယ်သူလဲ...ဦးလေးအေးလား”

“အေးပါဟ...ဟုတ်ပါတယ်၊ မြန်မြန်ထစမ်းပါ။ တကတည်း အိပ်လိုက်တာကလည်း တော်တော်နှင့်နှိုးလို့ မကြားနိုင်ဘူး”

နှင်းနုမှာ အထိတ်ထိတ်အပြာပြာနှင့် “ဘုရား-ဘုရား ဘာများ ဖြစ်ပြန်လို့ဘာလိမ့်” ဟု စိတ်ထဲမှ စနိုးစနောင့်နှင့် အရေးတကြီး ထလိုက်ရလေသည်။ လုံချည်ကိုလည်း ကပျာကယာ ပြင်လိုက်ရ၏။

ပြောနေသော ဆံပင်များကိုလည်း ဖြစ်သလိုပြင်ယိုးကာ ဘာမှမမြင်ဘာမှမထင်နိုင်ဘဲ မှောင်ကြီးမဲမဲတွင် ခလုတ်အတိုက်တိုက် ဘာအတိုက်တိုက်နှင့် ကတိုက်ကရိုက် ဆင်းလာခဲ့ရသည်။ ကိုဘိုးအေးသည် အပြင်၌ရပ်နေနှင့်၏။

“ဘာလဲ.....ဦးလေးအေး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အို.....မေးမနေနဲ့မြန်မြန်သာလာစမ်း၊ ဟိုကျတော့ နင်မြင်ရလိမ့်မယ်”

ကိုဘိုးအေးသည် အရေးတကြီးနှင့်ရှေ့ကထွက်သွား၏။ နှင်းနုမှာ “ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်နော်၊ မကောင်းတာတော့ မကြုံရပါစေနဲ့ ကောင်းတာသာ ကြုံရပါစေ”ဟု အထိတ်ထိတ် အလန့်လန့်နှင့် ဆူတောင်းရင်း နောက်ကလိုက်ပါလာခဲ့ရ၏။ သူ့ရင်ထဲတွင်လည်း ဒိတ်ဒိတ် ဒိတ်ဒိတ်နှင့်စိတ်ပူတိုင်း ခုန်၍တုန်၍လာလေသည်။ သူ့ခြေထောက်လည်း ဆတ်ဆတ်တုံလျက်မှ ထုံသလိုကျင်သလိုဖြစ်ကာ နင်း၍ပင် နင်းရမှန်းမသိတော့ပေ။

သို့ဖြင့် ကိုဘိုးအေးသည် စိန်ရင်တို့အိမ်ဘက်ကို ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပြီး သွက်သွက်လက်လက်တက်သွား၏။ နှင်းနုလည်း နောက်မှတက်လိုက်ခဲ့ရသည်။ အိမ်ပေါ်၌ မီးခွက်များထွန်းကာ လူတွေ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက်ဆူပွက်နေသည်နှင့် နှင်းနုမှာ တခဏချင်း အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။ လူတွေစုရုံး ဝိုင်းအုံ၍ တစ်စုံတစ်ခုကိုပြု၍ စုတ်တသတ်သတ် ရင်တမမနှင့် ကြည့်နေနှင့်ကြ၏။ ကိုဘိုးအေးသည် ရှေ့ကနေ၍ “ကဲ.....နည်းနည်းဖယ်လိုက်ကြစမ်းပါ။ ဟဲ့.....နှင်းနုလာလာ၊ ဒီကို”ဟု လူအများကိုတိုးဝှေ့ရင်း ခေါ်ဆောင်လေရာ ဝင်၍လိုက်ခဲ့ရ၏။

“ကဲ.....ဟောဒီမှာ နင့်ညီမဖြစ်ပုံကို ပြည့်စမ်း”
နှင်းနုသည် ကိုဘိုးအေးညွှန်ပြရာသို့ မျက်လုံး ရောက်၍ သွားမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိုက်ကနဲ-ပြာပေါ် မျက်လုံးတွေရုတ်ချင်းကွယ်၍ သွားသလိုဖြစ်ရလေ၏။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဝိညာဉ်ကင်းကွာကျောက်ရုပ် ပမာလို၊ မတ်တပ်ကြီးရပ်၍သာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားတော့လေ၏။ နောက်မှ ဘေးကလူက လူသံသုသံတွေ ဆူညံစွာ နားထဲသို့ အတင်းဝင်လာသဖြင့် ပြန်၍သတိရသလိုရှိတော့ရာ၊ သူ့ရှေ့က အာရုံက သူ့မျက်လုံးအစုံနှင့် ပင်းကနဲ မီးတောက်သလို မြင်လိုက်ရလေသည်။

ယိုအခါမှာပင် ယိုအာရုံပို မပပ်ပပ်မှ မလွမလွကြီး ပြည့်၍ “အလို.....ဒုက္ခ-ဒုက္ခ-အမလေး ဘယ်လိုဖြစ်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးလဲ”ဟု ပါးစပ်မှ ယောင်ရမ်းပြောဆိုလိုက်မိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တဆတ်ဆတ်ခါ၍လာလေ၏။ ရင်ထဲမှာလည်း တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဖြစ်လာတော့သည်။ အသည်းအတွေလည်း ရိပ်သည်ဟုမထင်တော့။ ခေါင်းတစ်ခုလုံးမှာ နောက်ကျိမ့်ပေ တစ်ကိုယ်လုံး ခွေလဲကျသွားတော့မလို ဖြစ်လေ၏။

အကြောင်ကား အချင်းချင်းနီသော သွေ့ကဲ့ဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် နီးနီးကပ်ကပ် လဲနေကြသော မောင်သီးကနှင့် နှင်းဥတို့ကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ နင်ဘတွင် ရင်း၌ ဓားမြှောင်ကြီးတန်းလန် နှင့်လဲကာ၊ လေးလူလူ တလွန်းလွန်းဖြစ်နေ၏။ မောင်သီးဟမှာ ဝဲဘက်နံစောင်းမှ ဒလဟော သို့ထွက်နေသော သွေးတို့ဖြင့် စနံ့စနံ့ကြီးလဲကာ မလှုပ်မယှက် နေတော့လေသည်။

နှင်းနုမှာ ထိုဖြစ်အင်များကိုကြည့်ရင်းမှာ အသည်းဆိုင် မီးဟပ် သလို မတ်တပ်မှ ပစ်လွဲ၍ “အမလေး-နှင်းဥရေ၊ ညီမရဲ့-အမိုက်မ ရဲ့-နှင်းဘယ်လိုဖြစ်ရတဲ့ အဖြစ်လဲ” ဟု အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်ရပြီး နောက်တွင် ဘာမျှအမှတ်မထင်-ဘာမျှသတိမယှဉ်နိုင်တော့ဘဲ ရင်ကွဲ လှမတတ်-အသိဉာဏ်အာရုံကြောတွင် ရပ်ဆိုင်းသွားတော့သလို မေ့မြော၍သွားတော့လေ၏။

အဘယ်မျှ ကြာသွားသည်မသိ၊ ပေါင်ရင်းဆီမှ နာသလို ကျင်သလိုဖြစ်လာ၍ မျက်နှာကလေးရှုံ့လိုက်မိမှသာ “ဟော-ဟော- ကျပြီ” ဟု တစ်ယောက်တစ်ခွန်းပြောဆိုလိုက်ကြသော အသံများကို ကြားရမှ မျက်လုံးဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်မိတော့သည်။ ထိုအခါမှပင် သူ့အား မိန်းမကြီးသုံးလေးယောက်ကဝိုင်း၍-ပေါင်တွင်းကြောကို နှင်းသူနှင်း-ရင်ဝကိုလက်နှင့်ထောက်သံထောက် ပြုနေကြသည်ကို နာရမှန်း ကျဉ်ရမှန်း သိလာတော့၏။ သူ့ဟာသူလည်း “ဪ- ငါတက်သွားတာပါလား” ဟု စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ မိန်းမကြီးများ လည်း “သတိထားမှပအေ စိတ်ကိုဆောင်ထားမှပ၊ ညည်းက တယ်ပျော့တာကိုး” ဟု ဝိုင်းပြောပြီး၊ အနှိပ်အနင်းများကို ရပ်ဆိုင်း လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ကိုဘိုးအေးက-

“ဟဲ့-ကောင်မလေး-ဘာသလောက်စိတ်ငယ်ရတာတဲ့၊ ဒီမှာ နှင့်ညီမ အသက်ရှိသေးတယ်၊ အစ်မရေ အစ်မရေလို့ ခေါ်တာမကြား ဘူးလား” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါမှပင် နှင်းနုမှာ စိတ်အားတက်ကြွလာတော့လျက် နားစိုက်၍ထောင်လိုက်မိလေသည်။ နှင်းဥခေါ်သံကို သဲ့သဲ့ကလေးကြား ရ၏။ ကုပျာကယာထ၍ နှင်းဥအနားကို ကပ်လိုက်သည်။ နှင်းဥမှာ ဓားတန်းလန်းနှင့် တလှုပ်လှုပ် လူးလွန်နေရာမှ “အစ်မရယ်-ကျုပ်

အဟုတ်၊ စိတ်ဆင်းရဲမနေပါနဲ့။ ကျုပ်လေ ကျုပ်အစ်မ စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးရောဆိုပြီး မစိန်ရင်စကားကိုနားထောင်မိလို့ အခုလိုဖြစ်ရတာပါ။ အခုတော့ ကျုပ်ဟာအရှက်နဲ့ လူလုပ်မနေချင်လို့ အသက်နဲ့လဲလိုက်တာ အစ်မရဲ့” ဟု အားအင်နဲ့နဲ့ အသံကလေးသဲ့သဲ့နှင့် အဖွဲ့အခွံ့မပါဘဲ ပြောဆိုနေရှာသည်။

နှင်းနုမှာ အသံကိုကြားလိုက်မှ ပို၍မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်အောင် လှိုက်လှဲဝမ်းနည်း အသည်းနှလုံးတွေ တုန်လှုပ်လာပြန်သည်။ မျက်လုံး အိမ်နှစ်ဖက်မှလည်း မျက်ရည်တွေနွေးပူကာ မှန်ကူသလိုဖြူစို၍ လှိုမိုဆင်းလာတော့၏။

“နှင်းဥ-နှင်းဥ-ညီမလေးရယ် မင်းအစ်မကို ရူးသေအောင် လုပ်လိုက်တာလားကွယ်” ဟု ပြောရင်း ပြောရင်းမှ ရင်ကိုစုံထု၍ တောက်လောင်မှု အဟုန်နှင့်အသံကုန် ဟစ်အော်လိုက်ရပြန်တော့သည်။ သို့သော် နှင်းဥကား နောက်ထပ်၍ ဘာမျှမပြောနိုင်တော့ပေ။ တဖြည်းဖြည်းငြိမ်၍ငြိမ်၍ သွားလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် “ဟဲ့စိန်ရင်ရဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ” ဟု ဘေးနားက မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ဖောက်၍မေးလိုက်လေသည်။

“မသိပါဘူးတော်-သူတို့ချင်း ဖြစ်နေကြတာတော့ ကြာပြီနဲ့ တူတယ်၊ ကျုပ်ကိုနေ့လယ်က တစ်နေ့လုံးသူလာပြီး၊ မစိန်ရင်ရယ် ရှစ်ခိုးပါရဲ့-ကိုသီဟနဲ့ စကားကလေး နည်းနည်းကလေးပြောချင်လို့ပါ။ ညနေကျရင် မစိန်ရင်တို့အိမ်ကိုရအောင် ခေါ်ပေးစမ်းပါလို့ မျက်ရည် စက်လက်နဲ့လာအပူကပ်လို့ သနားတုန်း ကိုသီဟဖဲရိုက်နေရာကို သွားခေါ်ပေးမိတာပါ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့အိမ်ပေါ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံမိကြလို့လည်း ဘာမှမကြာဘူး အမလေးနှင်းဥရယ် နှင်း ရက်စက် လှချည့်လားလို့ ကိုသီဟရဲ့အော်သံကို ကြားလိုက်ရတာပဲ။

နောက်ပေါ်ပေါ်ကြောပော့မှ နားကနဲလဲပဲအသံကြားလို့ ဘာများဖြစ်နေ
ကြသလဲဆိုပြီး မီးခွက်နဲ့ အိမ်ပေါ်တက်ကြည့်တော့ ဒီလိုဖြစ်နေကြတာ
တွေ့ရတာပါပဲတော့။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လန့်ပြီး အော်လိုက်မိတာပဲ။
အမေကလည်း ဒီတော့မှ ဘာလဲဟဲ့ ဘာလဲဟဲ့နဲ့ တက်ပြေးလာတာပဲ။
နောက်တော့ ဒီလိုပဲ လူတွေပြေးလာကြတာပဲ”

မစိန်ရင်သည် ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းစုံကို သိသမျှရှင်းပြ
လိုက်လေသည်။ နှင်းနုမှာ ငိုကြွေးချက်မနှင့် နားထောင်နေရာက၊
စိန်ရင်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်လာမိတော့သည်။

“စိန်ရင်ရယ်....ညည်းဟော့...သူငယ်ချင်းပါဟယ်ဒါတောင်
ဘာမှမသိတတ်တဲ့ အရူးအမိုက်ကု မရမကနူးပြီး ဒီအဖြစ်မျိုးရောက်
အောင်ပြုရက်တာများ အံ့ဩပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်မိရာက “နှင်းဥရေ
နင်သူများနူးတာ ပါမိလို့ သလိုဖြစ်ရတာဟဲ့....” ဟု အော်လိုက်ကာ
မလှုပ်မယှက်နှင့် အသက်ထွက်ပြီး သေနေရှာပြီဖြစ်သော နှင်းဥ
အလောင်းပေါ်သို့ မျက်နှာကိုမှောက်၍ ချလိုက်လေသတည်း။

ဘေးမှ ကိုဘိုးအေးလည်း တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် “နင်တို့
ဟယ် နင်တို့မလိမ်မာလို့ သလိုဖြစ်ရတာ” ဟု အပြစ်တင်နေ၏။
စိန်ရင်မှာ နှင်းနုပြောလိုကဲ့သော စကားများကြောင့် အမလေးအေ....
ငါ့ကိုတော့ ဂိုဏ်းမရိုက်ပါနဲ့၊ သူတို့ချင်းဖြစ်တာပါ။ တို့အိမ်ပေါ်မှာ
ဖြစ်ကြတယ်ဆိုပေမယ့် ညည်းညီမက လာအပူကပ်လို့ သနားတာနဲ့
ခေါ်ပေးလိုက်တာပါ။ သက်သက်တော့ ငါ့ကို မင်းဖြစ်မင်းဒဏ်မလွတ်
အောင် ပြောမနေနဲ့” ဟု သူ့အပြစ်သူဖုံးကာ နှင်းဥ၏ အပြစ်သာလုံးလုံး
ကြီးပုံ၍နေလေသည်။

သို့သော် နှင်းနုမှာ နောက်ထပ်ဆက်၍ ဘက်ပြိုင်ပြီးမပြော
နိုင်တော့ပေ။ နှင်းဥ၏ အလောင်းကိုသာ တစိမ့်စိမ့်ကြည့်ပြီး ရင်ကိုထု၍
အားရပါးရ ငိုကြွေးနေရှာ၏။ အားလုံးလူများလည်း အလောင်းများကို
သူကြီးအိမ်တိုင်၍၊ ရုံးပို့ရမည့်အကြောင်းများကို၊ သူတစ်ခွန်း-ငါတစ်ခွန်း
ပြောဆိုနေကြသဖြင့် ဆူညံနေတော့၏။

အခန်း (၂၀)

နှင်းနုကား မီးလောင်ရာလေပင့်ဆိုသလို တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်ခဲ့ရလေပြီ။ အနာရောဂါတစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ခံစားနေရသူသည် နောက်ထပ်၍ အခံရဆိုးသည်ထက်ဆိုးသော အနာရောဂါတစ်မျိုးဆင့်၍ လာသည့်အခါ မခံနိုင် ချိန်၊ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာနှင့် အိပ်ရာထက်တွင် ခွေလဲ၊ သေပွဲကို ခြေတစ်လှမ်းပြင်ရသည့် အဖြစ်မျိုးသို့ရောက်ရ၏။

ထို့အတူပင် နှင်းနုမှာ ဆင်းရဲငတ်ပြတ် လူဇာတ်နိမ့်ရသော အပူ၊ တူအူတုံဆင်း မောင်အရင်းတစ်ယောက်လုံး ဆုံးခဲ့ရသောအပူ၊ ထို့အပြင် ချစ်သူနှင့်ပေါင်းရလှမှ လူ့အယုတ်တမာ လူမသတ်စရာတို့၏ ရိုင်းပြသောအပြုအမူကြောင့် ကြံသလိုမဖြစ်၊ ချစ်သလို မြန်မြန်အတူ မနေခဲ့ရသော အပူ စသည်အားဖြင့် တစ်ပူပြီးတစ်ပူ၊ တပ်ကူတွေ ဆင့်၍ဆင့်၍လာရာမှ နောက်ဆုံးတွင် အရွယ်နုငယ် အပျိုတက်စလုံမ မမယ် ဘမယ်သာရှိသေးသော နှင်းနု၏အခြေဆိုးက အသေပါဆိုးအောင် ဖန်တီးခဲ့လေရာ သူ့အဖို့ ပြေနိုင်စရာရှိပါဦးမည်လော။

တစ်နေ့ဝင် တစ်မိုးသောက် အချိန်ရှိသလောက် မျက်ရည်နှင့် စာချုပ်၊ မဟာမိတ်လုပ်ကာ ကိုးကွယ်ရာမရှိဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။ “သေသောသူကြာလျှင်မေ့” ဟု ဆိုရိုးစကားရှိသော်လည်း သူ့မောင်၊ သူ့ညီမ ကလေးများ၏ သေရပ်မှာ မေ့နိုင်စရာမရှိ၊ အမြဲသတိရကာ တအောက်မေ့မေ့နှင့် ဆွေးမြေ့စရာသာ ဖန်တီးခဲ့လေသည်။ နောက်နောက်က မောင်နှမလေးယောက် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းနှင့် ငတ်တစ်ခါ မွဲတစ်လှည့် နေခဲ့ရသောအဖြစ်မှာလည်း ယခုအခါတွင် အငယ်ဆုံး ပေသီးတစ်ယောက်သာ မယ်မယ်ရရ လက်ညှိုးထိုးပြစရာ ရှိတော့သဖြင့် စိတ်ထဲတွင် တွေးမိတိုင်း ရင်ဖို၊ ကြိတ်၍သာ တငိုငိုရှိနေခဲ့ရ၏။

သို့ဖြင့် မျက်နှာနု လက်ပိုး၊ မိုးဦးကျအချိန်သို့ မပြောလာမပေတော့သည်။ ထိုအချိန်၌ကား ရာသီအသစ်ပြောင်းခဲ့သလို နှင်းနု၏ အဖြစ်လည်း အသစ်ပြောင်းခဲ့ရ၏။ အကြောင်းမှာ သူ့တစ်သက်တာတွင်မို့မို့ ရာ မဏ္ဍိုင်ကြီးကဲ့သို့ ထီးထီးမားမားနှင့် ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သော အောင်စိုးနှင့် ချစ်မဝ၊ ချစ်မဆုံး၊ အချစ်အာဟာရရည်ကို ကောင်းကောင်းကြီးစားသုံးနေရသည့် လူသိရှင်ကြားအကြင်လင်မယား ဘဝသို့ ရောက်နေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အနှစ်ရှိမှ အပင်မာသည်။ အချစ်ရှိမှကြင်နာသည်ဆိုသလို သူတို့နှစ်ဦးမှာ အချစ်နှင့်အကြင်နာ နှစ်ဖြာဒွန်တွဲ၊ တစ်ယောက်ထက် တစ်ယောက်ကံအောင် အလိုလိုက် အကြိုက်မြူး၊ ညုစုစရာ စိတ်ကင်းနေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ “နုရယ် မင်းလုပ်ပုံဟာ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ” ဟု အောင်စိုးက ပြောလိုက်လျှင် “ဟုတ်တဲ့ ကိုကို၊ မှားသွားလို့၊ နောက်ကို သတိထားလုပ်ပါမယ်” ဟု နှင်းနုက ကြည်ကြည်သာသာ ဝန်ခံလိုက်လျောခဲ့လေသည်။

တစ်ဖန် နှင်းနုက “ကိုကိုရယ်...ဘယ်ဟာကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ရင်မကောင်းဘူးလား” ဟု မေးလိုက်လျှင် “အေး-ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဟိုလိုလုပ်လိုက်ရင် သာကောင်းမယ်ကွဲ့” ဟု အောင်စိုးက ကျေကျေနပ်နပ်နှင့် သူလိုရာဆွဲ၍ ပြောတတ်သည်။ နှင်းနုကလည်း သဘောတူလိုက်၏။

သို့နေလာခဲ့ရာမှ တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် “နုရေ၊ ဒီနေ့ရွာအနောက်ဘက်က ပိတောက်ပင်ကွင်းကို လယ်ထွန်ပွဲလုပ်ကြသတဲ့၊ ကိုကိုသွားအုံးမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟူဟူဟူ ဟိုဟို၊ မယနေပါအုံးဟေး။ ဒီဟ ဟင်းအိုးဟမ်းလုံး ကျက်ရင် နုလည်းလိုက်ခဲ့အုံးမယ်” ဟု နှင်းနုသည် မီးဖိုထဲတွင် ထမင်းဟင်းများချက်ပြုတ်နေရာက ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။ အောင်စိုးလည်း စောင့်နေ၏။

နှင်းနုမှာ ဟင်းအိုးကို မြန်မြန်ကျက်အောင် မီးများကို အတွင်ထည့်၍နေလေသည်။ ထိုအခိုက်တွင် ဖိနပ်သံများ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြားလိုက်ရသည်။ နှင်းနုမှာ မီးဖိုထဲမှ တိမ်း၍ကြည့်လိုက်မိ၏။ ရွှေမြင်သာကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးဖြစ်လေသည်။ အောင်စိုးသည် ဘုန်းကြီးကြွလာသဖြင့် ကပျာကယာ ထ၍ “နုရေ-ပျာတစ်ချပ် မြန်မြန်ယူခဲ့ပါဟေ့” ဟု ပြောလိုက်၏။ နှင်းနုမှာ “ဟတ်ကဲ့...ကိုကို” ဟု ဆိုကာ မီးဖိုထဲမှ သုတ်သီးသုတ်ပျာထွက်၍ အိမ်ပေါ်သို့တက်ပြီးလျှင် ပျာတစ်ချပ်ယူလာခဲ့ရ၏။

အောင်စိုးသည် ဘုန်းတော်ကြီးထိုင်ရန် ပျာကို တရိုတသေခင်း၍ ပေးလိုက်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ ကွမ်းသွေးကိုတစ်ချက် ဖြစ်ကနဲထွေး လိုက်ပြီးနောက် ခလောက်စွဲကလေးပေါ်သို့တက်ကာ၊ ခင်းထားသည့် နေရာတွင် ခန့်ခန့်ညားညားကြီး တင်ပလွင်ခွေ၍ ထိုင်လိုက်လေသည်။ လက်ထဲတွင်လည်း ဂုဏ်တော်ဝတ်ကြီးကို တဒက်ဒက်နှင့် စိတ်လျက်ရှိ၏။

အောင်စိုးသည် ထိခြင်းငါးပါးနှင့် တရိုတသေ ဦးသုံးကြိမ် တိုက်၏။ နောက်မှ ပဆစ်ဒူးတုပ်ကာ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ထိုင်လိုက်သည်။ နှင်းနုလည်း ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်၍ ဦးတိုက်လိုက်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးမှာ အတန်ကြာအောင် စကားမပြောသေးဘဲ၊ အောင်စိုး၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၊ ဘေးကိုလှည့်၍ ကွမ်းတံတွေးကို ဖြစ်ကနဲ ထွေးလိုက်နှင့် လုပ်နေ၏။ နောက်မှ အောင်စိုးက “ဘာကိစ္စရှိလို့ ကြွလာပါသလဲ ဘုရား” ဟု စတင်လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“အေး...အကြောင်းရှိလို့ လာတာပတပည့်ရာ။ မင်းကိုပြောစရာ ဆိုစရာ ဆုံးမစရာရှိလို့ပ”

“မှန်ပါ၊ ဆုံးမစရာရှိရင် ဆုံးမပါဘုရား။ ဘုရားတပည့်တော်များ ကတော့ မှားတာလည်း ရှိမယ်ဘုရား၊ မှန်တာလည်း ရှိမယ်ဘုရား၊ ဒါကြောင့် အရှင်ဘုရားဆုံးမတာကို ဘုရားတပည့်တော်များ မှန်တယ် ထင်ရင်လိုက်နာဖို့ အသင့်ရှိပါတယ်ဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် နားထောင်ရင်းက ကွမ်းဖတ်များကို ဘေးသို့ ဖူးကနဲ မှုတ်ထွေးပစ်လိုက်ပြီးနောက် နှင်းနုကိုကြည့်၍ “ဟဲ့...ငါ့ကိုရေတစ်ခွက်ပေးစမ်း” ဟု တောင်းလိုက်သည်။ နှင်းနုသည် လျှပ်မြန်စွာယ၍ ရေခပ်ပြီး အောင်စိုး၏လက်သို့ ကမ်းလိုက်၏။ အောင်စိုးသည် ဘုန်းတော်ကြီးအား ဘစ်ဆင့်ကပ်လိုက်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် အတန်ကြာအောင် ပါးလုပ်များကျင်း၍ ထွေးလိုက် ပြီးနောက်၊ ခွက်ကို အောင်စိုးလက်သို့ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ အောင်စိုးသည် နှင်းနုကို တစ်ဆင့်ကမ်းလိုက်၏။

“ဒီလိုကွဲ့ တပည့်ရဲ့၊ တို့ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်မှာ သူ့ဟာကို ကိုယ့်ဟာဖြစ်အောင်၊ သူ့ပစ္စည်း ကိုယ့်ပစ္စည်းဖြစ်အောင် အဓမ္မ လုယက်ခိုးဝှက်ယူရင် အဒိန္နာဒါနကံ ထိုက်တယ်လို့ ဘုရားဟော ထားတာများ ငါ့တပည့် သတိမမိရဲ့လား”

“မှန်ပါ...သင်ဖူး၊ ဖတ်ဖူး၊ ကြားဖူးပါတယ်ဘုရား”

“အေး...ဒီတော့ မင်းတို့ အခုလုပ်နေကြတာက လယ်တွေကို ဘယ်သူ့လယ်ဖြစ်ဖြစ် အတင်းဆင်းထွန်၊ အတင်းဆင်းစိုက်လုပ်မယ် ဆိုတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပြီးတော့ လူတစ်ဦးတစ်ယောက် စိတ်ညစ်ညူးအောင် သေပေါင်းရင်ဆန် မပြုရဘူးလို့ လုပ်ထားကြတဲ့ကိစ္စဟာ တို့ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်နဲ့ ညီမညီ စဉ်းစားအုံးကွဲ့ တပည့်ရဲ့”

“ဟဟည့်ဟဟ ဟစ်ခုလျှောက်ထားလို့ဟဟ ရှိပါဟယ်ဟုရား”

“အေး...အေး... ပြောပါ၊ ပြောပါ၊ ငါနားထောင်နေပါမယ်”

“မှန်ပါ၊ ဘုရားတပည့်တော်များရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေ ကျမ်းဂန် အရဆိုရင် ကမ္ဘာဦးအစ ကနဦးအခါက လူတွေကို ဗြဟ္မာကြီးတွေက ပေါက်ပွားလာတယ် မဟုတ်လားဘုရား”

“အေးဟုတ်တယ်”

ဒီတော့ လူတွေဟာ အရင်းစစ်လိုက်ရင် တစ်မိတစ်ဖတစ်မျိုး တစ်ဆက်တည်းက ပေါက်ပွားလာရတဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ဆွေမျိုး သားချင်းတွေချည်းပဲမဟုတ်လားဘုရား။ ပြီးတော့ ကမ္ဘာဦးက လူတွေဟာ မိုးအောက်မြေပြင်က အလို့လိုဖြစ်ပေါ် ဖန်တီးပေးတဲ့ နွယ်ချိုတို့ သလေးဆန် သလေးစပါးတို့ကို အားလုံးသာတူညီမျှစနစ်နှင့် ဆွတ်ခူးယူငင်ပြီး စားသုံးခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လားဘုရား။ မြေကြီးကို လည်း သူက ဘယ်၍ဘယ်မျှသာပိုင်တယ်။ ငါကဘယ်လောက်ထိ ပိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အငြင်းအခုန် တန်းနိမ့်တန်းမြင့် စနစ်မျိုး ၊ ဝါဒမျိုး ရှိခဲ့ပါသလားဘုရား”

“ဘယ်ရှိပါ့မလဲကွဲ့”

“ဒါဖြင့် အခုလူတွေက ဘယ်လယ်ကွင်းဟာ ငါ့လယ်ကွင်း၊ ဘယ်ပစ္စည်းဟာ ငါ့ပစ္စည်း၊ ဘယ်သူဟာ အေဂင်တန်းစား၊ ဘယ်သူဟာ အမျိုးမသန်တဲ့ အကောင် စသည်အားဖြင့် ခွဲခြားပြီး မိုးအောက်မြေပြင်နှင့်တကွ မြေပြင်ကထွက်တဲ့ ပစ္စည်းအဆီအနှစ်တွေကို ငါ့ဟာက ဘယ်အထိပိုင်တာ၊ ဘယ်အထိချမ်းသာတာ၊ သူ့ဟာက ဘယ်နားကနေ ဘယ်အထိ ချမ်းသာတာ၊ သူ့ဟာက ဘယ်နားကနေ ဘယ်လောက်ထိသာရှိတယ်။ ဘယ်သူကတော့ ဘာကိုမှ ခံစားခံစား ထိုက်တဲ့ လူမဟုတ်ဘူးလို့ အချင်းချင်း ပြောဆိုလုပ်ကိုင်ပြီး လူလူချင်း

အဆင့်အတန်းခွဲနေတာတွေဟာ ကမ္ဘာဦးက ယုံစံနှင့်ညီသလား၊ မညီဘူးလားဆိုတာ စဉ်းစားတော်မူပါဘုရား”

“အေး အေး ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ၊ ငါပြောအုံးမယ်၊ နားထောင်အုံး။ ‘ကမ္မံ သတ္တေဝိပဇ္ဇတိ’ လို့ ဘုရားကဟောထားတယ်ကွဲ့၊ သတ္တဝါဟာ ကံပြုပြင်ရာ ကံစီမံရာ ကံဖန်တီးရာကို ခံရတယ်လို့ ဆိုခြင်းဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ လောကမှာ ချမ်းသာမှု၊ ဆင်းရဲမှု ဆူကြူနိမ့်မြင့်ရှိမှုဆိုတာ ဟိုဘဝက ပြုလုပ်အားထုတ်ခဲ့ကြတဲ့ ဒါနမှု၊ သီလမှု၊ ဘာဝနာမှု၊ ကုသိုလ်ကံအလျောက် နည်းလျှင်နည်းတဲ့အလိုက် များလျှင်များတဲ့အလိုက် ဖြစ်ကြရတာ၊ ဒါကြောင့်တဲ့ကမ္ဘာဦးအတိုင်း မဖြစ်ဘဲရှိနေတာဟာ သတ္တဝါပေရဲ့ကံအပိုင်း ဖြစ်ကြရပါတာ။ ဒီဟာတွေကို မင်းတို့က ကျမ်းဂန်တွေနဲ့လွဲအောင် တယူသန်စွဲနေရင် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်ပြီး အပါယ် ကျနေမယ်။ ငါ့တပည့် ပြန်စဉ်းစားအုံး”

“ဒါဖြင့် ဘဝအတိတ်ကံ တစ်ခုတည်းကိုပဲ ပုံပြီး ယုံရတော့မှာ လား ဘုရား”

“အေး...ဟ၊ တပည့်ရဲ့၊ ဘဝအတိတ်ကံကို ပယ်လိုဘယ်ဖြစ် မလဲ။ ပယ်ရင်မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ ဖြစ်သွားမှာပ”

“ဒါဖြင့် ဘဝအတိတ်ကံကို တစ်ဖက်သတ်ပုံပြီး ယုံနေတဲ့လူကို ကော ဘုရား၊ ဘာဖြစ်တယ်လို့ ဘုရားကဟောတော်မူခဲ့ပါသလဲ၊ ကံကိုယုံလွန်းရင် ဒိဋ္ဌိလို့ ဟောတော်မူခဲ့တယ်မဟုတ်ပါလား။ ပြီးတော့ ဘုရားက အဆွေအမျိုးကို ထောက်ပံ့ရမယ်၊ ကူညီရမယ်၊ ကိုယ်ကဲ့သို့ ကြီးပွားအောင်ပြုရမယ်လို့ မင်္ဂလာတရားတော်မှာ ဉာတကာ နန္ဒသင်္ဂဟောလို့ ဟောတော်မူခဲ့တယ် မဟုတ်ပါလား။ သည့်ပြင်လည်း ဘုရားက သတ္တဝါမှန်သူမျှကို ကိုယ်နှင့်ထပ်တူပြုရမယ်။ ကိုယ်ချမ်းသာ အောင် လုပ်သလို သူများချမ်းသာအောင် လုပ်ရမယ်။ ကိုယ့်အသက်ကို

ချစ်သလို သူ့အသက်ကိုချစ်ရမယ်။ ကိုယ့်အသက်ကို သနားသလို သူများအသက်ကိုလည်း သနားရမယ်။ ကိုယ်ကောင်းစားရင် ဝမ်းသာသလို သူများကောင်းစားရင်လည်း ဝမ်းသာအားရ ရှိရမယ်တဲ့။ မေတ္တာ ကရုဏာ မုဒိတာ တရားတွေကို စည်းမျဉ်းရိုက်ပေးခဲ့တယ် မဟုတ်ပါလား ဘုရား”

“အေး...ဒါတွေတော့မှန်တယ်”

“ဒါဖြင့် အခုလူတွေဟာ ဘုရားဟော တရားတော်နဲ့ ညီရဲ့လား မညီဘူးလားဆိုတာ စဉ်းစားပါဘုရား။ ပြီးတော့ ဘုရားက ငါးပါး ပဉ္စသီကို ကျင်းဖို့ဟောခဲ့တယ်။ အခုလူတွေက တလွဲကိုလျှောက်လုပ်နေကြတယ်။ လောဘ ဒေါသ မောဟ အစရှိတဲ့မီးတွေကို ငြိမ်းအောင် သတ်ရမယ်လို့ ဘုရားကဟောခဲ့တယ်။ အခုလူတွေက ဒီမီးတွေကို လိုက်ရှို့နေကြတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဘုရားက ‘အတ္တဟိတ ပရဟိတ’ ဆိုတဲ့ ကိုယ်ချင်းစာတရားကို ဟောခဲ့တယ်။ အခုလူတွေက ကိုယ်ကျိုးတစ်ခုတည်းသာ လုပ်နေကြတယ်။ ဒီတော့ ဒီလိုဆိုးဝါး ညစ်ပတ်နေတဲ့ လူ့လောကကြီးကို ဘုရားဟောတော်မူတဲ့ တရားတော်နဲ့ အညီဖြန့်အောင် ပြုပြင်တာကို မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်နိုင်ပါသလားဘုရား”

ကံဆိုတာဟာလည်း လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ ပါပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် အခု ပစ္စက္ခဘဝမှာ လိမ်ညာဏ်ကောက်ကျစ် ညစ်ပတ်တဲ့ ဉာဏ်များတဲ့ လူတွေက သမ္မာအားစိဝတရားနှင့် လွဲလွဲမှားမှားတွေပြုပြီး ခိုးခြင်း ၂၅ ပါးကို ကျူးလွန်ချင်တိုင်း ကျူးလွန်နေကြလို့ ဆင်းရဲသား လူထုနဲ့ အရင်းရှင် မြေပိုင်ရှင်ဆိုတဲ့ လူနည်းစု လူချမ်းသာများရယ်လို့ လူနှစ်မျိုး နှစ်စားကွဲနေတာပါဘုရား”

“ဒါဖြင့် အခုမင်းတို့ လုပ်နေတာဟာ အကုန်လုံးမှန်တယ်လို့ မင်းတို့ထင်နေတာပ”

“လွဲဟာပေမယ့် ခင် အမိန့်ရှိပါဘူးလား။ အခုဘုရားဟောပြီး လုပ်နေကြတဲ့ အလုပ်တွေဟာ လယ်တွေကို တွေ့ကရာဆင်းထွန် တယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စမှာ လွတ်လပ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံတော်ရဲ့ အသက်သခင် ဖြစ်တဲ့ ဆန်စပါးကို ထွက်နိုင်သမျှထွက်အောင် ပြုလုပ်ခြင်းပါ ဘုရား။ ပြီးတော့ အများနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့ လူနည်းစုကို သပိတ်မှောက် ကြည့်ရှောင်နေတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာလည်း ဘုရားလက်ထက်ကပင် တရားလမ်းကြောင်းနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုသူများကို သပိတ်မှောက်ကံ ပြုခဲ့တာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်များရဲ့ လုပ်ငန်းဟာ တိမ်းစောင်းပါသလားဘုရား။ သည့်ပြင်လည်း တပည့်တော်များရဲ့ ဓေတနာဟာ မိုးအောက်မြေပြင်ကြီး တစ်ခုလုံးကို မုဂ္ဂလိကပိုင် စနစ်မျိုးတွေက အများပိုင် ‘သာတူနာမျှ’ စနစ်မျိုးကို ပြောင်းပစ်မယ် ဆိုတာသာ ရည်ရွယ်ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် တည့်တည့် လျှောက်ရမယ်ဆိုရင် လူတိုင်းက မလေးမစားနှင့် ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ နေပြီး ဘာမှအလုပ်နှင့်လက်တွေ့မပြနိုင်တဲ့ တပည့်တော်များရဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်နှင့် ‘မိုးအောက်မြေပြင်သာတူနာမျှ’ စနစ်ကို လက်တွေ့လုပ်ပြမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပါပဲ ဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီးမှာ အချက်ကျကျနှင့် ရှင်းလင်းလျှောက်ထား နေသော အောင်စိုး၏စကားကို ခေါင်းငုံ့ပြီးစဉ်းစား နားထောင်နေရာမှ “ဒါဖြင့် အခုမင်းတို့လုပ်နေတာတွေဟာ အကုန်တရားတယ်လို့ တယူသန် စိတ်ထားနေကြတယ်ဆိုပါတော့” ဟု မေးလိုက်တော့၏။

“မှန်ပါဘုရား...တပည့်တော်များရဲ့ အလုပ်ကိုမှန်တယ် မှားတယ် ဆိုတာဟာ အလုပ်ကသက်သေပြလာပါလိမ့်မယ် ဘုရား”

ဘုန်းတော်ကြီးမှာ မျက်နှာအဖျားပျက်လာတော့၏။ သို့သော် သည်းခံနေပုံပေါ်၏။ အောင်စိုးကိုလည်း နောက်ထပ် စကားပြောမလို မပြောလိုသည့်ပုံရှိတော့သည်။ သို့ဖြင့် “ကဲ...ဒီလိုဆိုရင် မင်းတို့တရားနဲ့ မင်းတို့ထင်သလိုသာ လုပ်ကျတော့ပါကွာ။ ငါပြောတာကတော့ မင်းတို့ ဝါဒတွေဟာ၊ တစ်နေ့ကျရင် ဒါနမူ သီလမူ ဘာဝနာမူတွေ ပျောက်ပျက်ကုန်ရင် သေတာနဲ့ တစ်ချက်တည်း အပါယ်ငရဲလားမှာ စိုးလို့သာ လာပြီးသတိပေးတာပါ။ ကဲ-ငါပြန်မယ်၊ မင်းတို့ကိုတော့ နောက်ထပ် ဘာမှမပြောလိုတော့ဘူး” ဟု ဘုန်းကြီးသည် ပြောရင်းဆို ရင်း ထ၍ဆင်းသွားတော့သည်။

အောင်စိုးနှင့် နှင်းနုတို့မှာ ဝတ်ချနေလိုက်ကြရ၏။ ထို့နောက် အောင်စိုးက “ကဲ...နုရေ...လယ်ကွင်းထဲသွားကြရအောင်” ဟု ပြော လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သားမှာ ရှေ့သွားနောက်လိုက် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတွင် ဘုန်းတော်ကြီးအမိန့်ရှိသွားသည့် အကြောင်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဦးလူကျော်တို့၏ ခေါင်းမာပုံအကြောင်း၊ ဘုန်းကြီးကလည်း သူ့ကို ကိုးကွယ်နေသည့် တကာများဖြစ်၍ ကြွရောက်လာပြီး ကာကွယ်ပြောဆိုဟန်တူကြောင်း၊ သို့သော် ဘုန်းကြီးကို ဦးလူကျော် နှင့် ဦးကျော်စွာတို့ နှစ်ဦးလောက်ထဲက ကိုးကွယ်ရုံနှင့် ပစ္စည်းလေးပါး မပြည့်စုံနိုင်ကြောင်း၊ အားလုံးတကာ တကာမများက စုပြီးကိုးကွယ်မှ ဘုန်းကြီးမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြစ်နိုင်ကြောင်းများကို အောင်စိုးက ပြောဆို လာလေသည်။

သို့ဖြင့် ရွာအနောက်ပေါက်တံခါးမှ ထွက်ခဲ့မိကြသည်။ တဖြူဖြူနှင့် တိုက်ခတ်နေသော လေပြေကလေးသည် ချစ်သူဇနီးမောင်နှံ တို့အား၊ အတင်းတိုးငှေ့၍ ကစားနေသလိုရှိပေသည်။ ရေပြင်တဖွေးဖွေး

နုရေ လှိုင်းချိတ်ကလေးများ ဟလိပ်လိပ်ပြေးမနေသော လယ်ကွင်းပြင် ကြီးသည်လည်း ချစ်သူနှစ်ဦး၏ဘဝင်ကို အေးစေဘိအောင် ဆီး၍ နှုတ်ဆက်နေစေသည်။ မိုးကောင်းကင်သည် မိုးတမံများ ပိတ်ဆိုကာ မှိုင်းညိုညို ဖြစ်နေတော့လေသည်။

ရွာပေါက်မှ ထွက်ခဲ့ကြပြီးနောက်၊ ကုန်းပြင်ကလေးတစ်ခု နားသို့ ရောက်လာကြလေသည်။ ထိုကုန်းပြင်ကလေးကား၊ သောင်သပြေပင် အုပ်ဝိုင်းဝိုင်းကြီးများနှင့်အလိုလို စိတ်ချောက်ချားဖွယ် ရှိလှသည်။ တဖြူဖြူနှင့် ဆော်သွေးနေသော လေပြည်တို့သည် ထိုသောင်သပြေပင်များကို တရှောရှောနှင့်အသံထွက်အောင် နှောင့်ယှက် လှုပ်ရမ်းကြသည်။ ကုန်းပြင်ကလေးသည် ညီညီညာညာမရှိ၊ မိုးမိုးစုစု မြေကမူကလေးများဖြင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။ သူ့ဘေးပတ်လည်တွင်လည်း လေပြည်တအေးအေးကြောင့် လှိုင်းချိတ် ကလေးများ ပြေးနေသော ရေပြင်တဖွေးဖွေးနှင့် လယ်ကွင်းကြီးများ ခြံရံနေလေသည်။

နှင်းနုမှ ထိုကုန်းပြင်ကလေးနားသို့ ရောက်ခဲ့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မှတ်ထူးနှင့်နှင်းဥတို့၏ မျက်နှာများကို ကွက်ခနဲ ကွက်ခနဲမြင်၍ လာတော့၏။ ရင်ထဲမှလည်း ဆို့ခနဲဖြစ်လာတော့လေသည်။ မျက်ရည် များလည်း စို၍လာလေ၏။ ရင်ထဲတွင်လည်း တလှိုက်လှိုက်နှင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ မချိတ်ကဲဖြစ်လာမိတော့သည်။ သို့ဖြင့် ရုတ်တရက် အသံထွက်အောင် ငိုလိုက်မိလေ၏။ အောင်စိုးသည် ချာခနဲလှည့်ကြည့် လိုက်သည်။

“အို...နု၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရပြန်တာလည်းကွယ်”

နှင်းနုမှာ စကားပြန်၍မပေးနိုင်။ အောင်စိုး၏ မေးလိုက်သံ ကြောင့်ပင် ပို၍ဝမ်းနည်းကြေကွဲ လိုက်လဲ့ခြင်း ဖြစ်လာတော့လေသည်။ သူ့ခြေထောက်များသည် အလိုလိုဆိုင်း၍ ရပ်သွား၏။ အောင်စိုးလည်း ဆက်၍မလှမ်းနိုင်ဘဲ ရပ်နေလိုက်သည်။

“နကလည်း တယ်ခက်တာပဲကွယ်၊ မျက်ရည်က သိပ်လွယ် တာပဲ။ အလကား သွားရင်းလာရင်းနဲ့လည်း ငိုတော့တာပဲ”

နှင်းနုမှာ အောင်စိုး၏ ပြောသံကို မကြားနိုင်။ တရော့ရှော့ တဝေါဝေါနှင့် လေသော့တိုင်း အသံထွက်နေသည့် ညောင်သပြေပင် ကြီးများကိုကြည့်ကာ “အမေ-အမေ-အမေလည်း ဒီမှာ၊ မှတ်ထူး လည်းဒီမှာ၊ နှင်းဥလည်း ဒီမှာ၊ သူတို့သုံးယောက်လုံး တို့ကိုပစ်ပြီး ဒီမှာလာစုနေကြတယ်။ အဖေကတော့တစ်ခြားမှာ” ဟု တွေးရင်း တွေးရင်းမှ ရင်တွင်းမီးတောက် နှလုံးသွေး ဆူနောက်ကာ ဆောက်တည်ရာ မရနိုင်တော့ဘဲ။ “မှတ်ထူးနဲ့နှင်းဥ တို့ရေ.... ငါလာတယ်ဟေ့၊ အစ်မလို့မှ ဆီးမခေါ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား” ဟု တစ်ဆိုသံကြီးနှင့် အော်၍ ကြူကြူပါအောင် ငိုလိုက်တော့လေသည်။

“အလကား အပူမရှာပါနဲ့ နုရယ်၊ လောကမှာ လူဖြစ်လာသူမှန် သမျှ အကုန်သေကြရမယ့်လူချည်းပဲဟာ၊ မင်းတို့ ငါတို့လည်း တစ်နေ့ကျရင် သေရအုံးမှာပဲ။ လာပါ ငိုမနေပါနဲ့၊ ဟိုမှာ သူများတွေ တစ်စုတစ်ဝေးကြီး လယ်ထွန်နေလိုက်ကြတာ ဘယ်လောက်ပျော်စရာ ကောင်းသလဲ”

သို့ဖြင့် တရားပြပြီး ခေါ်နေသည့်တိုင်အောင်၊ နှင်းနုမှာ မဖြေနိုင်။ မျက်ရည်တွေ ဖြိုင်ဖြိုင်ကျ၍ ငိုလက်စ မသတ်နိုင်ဘဲရှိနေတော့ လေ၏။ နောက်မှ အောင်စိုးက “လာပါနုရယ်၊ မင်းကလည်း ခက်

လိုက်ဟာ၊ ဟိုမှာ လယ်ထွန်တဲ့လူတွေကဟောင်း လှမ်းပြီးအကြည့်နေကြ တယ်” ဟု ဆို၍ လက်မောင်းကလေးတစ်ဖက်ကို အသာဆုပ်၍ ဆွဲ ခေါ်လိုက်မှ မျက်ရည်များသုတ်ရင်း တရွပ်ရွပ်နှင့်မလှုပ်တလှုပ်လိုက် ပါလာခဲ့လေသတည်း။

မင်းအောင်

ဉာဏ်စမ်းစာအုပ်များ

📖 **ဉာဏ်စမ်းပဟေဠိပေါင်းရှစ် IQ TESTS**
 ဤအကြမ်းပြန်လည်ပုံနှိပ်ရာတွင် အိုင်ကျူတိုင်းတာရည်းများကို ဖြည့်စွက်ထားပါ သည်။

📖 **အဆင့်မြင့်ဉာဏ်စမ်းပညာ**
 ဆိုတုတ် ဆိုက်ကိုစမ်းသပ်ရည်းများ

📖 **ဉာဏ်စမ်းပဟေဠိပိုင်ခံတာကာအဆင့်**
 ဘုန်းပူတာအဆင့်တိုရည်မှန်းထားသော ဖောင်/မယ် တိုအတွက် အထူး

📖 **တောဝတိုအတွက်ဉာဏ်စမ်းပညာ**
 နေ့စဉ်အဆင့်ကို ရည်မှန်းထားသော မူလတန်း၊ အလယ်တန်း တွေ့ရှိရေး/အား

📖 **အထွတ် တီထွင်မှုစွမ်းပတာ CREATIVE QUOTIENT**
 မြင့်မား ရေရှည်လေ့ကျင့်ခန်း များ နှစ် အကြိမ်